

Ralna

◆ *Мегън Марч* ◆

ПОРОЧНА

ЛЮБОВ

Книга 2 от двулогията "Порочно момиче"

МЕГЪН МАРЧ ПОРОЧНА ЛЮБОВ

Превод: Ralna

chitanka.info

Гриър Карас беше моя от първия ден, в който я видях.

Напуснах я, защото тя заслужаваше повече от това, което можех да ѝ предложа, но винаги съм планирал да си я върна, щом дойде подходящия за това момент.

Но се оказа, че Гриър няма намерение да чака. Тя ми отправи предизвикателството си и сега се изправяме един срещу друг.

Този път нямам намерение да си тръгна, защото понякога се налага да се биеш мръсно за любовта.

ГЛАВА ПЪРВА

ГРИЪР

Кав ме е лъгал.

За всичко.

Горчилка се надигна в гърлото ми. Как съм могла да греша толкова много за него?

Обвих ръце около тялото си и по кожата ми премина тръпка въпреки горещата сутрин в Белиз. Хаос изпълни ума ми. Или това беше просто кръвта, която бучеше в ушите ми.

Гласът на брат ми проникна през шума.

— Той ми е шибан полубрат.

Това не може да е истина. Невъзможно.

Спомних си деня, в който брат ми каза за всичките тайни, които му бе разкрил чичо ни. Че Крейтън не е негов племенник. Което значеше, че ми е полубрат. Че майка ни е била любовница на мафиот, който така и не се оженил за нея, тъй като вече бил женен.

И Кав също е син на този мафиот.

Сега всички парченца си пасваха идеално, подреждаха се едно след друго в ума ми, докато започна да ми се гади.

Но една мисъл надмогваше всичките и аз стиснах толкова силно чаршафа, че едва не го разпрах в опита си да попреча на ръцете си да треперят, докато си повтарях едно и също на ум. „Кав ме е излъгал. Лъгал ме е за всичко.“

Знаех, че трябва да го погледна, но просто не можех да го направя. Физически не бях способна да погледна някой, който ме е лъгал по този начин. Очите ми се насочиха към пода.

Още една тръпка премина през тялото ми и този път едва не повърнах.

Господи, моля те, дано не съм правила секс с кръвен роднина.

— Коя е майка ти? — попитах Кав, а гласът ми трепереше, докато гледах към пода.

— Гриър, погледни ме — каза тихо, но настоятелно.

— Мамка му, не й казвай какво да прави — изръмжа Крейтън, а думите му бяха като невидими куршуми, насочени към Кав.

— Защото само ти можеш да й казваш какво да прави? — язвително му отговори Кав. — Ти контролираш всичко и всички около себе си, Карас. Тя е личност със собствен ум. Не някой от подчинените ти.

Входната врата се отвори, но, честно казано, не ме беше грижа кой идва. Всичко, което ми трябваше, беше отговор на въпроса, за да може бученето в ушите ми да спре, ако можеше с много, много алкохол. Смятам, че си го заслужих.

— Коя е майка ти? — попитах отново, почти в истерия.

Обаче не Кав ми отговори. Направи го Крейтън.

— Майка му е била любовницата на Дом Касо след нашата, Гриър. Нямах кръвна връзка с този боклук. Само аз имам.

Ако логичната част от мозъка ми функционираше правилно, вероятно щях сама да се сетя за това, без да има нужда да питам, но точно сега бях извън баланс. Нещо в мен се пречупи, но отказах да призная, че е сърцето ми.

Не можеше да е то.

— Гриър... — започна Кав, но Кенън го прекъсна.

— Крей, готов ли си? На летището няма да позволят самолета да остане още дълго там. Искат да се разкараме оттук. — Дясната ръка на брат ми... неговият помощник... пристъпи напред, минавайки през прага на стаята.

— Хайде, да вървим — каза ми Крейтън и протегна ръка към мен.

— Гриър не можеш да тръгнеш с него. Погледни ме, по дяволите — гласът на Кав беше чиста команда, но не направих никакво движение, за да се подчиня.

— Мамка му, не й казвай какво да прави — изръмжа Крейтън.

Бял шум превзе мислите ми. Информация и емоции се блъскаха в съзнанието ми. Бях парализирана, краката ми сякаш бяха вкоренени в пода, а ръцете — замръзнали около тялото ми.

— Погледни ме, скъпа. Моля те.

Преместих погледа си от пода към краката на Кав и нагоре към лицето му. Не знаех дали ми е отнело пет секунди или пет минути,

чувството ми за време бе изчезнало. Преди двадесет минути спях обгърната от ръцете на този мъж, но когато го гледах сега, виждах един непознат.

Не го познавам. Въобще. Никога не съм го познавала. Мислите се удряха в ума ми също като вълните, разбиващи се в брега навън.

Крейтън пристъпи напред и обви силните си ръце около раменете ми, позволявайки ми да се потопя в силата му. Големият ми брат никога не бе правил друго, освен да ме предпазва от всичко в големия лош свят. Той беше единственият човек в живота ми, на когото можех истински да разчитам. Без скрити мотиви. Просто... заповедническа защитеност.

— Тръгваме си. Дори само да се приближиш към нея, ще оставя Дом да се разправя с теб.

Бащата на Кав. Мафиотът. Бащата на Крейтън. Мафиотът.

Не можех. Не можех да го осъзная. Парчетата вече не пасваха едно към друго, те лежаха разхвърляни на метафоричния под на съзнанието ми, като играчки на дете, което не иска да си играе с тях.

Когато Крейтън тръгна и ръката му ме поведе със себе си, нямаше как да не го последвам.

— Тя няма да идва с теб.

Беше заповед, но почти не можех да я чуя заради шума в главата ми. Кенън пристъпи зад мен и си представих, че двамата с Кав се гледат като боксьори на ринга. Не се обърнах да видя какво става. Тялото ми физически не можеше да го направи.

Той ме излъга. За всичко. Думите преминаваха през съзнанието ми отново и отново. Дадох му най-ранимата част от себе си, а той така и не ми даде истината. За каквото и да е.

Всеки спомен беше като удар в корема ми. И ако можех да съм откровена... като удар в сърцето ми.

Шумът стана по-силен, отдалечи ме от виковете в спалнята, докато позволявах на Крейтън да ме изведе навън, през входната врата и през портата на къщата.

Толкова за фантазията това да се превърне в реалност.

ГЛАВА ВТОРА

КАВ

— Мамка му, разкарай се от пътя ми! — Ако този шибаняк не отстъпеше, щях да откъсна проклетата му глава. Гриър излезе пред вратата, изглеждаше полупияна от глупостите, с които я бяха натъпкали.

Трябваше да стигна до нея. Трябваше да ѝ обясня. Не всичко беше лъжа. Това бе само част от историята... частта, която те искаха тя да научи... и сега този шибаняк блокираше пътя ми.

Не се поколебах и замахнах към него. Изненадващ беше начинът, по който той избегна удара ми... като професионален боксьор. Това, което ме изненада още повече, беше фактът, че той също замахна към мен и улучи челюстта ми.

Дори не усетих болката, защото вече всичко бе станало тъмно.

ГЛАВА ТРЕТА

ГРИЪР

Кав дори не опита да ме последва.

Това бе само една от мислите, която изплува в съзнанието ми, докато самолетът набираше височина. Шокът и объркването ми бяха изчезнали и сега се чувствах... празна. Болеше ме. И болката запълваше празнотата в мен по-бързо, отколкото очаквах.

След като порових малко в чантата с дрехи, които Крейтън бе оставил в задната част на самолета, свалих дрехата, с която бях облечена миналата вечер. Тази рокля носех, преди да отдам последната частица от девствеността си... на мъж, който ме бе лъгал от деня, в който ме срещна.

Страхотна преценка, Гриър.

Наум се извиних на анонимната собственичка на роклята и я набутах в малката боклукчийска кофа в банята на самолета. Щеше ми се да можех да се отърва с такава лекота и от болката. Но не, единственото решение за това бе... алкохолът.

Отворих вратата на спалнята към главната кабина, където Крейтън и Кенън стояха един срещу друг на удобни кожени кресла. Всеки самолет на брат ми изглеждаше по-добър от предишния, но точно сега не бях в настроение да оценявам хубавия интериор от кожа, тъмно дърво и блестящо сребро. Не, в настроение бях да оценя алкохола в барчето.

Двамата мъже ме гледаха, докато се насочвах директно към него. Игнорирах въпроса на Кенън за това дали имам нужда от нещо.

Всичко, от което имах нужда, бе в ръката ми. Бутилка от половин литър с „Грей Гуус“. Дори нямах нужда от чаша. По прищявка взех и сок от червена боровинка, но не мислех да ги смесвам.

— Мислиш ли, че идеята е добра? — попита Крейтън, а в гласа му изненадващо липсваше снизхождение.

— Това е единствената идея, която имам в момента. Да пия и да припадна, да забравя последните няколко седмици ми звучи като страхотна идея.

Крейтън не възрази.

— На излизане взех чантата ти — каза Кенън и кимна с глава към нея, пъхната под седалката.

Със свободните си пръсти я взех.

— Супер.

Заклучих се обратно в стаята и включих телефона си. След като не работеше първите няколко дни в Бразилия, бях решила да се освободя от това да го проверявам непрестанно. Искях да се насладя на чувството да нямам връзка с външния свят. Батерията ми все още бе на шейсет и седем процента, което бе напълно достатъчно за новата ми задача.

Със силния Wi-Fi сигнал в самолета се логнах на мига в скайп акаунта си. Внезапните обаждания по скайп бяха дяволска работа: просто това не се правеше. Но на Бенър щеше да ѝ се наложи да ми прости, защото ситуацията беше сериозна. Не знаех в коя часова зона съм, но все пак реших да рискувам и натиснах на името ѝ.

Секунди по-късно лицето на най-добрата ми приятелката се появи на екрана.

— Къде беше, по дяволите? И ако не бях толкова адски притеснена за теб, щях да те накарам да ми се обадиш след пет минути, когато няма да приличам на оцеляла от зомби апокалипсис.

Косата на Бенър бе рошава, стърчаща във всички посоки. Гримът, който не бе премахнала напълно миналата вечер, сега се бе размазал под очите ѝ. Дори не знаех кой ден е.

— Да не те събудих?

— Не, лежа си тук и мечтая как напускам работа, за да избягам с цирка. Чувала съм, че силният циркаджия е много добър в тласъците.

Въпреки настроението ми, в мен се надигна смях. Точно от това имах нужда... най-добрата си приятелка и малко смях.

— Все някъде по света е пет часа, нали? — Гласът ми бе измамно весел, докато в ъгълчетата на очите ми се събираха сълзи.

— Ако е наранил дори едно косъмче от косата ти... или който и да е невидим косъм по тялото ти... ще го убия.

Поклатих глава.

— Не искам да говоря за това. Искам да се накова и имам нужда от най-добрата си приятелка. Трябва да се състезаваме кой ще изпие повече шотове, или никога няма да успея да се отрежа така, че да забравя всичко това.

Лицето на Бенър посърна.

— Толкова ли е зле?

Кимнах.

— Съжалявам, скъпа. Нека си взема припасите и веднага се връщам. Не ходи никъде.

Картината на екрана ми се разлюля, когато Бенър отнесе телефона си в кухнята. Яркочервената ѝ нощница за миг превзе екрана, докато тя нагласяше телефона си да стои изправен, подпрян на нещо върху кухненската ѝ маса.

— Още една секунда. Трябва да взема благинките.

Тя се върна със същата като моята бутилка водка и шот.

— Добре, няма да казвам, че няма да ми се наложи да повръщам, но след миналата вечер, мога да загладя малко косъма.

В този момент ми хрумна нещо.

— Ще трябва ли да ходиш на работа?

Тя поклати глава.

— Не, ще им изпратя имейл и ще им кажа, че съм избягала в Рио с бразилския силен циркаджия Фернандо, където ще ме държи добре изчукана, така че да не мога да ходя, камо ли да работя.

Наклоних глава и разгледах внимателно лицето ѝ. Смеейки се казах:

— Наистина ще отидеш в цирка, нали? Господи, да не би да чукаш циркаджията?

Очите на Бенър леко се присвиха, показвайки ми, че ме е излъгала, когато каза, че е „чула“, че циркаджията е добър в тласъците.

— Писна ми от техниците на работата. Имах нужда от мъж с ръце по-големи от моите. Дори по-големи от бедрата ми. Не се извинявам на никой, че минах на страната на цирка. Беше жестоко. Имаше и бонус, да изядеш колкото можеш слонски уши.

Покрих лицето си с двете си ръце и надникнах през пръсти.

— О, мили боже! Как успя да намериш цирк в Манхатън?

Този път погледът ѝ се насочи надолу и бузите ѝ пламнаха.

— Бенър? — Свалих ръцете си и я приковах с най-добрия си поглед „Кажи ми веднага!“. Гласът ѝ бе приглушен, когато най-последно проговори.

— Джърси.

Разбира се.

— И защо все още не си в леглото на циркаджията?

Трябваше да науча повече. Вероятно цялата история, тъй като животът на Бенър бе по-нелеп и от моя, и това определено ме разсейваше от всичко, което исках да забравя.

Тя се изкашля и заговори зад ръката си.

— Какво беше това?

Свали ръка и призна.

— Трябваше да заминат за Пенсилвания. Няма повече мощна циркаджийска пишка за това момиче. Сърцето ми е разбито, наистина. Фернандо беше невероятен. Не разбирах нито една думичка от това, което ми казваше, тъй като португалският ми никакъв го няма, но кой има нужда от думи, когато има двадесет и осем сантиметров пенис с обиколката на лятна джъмбо наденица? Вагината ми вероятно никога няма да е същата... но поне ще имам спомените си.

Завърши, подсмърчайки, и бях толкова адски благодарна, че най-добрата ми приятелка е пълна откачалка.

— Обичам те, Би.

— И аз те обичам, момиче. Сега отваряй тази бутилка и давай да се напием.

Отворих бутилката, вдигнах я към устните си и отпих. Водката се плъзна по гърлото ми като хладен бриз. Гладка. Копринена. Вкусна и взривяваща ума ми.

Най. Добрата. Идея.

Бенър ме забавляваше с истории за циркаджията, а аз се стараех да блокирам всеки спомен, включващ Кав. Тя не попита за детайли, защото бе от този тип приятели. Тези, които инстинктивно знаеха, че не бих гълтала водка, все едно е вода, навряна в задната стаичка на самолета на брат ми, ако нещо не се е прецакало адски много.

Или поне си мислех, че е схванала намека, че не искам да говоря за това. Но не, подмолната ми най-добра приятелка бе изчакала да изпием по пет шота, когато умението ми да лъжа бе почти нулево.

— Е, какво се случи, по дяволите? Беше тук и клюкарските парцали ти лепнаха етикета, че си новото гадже на Кав Уестман, и ти се изпари. Щях да пукна от притеснение. Нахълтах в офиса на брат ти и Кенън ми каза, че си добре и че се покриваш, преди да ме изведе от сградата. Нищо повече. Чаках нетърпеливо обаждането ти, а сега ми звъниш и искаш да се отрежем. Трябва да ми кажеш какво се случва, жено.

— Можем ли да отложим разговора за по-късно?

— Нем — изплю Бенър, наблюдайки на буквата „м“. — Изплюй камъчето.

Поех си дълбоко въздух и й казах всичко.

— Кенън ни натовари на самолет и ни изпрати на малък остров, част от веригата на Белиз, където се чукахме, хапвахме и излежавахме на слънце, преди Крейтън да се появи и да пусне бомбата, че Кав... — Спрях, защото не бях споделила с Бенър връзката с мафията и едва ли брат ми би искал да го направя. Бързо се замислих за нещо, което бих могла да кажа. — Ами, че Кав ме е лъгал от самото начало. За всичко.

Вдигайки един пръст срещу екрана, Бенър сграбчи гърлото на бутилката с водка и наля още един шот.

— Пригответи се да гълташ, момиче, защото това заслужава още алкохол.

Вдигнах бутилката и изсипах от студения алкохол в гърлото си. Един шот, два шота... може би повече. Кой го беше грижа? Всичко, което знаех, беше, че бутилката все още не бе празна и аз все още бях в съзнание.

Когато Бенър тръсна чашата си на масата, тя скръсти ръце на гърдите си и лицето й доби сериозно изражение.

— Значи, ти е разбил сърцето... но разби ли ти задника?

Добре, че бях преглътнала водката, иначе сега щях да я изплюя върху копринените чаршафи и екрана на телефона си.

— Исусе, Би! Наистина ли? — отворих уста, за да заявя, че не е разбил нищо, но тя продължи.

— Въпросът е важен. Аз вече съм почти пияна, а няма и десет сутринта, и по тази причина заслужавам отговор. Задният ти вход още ли е девствен?

Продължавах да я гледам през екрана на телефона ми и прехапах устни, преди да се изкикотя пиянски.

— Все още усещам болка там, ако искаш да знаеш истината.
Очите на Бенър станаха огромни.

— Няма. Начин. Направила си го! Това заслужава да бъде постнато в *Туитър*. Трябва да го запааметим в мрежата.

Сграбчи айпада си и започна да пише бясно.

— Ъм, няма начин да пуснеш това в *Туитър*. Новината си е моя.

Знаех, че правя грешка, още в мига, в който взех телефона си и минимизирах скайпа, за да вляза в *Туитър*. И все пак не ме беше грижа. Вероятно водката запалваше умението ми да взимам кофти решения. И под вероятно, имам предвид, със сигурност.

— Няма да казвам нищо за задника си, но светът трябва да знае, че когато има голяма пишка, това просто значи, че мъжът е по-голям ташак.

Вписах се с вече познатото @ГриърСтрахотнатаКучкаКарас в *Туитър* акаунта ми и съчиних истински туитър шедьовър. Реших да го кръстя *Туит-йовър*.

Мрънках си под нос, докато записвах 147-те символа страхотност. Проклятие, водката ме правеше много по-креативна от текилата.

Размерът няма значение, ако това значи, че си по-голям ташак. #ГолямПенис #ЦелуниМиЗадника
#НикогаПовече #ГриърКрай #НямаВечеКав
#МайнатаТиМногоМерси

Наложи ми се опитам да го прочета три пъти на Бенър, тъй като не можех да спра да се смее. И ако в ъгълчетата на очите ми имаше сълзи, то те определено бяха от смях. Отказах да призная, че са от друго.

— Направи го!

Натиснах *туит*, преди да успея да се разубедя или да пробвам да стана по-креативна. Съобщенията завляха след минута. Уау! Очевидно, след като се забих с Кав и пресата започна да следи имената ни, *Туитър* последователите ми бяха нараснали главоломно.

Проверих профила си, отделих секунда да кимна одобрително на снимката, която Бенър бе сложила, когато създаваше акаунта ми.

Милион и двеста хиляди последователи.

Охоо! Обикновено бих се ужасила, но водката ме бе обвила в защитен пашкул. Споделенията и харесванията ставаха все повече.

— Ъм, Бенър. Знаеш ли, че имам милион и двеста хиляди последователи?

Очите ѝ се извъртяха истерично.

— Какво каза?

— Милион и двеста хиляди — повторих много, много бавно.

— Свещени топки. Е, повече от сигурно е, че Кав ще получи съобщението.

Бравата се завъртя, вратата на стаята се отвори и се блъсна в стената. Завъртях се с лице към нея, а телефонът ми падна на възглавницата.

Крейтън, скъпият ми брат, бе надянал такова изражение, че щеше да изплаши не само малките деца, но и армиите на малки държави.

Ууупс!

Държеше телефона в ръката си, а екранът беше обърнат към мен.

— Мамка му, какво, по дяволите, си мислиш? Кенън и пиар екипът ми следят този твой *Твитър* акаунт и за две минути получихме четири обаждания, че отново си взела супер тъпо решение. Затова ще попитам отново, какво, по дяволите, си мислиш, Гриър?

Докато претърсвах напоения си с алкохол мозък, за да измисля някакъв отговор, реших да вдигна бутилката.

— Това е една много добра водка.

Изражението на Крейтън стана повече от буреносно. Той посегна и измъкна бутилката от ръката ми.

— Достатъчно!

Някъде отдалеч чух гласа на Бенър.

— Уоу, големи братко. Не си навирай боксерките в твитъра ни. Чакай, носиш ли боксерки? Или си с гащи? Ами онзи твой помощник? Той винаги е с много опънати гащи, така че задните му бузи са доста стегнати. Може би трябва да му проведеш един урок по операция долни гащи. Вероятно не е добре за здравето му и определено не е добре за скротума му. Скротум. Каква странна дума.

Бях прекалено пияна, за да се свия от безценния монолог на приятелката си. Вместо това грабнах телефона си от възглавницата и посочих към екрана.

— Тя има право.

— Затвори веднага. Изтрий съобщението. Без повече простотии. Обърнах екрана към себе си и аз магнах на Бенър.

— Мисля, че партито приключи. Ще се чуем по-късно.

— Добре, надявам се, че задникът ти е по-добре. Може би следващия път трябва да пробваш с пишка среден размер. Не се отказвай от аналния!

Този път се свих. Това беше нещо, което брат ми не трябваше да чува.

— Чао — магнах към екрана и клигнах на бутона за край на разговора, преди страхливо да погледна към Крейтън. — Можем ли да се престорим, че не си чул...

— Вече го заличих от паметта си. Няма да го обсъждаме никога повече. Сега изтрий проклетото съобщение.

Гласът на Кенън дойде от главната кабина.

— Вече е споделено над седем хиляди пъти. Не можем да върнем котката в торбата, но се налага да го изтриеш.

— Седем хиляди пъти? — Мамка му. Лоша Гриър. Лоша водка.

— Маmicата му. Исусе, Гриър! Знаеш как да привличаш вниманието на хората. Добре, идвай. Вече ти нямам доверие да те оставя сама. — Той сграбчи телефона ми, хвана ме здраво за ръката и ме измъкна ме от леглото.

Докато го следвах в главната кабина, той хвърли телефона към Кенън.

— Изтрий го. Направи всичко, което можеш. Маmicата му, закрий шибания *Туитър* акаунт.

Отворих уста да възразя, но я затворих на мига, тъй като двамата мъже ме прогледаха, все едно съм някое пакостливо дете. Кое то вероятно бях. Мамка му, за нищо не ставах.

Бях смачкана. Вместо да седна в някое от кожените кресла, се излегнах на дивана и посегнах отдолу за одеяло, което в тези самолети винаги слагаха там.

Когато се завих, промърморих.

— Събудете ме, като се приберем у дома.

Сънят почти ме бе оборил, когато Крейтън ми каза.

— О, Гриър. Не се връщаш у дома.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

КАВ

Шибани копелета. Раздвижих челюстта си наляво и надясно, за да се уверя, че онова лайно Кенън Гроув не я бе счупило. Изпука както винаги, но мамка му, адски болеше. Евтин удар. Не очаквах да нападне, вместо да заплашва.

Грешката беше моя и нямаше да се повтори.

А и не беше все едно челюстта ми е от стъкло. Тоя шибаняк удряше наистина силно. По-силно, отколкото бих очаквал от шибаняк, който ходи облечен с костюм в тропиците. Предполагам, че това беше добър урок. Не съди по дрехите на човек за това как би удрял. Следващия път аз пръв щях да ударя. Беше си го заслужил.

Вече бях претърсил къщата. Всяка скапана стая. Гриър я нямаше. Чантата и телефонът й също липсваха.

Да я гледам притисната към брат й, когато научи новината, не беше нещо, което исках някога отново да видя. Гриър беше силна жена и ме обля вълна от вина, задето станах причината така да се срине.

Мамка му. След последните няколко дни чувствах, че изграждаме ново, по-солидно ниво на доверие помежду ни. Но колко солидно би било, щом е построено върху основи от лъжи? Ако трябваше да съм честен пред себе си, много добре знаех, че това ще се стовари върху мен и то по-скоро, отколкото по-късно. Но това не значеше, че го приемах такова каквото е.

На вратата на спалнята се почука.

— Влез.

— Г-н Уестман, ще искате ли да обядвате, докато чакате самолета си?

Кенън бе казал на Хуан и Реа, че трябва да се изнеса от къщата в мига, в който самолетът ми пристигне. Твърде жалко, тъй като майтапът бе за тяхна сметка. В предписанията пишеше, че полетите с късно предизвестие, особено за международните полети, невинаги

могат да бъдат изпълнени. Обаждането, което направих днес, потвърди този факт.

— Оставам тук до утре, Хуан. Самолетът ми ще пристигне в девет часа сутринта и ще се разкарам оттук възможно най-бързо.

— Добре, сър. Ще уведомя собствениците и г-н Карас кога къщата ще бъде свободна.

Колкото и да мразех Карас да бъде уведомяван за действията ми, нямах особен избор. Поне имах остатък от деня, за да се прегрупирам. На екрана на телефона ми започнаха да излизат съобщения... нещо, с което обикновено се справяха асистентката ми и нейната помощничка. Но днес не беше така.

Кликнах на акаунта си в *Твитър*, за да видя, какво, по дяволите, се случваше.

Да имам много съобщения не беше нещо ново тези дни, защото изглежда всички искаха да твитнат или да ме споменат, но аз ги четях много рядко и почти никога не отговарях. Обаче си промених мнението, когато прочетох първия твит, в който бях споменат.

Проблеми в рая, както личи от креативната @ГриърСтрахотнатаКучкаКарас. Но поне знаем, че @ИстинскиятКавУестман има голям член. #КлюкиЗаИзвестните #Раздели

Какво, по дяволите? Този *хаштаг* за разделите ме разяри. С Гриър не сме приключили. Никак даже. Кликнах на *Твитър* акаунта на Гриър, за да прочета какво е написала.

О, Гриър. Това палаво, палаво момиче. Когато я пипна, няма да може да си седне на дупето за цяла седмица, докато усеща паренето на ръката ми. Ако си мисли, че това бе краят, предстоеше ѝ грубо събуждане.

Това, което тя не осъзнаваше, е, че вече знаех каква огромна грешка бях направил, когато я напуснах преди три години, и сега нямаше да я повторя.

ГЛАВА ПЕТА

ГРИЪР

Събудих се от ръка, която разтърсваше рамото ми, и примигнах срещу светлината в самолета.

— Искам да спя.

— Може да спиш, като стигнем там, където отиваме.

Стенейки, аз се насилих да седна и веднага съжалих за решението си. Стомахът ми се преобърна и се хвърлих към вратата на спалнята, насочвайки се към банята.

Бележка към мен си: „Никога повече не повръщай в самолет. Йюуу“.

Крейтън ме чакаше на вратата с бутилка вода и пакетче кърпички.

— Добре ли си?

Грабнах и кърпичките, и водата, и опитах да скрия себе си... и срама си. Напълно и безвъзвратно бях преобана.

— Просто искам да си легна в леглото ми.

Лицето на Крейтън стана напълно неразгадаемо.

— Боя се, че това не е възможно.

— Какво? — задавих се, тъй като в същия миг пиех вода.

— Не мога да те върна в Ню Йорк. Папараците жива ще те изядат след малкия ти туит снощи.

Значи щяха да ме забият някъде другаде.

— Къде сме? — мозъкът ми започна да умува над възможностите. — Нашвил?

Крейтън поклати глава.

— Не. Тези дни в Нашвил има прекалено много папараци. Но си близо.

Примигнах. Не знаех други места в Тенеси.

— Къде?

— Кентъки.

Кентъки? Със същия успех можех да съм и в някоя забравена от бога държава, нищо не знаех за това място.

— Защо?

— Защото тук е къщата на бабата на Холи и е празна. Никой няма да дойде да те търси тук, освен ако сама не издадеш местонахождението си на пресата — изражението му стана каменно, — което най-добре да не правиш.

— Съжалявам, аз...

— Не мислиш, преди да действаш. Разбрах го, при това високо и шумно. Освен това гледам как акциите ни паднаха с три пункта в последните два часа. — Крейтън кръстоса ръце на гърдите си. — Ти си възрастна. Професионалист. Кога ще започнеш да осъзнаваш, че действията ти имат последствия? В опасност са парите ти, Гриър. С всяка новина, която предизвикаш, губиш милиони.

— Не се опитвам да предизвикам новини...

— И все пак ето те тук. Не знам какво, по дяволите, се случи със сестра ми, която се тревожеше повече за работата си, отколкото са акаунтите си в социалната мрежа, но когато я намериш, ѝ съобщи, че я чакам пак да се появи.

Това беше удар под кръста и Крейтън го знаеше.

— Може би съм решила, че е време да започна да живея? Може би съм осъзнала, че работата не е единственото, което трябва да имам в живота си.

— Тогава, мамка му, дръж се като разумен възрастен. Имам бременна съпруга и мултимилиардна империя да управлявам, и не мога постоянно да търча след теб и да чистя кашите ти.

Ауч! Директно попадение.

— Виж, съжалявам. Това... не беше най-нормалното време в живота ми. Всичко ми се изплъзва и не мога да запазя контрола си.

— Какво ще кажеш да намалиш алкохола, докато с Бенър планират световно господство. Като за начало.

Кимнах. Нямах какво повече да кажа, защото бе прав. Прецаках всичко много яко и нямах друго обяснение за действията си, освен емоционален тероризъм и алкохол.

— Съжалявам.

— Ела тук — Крейтън ме дръпна към него и ме прегърна силно. — Ти си малката ми сестричка и за теб искам най-доброто. Ще

разчистим това и ще ти намерим някой свестен мъж, който няма да ти изневерява или да те лъже. Може би дори някой, с който може да изградиш съвместен живот. Знам, че търсиш същото, което търсех и аз, Гриър. Детството ни беше прецакано. Усещането ни за семейство бе напълно сбъркано. Но когато намериш правилния човек, всички простотии ще изчезнат и бъдещето ще е много по-светло.

Идеята брат ми да ми намери мъж направо ме ужасяваше, но реших да си замълча този път. Освен това не исках да говоря толкова близо до лицето му, тъй като преди миг бях повърнала доста водка.

— Благодаря ти — казах вместо това, насочила лице към гърдите му. — Считай, че с новините покрай мен е свършено, особено ако успееш да ми намериш легло, на което да припадна и да не се събудя до края на живота си.

Крейтън ме стисна силно, преди да ме пусне.

— Имаш го.

* * *

Къщата на бабата на Холи бе сладка и приветлива, но не си губих много времето да я огледам, преди да изпълзя нагоре по стълбите към леглото, към което ме насочи Крейтън. Сгуших се под завивките и принудих мозъка си да спре да работи. Просто исках да заспя и да забравя целия този ден.

Не можеше да е истина. Нищо от това не трябваше да е истина.

ГЛАВА ШЕСТА

КАВ

— Какво, по дяволите, имаш предвид с това, че тя не е тук? — Гласът ми бе нисък, вибриращ от гняв. Бях се смъкнал от самолета решен да намеря Гриър и да си изясним нещата.

От начина, по който лицето му пребледня, разбрах, че съм изкарал ангелите на портиера, но не ме бе грижа.

— Имам предвид, че г-ца Карас не се е прибирила в сградата от няколко дни. Имам нареждане да събирам пощата ѝ и да я пазя, докато не се прибере.

Къде, по дяволите, може да е изчезнала? Или по-добрият въпрос бе... къде по дяволите я е скрил големия ѝ брат този път? За да намеря отговора на въпроса, трябваше да се разровя по-дълбоко, не да мъча портиера. Имах повече източници, отколкото си мислеше Крейтън Карас, и нямаше да ми отнеме много време да я намеря.

Излязох от сградата, насочвайки се към миналото си.

* * *

Домът на Доминик Касо бе в същата сграда, в която бе и когато бях дете. Мама ме водеше понякога, когато имаше да носи нещо там.

Всички знаеха, че тя му е любовница, а аз съм негово копеле. Защо мъжът не можеше да създаде дете с жена си, няхах идея, но подозирах, че просто не е прекарвал достатъчно време в леглото с нея, за да свърши работата. Доколкото знаех, имах поне една полусестра и още един полубрат, но Дом никога нито го потвърди, нито го отрече. Може би защото никога не съм го питал и няхах такова намерение.

Малката кафява сграда беше разположена на края на Хел Кичън и бях изненадан, че така и не я бе преустроил. И все пак Дом не заемаше сегашната си позиция, за да бъде мързелив или глупав. Не,

той бе пресметлив и безмилостен. От него не излизаше информация, освен ако не иска да я даде, и всеки, който прекрачеше линията, биваше изблъскан от силата на волята му... или опакото на ръката му.

Много често съм бил от другия край и точно сега един определен момент изникна в паметта ми...

* * *

— Имаше една работа. Една шибана работа. — Тонът на Дом беше доста зъл. — Наблюдавай я. Защиатавай я. Не й позволявай да знае за шибаното ти съществуване.

Юмрукът му удари по бюрото и бронзовото преспание във формата на глобус подскочи от силата. Веднъж бе убил човек с това преспание. Пред очите ми. Бях на петнадесет, тъкмо бях въведен в семейния бизнес. Дом бе решил, че е време да заслужи хляба си и да спра да живее от парите, които той даваше на майка ми.

— Но не можа да направиш дори това. Трябваше да прекрочиш проклетата линия. — Той грабна преспанието от старото дървено бюро и започна да го прехвърля от ръка на ръка.

Дали щеше да го хвърли към главата ми? По време на уроците ми по бокс с Франко се бях научил да избягвам удари, но не исках да разчитам на това.

— Никакво обяснение ли нямаш? — Той ми се намръщи. — Няма ли какво да кажеш в своя защита?

Никога не се оправдавах по време на тирадите му. Нищо, което бих казал, нямаше да промени какво бях сторил... не бях се подчинил на *краля*.

— Отвори си шибаната уста, Каваноу, и кажи нещо. Чукаш ли момичето?

Сега той доближаваше до личната ми линия. Може и да беше крал, но нямаше да му позволя да изрече нито една мръсна дума по адрес на Гриър. Грабнах преспанието във въздуха и го хвърлих обратно към него, преди да осъзнае какво се случва.

— Мери си приказките, що се отнася до нея.

Дом се облегна назад в креслото си сякаш отхвърлен от заплахата в тона ми.

— Какво ми каза? — Много рядко говорех с него и сега шокът му бе очевиден.

— Казах, мери си приказките що се отнася до нея. Тя е дама. Заслужава уважение. — В реакцията на думите си очаквах викове и насилие, не одобрителен поглед. Но облекчението ми продължи само миг.

— Радвам се, че разбираш, че не си от класата ѝ, момче. Нямах работа да ѝ позволяваш да знае за съществуването ти, пък какво остава да станеш част от света ѝ. Ти си проклет работник от поддръжката, а тя е наследница.

Той не ми казваше нищо, което вече не знаех. Гриър бе прекалено добра за мен. Но щом тя нямаше проблем с това, защо аз трябваше да имам?

— Тя изглежда няма нищо против.

Дом удари с юмрук по бюрото.

— Е, мамка му, аз имам против и когато кажа на един от мъжете си да свърши работа, очаквам да я свърши точно така, както съм му наредил. Не престапвай линията, момче. Това е много добър начин да изгубиш мястото и живота си.

И така, какво да правя? Бях прогонен от Гриър, но не бях готов да приключа с нея. От самото начало знаех, че да пресека линията няма да е добре за мен, и все пак тя ме бе привлякла неистово. Все още ме привличаше.

— Сега се разкарай от офиса ми и се връщай на работа. Нямам нужда да се занимавам с простотиите ти. Прекалено зает съм за идиотщини.

Обърнах се, за да напусна офиса, но гласът му ме спря на врата.

— Кав, чуй ме добре. Ако се издъниш отново, край с теб. Край. Затова не се дъни.

* * *

Не беше за пръв път и нямаше да е за последен да бъда повикан на килимчето пред широкото дървено бюро на Доминик Касо с преспапието във форма на глобус. Но днес нямаше да отворя вратата, защото ме бе повикал. Не, днес бях тук, за да искам отговори.

Двама мъже насочиха оръжията си към мен, когато широката врата се отвори.

— Да не искаш да бъдеш застрелян, момче?

Дом седеше зад бюрото си, а ръцете му бяха отпуснати върху един кожен бележник. Проклетото преспапие все още бе тук и нямаше как да не се зачудя колко още бяха умрели от мозъчна травма с помощта на малката сфера.

— Тук съм за отговори.

Дом присви очи към мен, а тъмните му вежди, които бяха същите като моите, се свиха една към друга.

— Трябва да е нещо специално, за да дойдеш тук и да искаш каквото и да е било от мен.

— Гриър Карас. Къде е тя? И кога, по дяволите, си казал на Крейтън Карас, че си му баща?

Дом се облегна назад на кожения си стол и скръсти ръце на гърдите си. Тъмният му поглед, който, слава на бога, нямаше нищо общо с моя, не се откъсваше от лицето ми.

— Минаха години, но, мамка му, все още не знаеш как да оставиш момичето на мира.

— Вече не приемам заповеди от теб.

— И все пак си тук и търсиш помощта ми.

Безизходно положение. Тъй като нямаше да моля за помощта му. Имах други начини, по които да науча това, което ми трябваше, но този щеше да е най-бързият начин да получа информацията още днес.

— Кога си казал на Карас? И защо?

— Вече не си част от семейството, Кав. Какво те кара да мислиш, че трябва да споделя каквото и да е с теб?

Да чуя как баща ми ми казва, че не съм част от единственото семейство, което някога съм имал, би трябвало да е болезнено, и вероятно щеше да е, ако не бях имунизиран срещу злобата му още откакто бях дете.

— Тя е моята жена. Ще я задържа. Тъй че може и да не съм част от фамилия Касо, както изтъкна, но ще бъда част от семейство Карас. Само почакай.

— Карас никога няма да позволи това да се случи. Той ще направи всичко, за да те държи далеч от нея.

— Не може да я крие вечно.

— Ще го направи, когато научи останалото от истината.

Цялото ми тяло застина шокирано.

— Не я ли знае вече?

Дом поклати бавно глава, а единият край на устната му се изви, по-скоро злобно, отколкото приятелски.

— Не, но може да научи останалата част от историята по всяко време, стига да го пожелае. Затова помисли добре, преди да опиташ отново да ме предизвикваш, *синко*.

Той ме нарече син, за да ме нарани, но Дом не осъзнаваше, че не ме беше грижа кой ме е създал. Отказвах да позволя това да ме отдалечи от Гриър. Но така или иначе беше ясно, че оттук помощ нямаше да получа.

— Така си и мислих — каза Дом с триумфиращ тон. — Сега си разкарай задника от града ми обратно в Холивуд, където ти е мястото с всичките калифорнийски глупости. Не се връщай повече в Ню Йорк.

Той не ми отговори и на въпроса, който зададох за Карас, което направи посещенията ми още по-безсмислено.

— Ще напусна Ню Йорк, когато съм готов да го направя. И ще стоя настрани от пътя ти, ако ти не се изпречваш на моя.

Без да дочакам отговора му, аз се обърнах и се насочих към вратата, удряйки с рамо една от горилите му.

Следващата ми спирка бе най-добрата ѝ приятелка.

ГЛАВА СЕДМА

ГРИБЪР

Слънчевата светлина струеше през прозореца, когато се завъртях в леглото, търсейки топлината на мъжа до мен. Нямаше никаква топлина.

Дали Кав вече е станал? Очите ми все още бяха затворени, когато посегнах и усетих само меките извивки на матрака. Реалността се стовари върху мен като плесница по лицето и аз отворих рязко очи.

Слънчевата светлина влизаща през прозореца не бе заслепяващото слънце на Белиз. Не, беше... Къде съм, по дяволите? Главата ме болеше, а в устата си имах вкуса на престарял хайвер. Блякс. И за сведение, мразя хайвер.

Огледах обкръжението си, като се движех възможно най-малко. Деликатни бели дървени мебели, лилави тапети и дантелени завеси. Стая на момиче, а не на възрастен.

Вярно. Кентъки. Крейтън бе забил сестра си, която не може да си държи езика зад зъбите, в къщата на бабата на Холи в провинцията.

От кухнята долу се носеха различни звуци, заедно с уханието на бекон. Крейтън? Кав? Не, не Кав. Защото копелето ме беше лъгало от самото начало.

Стисвайки здраво очи срещу надигащите се сълзи, можех да видя лицето му точно преди Крейтън да нахълта в малкото ни убежище. Решителност. Тъга. Вина.

„Обичам те. Ти си моя. И дори Крейтън Шибания Карас няма да ни държи разделени.“

Съжалявам, Кав. Точно тук грешиш.

Всичко, което се случи след това, беше като обгърнато в мъгла от емоции и водка.

По-късно се запознах много добре с фазата „адско препиване“. Дали нямах проблем? Дори не знаех, дали съм във фаза „отричане“, тъй като никога не съм мислила за това. Улика номер едно, че трябва

да зарежа навика „нека удавим проблемите с алкохол“, бе отворителният начин, по който се чувствах в момента.

И тогава си спомних поста в *Туитър*.

Мамка му!

Дали го изтрих?

Огледах малкото нощно шкафче до леглото, но никъде не видях телефона си. О, мамка му! Дали не съм го изгубила?

Отдолу се чува още звуци и реших, че въпреки туптящата глава и преобръщания се стомах, трябваше да завлека задника си долу, за да разбера какъв бе планът за действие и кога щях да мога да се прибера у дома. Знаех, че ми предстоеше да изслушам още една лекция за пиенето и постването в *Туитър*, но можех да го направя стига след това да получех закуска.

Малкият сак, който Крейтън бе събрал от апартамента ми, лежеше върху бюрото, грабнах всичко нужно и се насочих към банята.

Петнадесет минути по-късно, изкъпана и преоблечена, се насочих надолу по стълбите.

— Мислих си, че ще спиш вечно, щом не се втурна надолу в мига, в който започнах да пържа бекона — извика познат глас, преди да успея да стигна до кухнята.

Кенън бе част от живота ми от мига, в който бизнесът на Крейтън потръгна наистина добре. Двамата бяха приятели преди това, но очевидно той не беше от типа хора, с които Крейтън би запознал малката си сестричка. Когато бях по-млада, страшно си падах по Кенън, но на него не му отне много време да се превърне във втория ми, адски дразнещ по-голям брат, който да ми казва какво да правя и да ми разваля кефа. Тогава увлечението ми умря бързо и безвъзвратно.

— Бях доста отрязана, предполагам. Къде е Крей?

Настаних се на един стол, като внимавах да не движа много главата си. Бях изровила някакъв „Ибупрофен“ от аптеката, но имайки предвид, че срокът му на годност бе изтекъл преди няколко години, не си съдържах дъха в очакване да сътвори чудо.

Кенън плъзна пред мен чиния... бъркани яйца и бекон. Нищо претенциозно, все пак той не бе гурме готвач. Всъщност си мисля, че част от работата му бе да наема готвачи.

— Благодаря ти.

Той не отговори на въпроса за брат ми, докато не седна срещу мен на дървената масичка, поставена в центъра на кухнята.

— Крей се върна в Нашвил. Не иска да е далеч от Холи за по-дълго, отколкото е необходимо. Всъщност, шокиран съм, че не ми позволи да дойда за теб без него, защото напоследък не я оставя сама за нищо на света.

Вина накара стомаха ми да се свие и изгубих апетит към храната, поставена пред мен. Между нас надвисна тишина, докато не се чу звук от изскачане на филийки от тостера.

— Може би препечените филийки са по-добра идея за теб в момента.

Кенън се изправи отново и аз проследих с поглед как намаза с масло две филийки препечен бял хляб, преди да ги сложи в чинийка пред мен.

Колко дълго бе минало, откакто бях яла бял хляб? Милиони години? Леля ми винаги сервираше хляб от онзи тип, с който би могъл да убиеш човек, ако го удариш по главата. Буквално бе с консистенцията на преспание... но му се носеше славата, че е здравословен.

Докато посягах към филийката и отхапвах, осъзнах, че не бях толкова препила, колкото миналия път, когато се отрязах и направих нещо напълно идиотско. Мислех, че съм много умна да привлека вниманието на Кав с онова съобщение. И вижте само колко добре ми се отрази.

Отказвах да призная, че сърцето ми беше напълно разбито от лъжите, с които ме бе хранил. Дори, може би не бяха лъжите, а фактът, че ме накара да мисля, че може да има нещо истинско помежду ни. Накара ме да мисля, че имаме бъдеще. Всички преструвки, че това е истина, и че можем да живеем заедно, се сринаха, щом истината излезе наяве.

Погледнах към Кенън над филийката си и реших, че трябва да се поровя още малко за отговори. С изключение на Крейтън, Кенън бе човекът, който знаеше всичко за всеки и можеше да предложи решение на всяка ситуация.

— Как ти и Крей научихте за Кав?

Кенън допи кафето си и сложи на масата бялата чаша с надпис „Баба № 1“ върху розово-лилавата подложка на масата пред себе си.

— Дом Кассо.

Пуснах коричките от филията си в края на чинията и зачаках да каже още нещо. Но той запази мълчание.

— Но това не обяснява как сте научили за това сега. Дом ли отиде при Крей? Или Крей е търсил информация и е попитал Дом?

Когато Кенън не отговори на мига, знаех, че притегля думите си и обмисля колкото точно да ми каже. Той никога не разкриваше всичките си карти. Такъв си беше Кенън.

— Крей опита да ти се обади скоро след като кацнахте в Белиз, но не успя да се свърже с телефона ти.

— Знаем. Нямахме обхват.

Кенън повдигна вежди.

— Не сте имали обхват, защото Кав не е искал да имате. Проверихме оператора ти. Би трябвало автоматично да се вържеш към местната телефонна мрежа. След като спа повече от осемнадесет часа, разгледах настройките на телефона ти и изглежда Кав е изключил опцията за автоматично свързване. Искал е да си извън обхвата на всички, Гриър.

Умът ми се бореше да осъзнае това разкритие. Първо, как, по дяволите, бях спала осемнадесет часа? Милостиви боже, жено. И второ, защо Кав би направил нещо такова?

Ударите продължиха, когато Кенън проговори отново.

— В къщата интернетът беше изключен, а домакинът е имал нареждане от Кав да не съобщава за обаждания и съобщения към теб, ако Крейтън опита да се свържете. Искал е да те изолира от остатъка от света.

Парчето бекон, което тъкмо бях вдигнала, падна в чинията ми.

— Защо?

— Как най-лесно да ти завърти главата, ако не си се откъснала от близките си? Това е обикновена техника за изграждане на връзка.

Обикновена за похитители и секти, вероятно. Дали Кав наистина можеше да бъде толкова пресметлив? Отне ми само миг, за да отговоря на въпроса си.

Да. Можеше.

Не можех да забравя, че за него съм била просто работа от първия ден. Всичко, което ми бе казал и което бе направил, е било

предварително премислено. И, по дяволите, дадох му идеалния повод да се върне отново в живота ми.

Влакът Анти-Кав дерайлира в главата ми при следващия завъртян въпрос. Защо се бе върнал? Вече не бях работа за него.

Реших да хвърля това в лицето на Кенън.

— Защо му е да се връща в живота ми и да си създава толкова проблеми? Каква е играта му? Какво иска от мен в момента?

Кенън вдигна чашата и отпи, преди да ми отговори.

— Не знам, но си има цел. Той винаги има цел.

За миг се зачудих дали Кенън не говори за себе си, тъй като аз мислех точно същото за него. Но ми беше трудно, дори в моето замаяно състояние, да повярвам, че Кав е такъв. Той не изглеждаше студен и пресметлив. Дори за него се отнасяше точно обратното. Той ме караше да изгарям от топлината на нуждата си, караше ме да изпитвам удоволствие, за което дори не бях подозирала, че съществува.

„И все пак той излъга. За всичко. След като ти му се довери с най-ранимата част от себе си.“

Предателството бе ледено острие, което преминаваше през селото от рационалност, което строях в ума си. Не можех да намеря смислено обяснение на това. Тъпата болка от празнината, зееща в сърцето ми, го показваше.

— И какво сега? Заточена съм в провинцията на Кентъки?

Кенън се изправи и изми чашата си в мивката.

— Покриваш се. Ако искаш да го наречеш заточение, изборът е твой. Но след издънката в *Туитър* миналия ден, ти освободи още един цикъл от медийно внимание около теб, а цените на акциите продължават да падат. Ще се наложи да те дистанцираме от компаниите, ако продължиш да се държиш като разглезена хлапачка.

И ето я и нея, неподправената истина, идваща от устата на самия Кенън Гроув.

Колкото и да се ядосвах, че действията ми оказват толкова пагубно въздействие върху бизнеса на Крейтън, знаех, че е прав.

— Как ще ме дистанцирате?

— Ще прехвърлиш всичките си акции от компаниите на някой друг. Ако не си акционер в толкова много от компаниите, инвеститорите, след подобаващо убеждаване, няма да са толкова загрижени за действията ти.

Да се откажа от акциите си в компаниите Карас? Спомнях си първия път, в който Крейтън ми каза, че създава компания не само за да подсигури своето бъдеще, но да подсигури и моето. Тъкмо бе поел голям риск на пазара за чуждестранна валута и бе направил първия си милиард.

Парите не бяха причината, поради която действията му ми въздействаха така силно. Беше солидарността. Крейтън и аз срещу света, точно както винаги бяхме. Крейтън и аз срещу леля и чичо. Макар да имах минимални знания относно детайлите, винаги бях част от почти всяко бизнес решение, в което бе замесен той. Когато брат ти е зает и амбициозен като моя, разпъван на стотици посоки, това беше единственият начин да окупираш едно важно местенце от живота му.

Покупката на „Хоумгроун рекърдс“ като подарък за Холи беше първото му бизнес решение, в което не бях включена, но по очевидни причини не се сърдех. Разбирах го напълно.

Но за мен да се откажа от акциите си в компаниите, бе равно на това да се откажа от връзката си с живота на брат ми. Не исках това да се случи.

Поклатих глава.

— Не. Няма повече да се дъня. Ще бъда по-добра. Никакво пиене повече и никакво туитване. Приключих.

— И ти си тук точно по тази причина, няма да получиш нито интернет, нито мобилен телефон. Взех чантата с папките от бюрото ти, затова може би ще имаш с какво да се занимаваш.

— Значи наистина е изгнание? Искаш да ме откъснеш от всичко. — Думите ми носеха теглото на вината, която все още изпитвах. Бях на двадесет и шест години и все още ме третираха като дете.

„Сама си го причини, Гриър.“ Вътрешният ми глас бе прав донякъде, и все пак... това беше прекалено.

— Ами Бенър? Може ли да говоря поне с нея? — Погледнах към стария телефон с шайба на стената. Определено беше антика, но мислех, че зная как да го използвам.

Кенън проследи погледа ми и въздъхна.

— Този телефон е изключен и съм назначил охрана, която да те наглежда, докато си тук. Мисля, че няма да е зле двете с Бенър да си починете от това да обръщате света с главата надолу за една-две седмици.

— Значи съм наказана. В Кентъки.

Усмивката му бе по-малко самодоволна, отколкото бих очаквала.

— Приеми го като удължаване на ваканцията ти на ново и екзотично място.

Отворих уста да изрека нещо хапливо и без съмнение саркастично, когато почукване на вратата ни прекъсна.

— А, ето го и новият ти охранител.

— Защо?

Кенън хвана вратата.

— Трябва да се връщам в града, затова работата ми като бавачка приключва сега.

След като отключи античната ключалка, той отвори вратата, разкривайки мъж, който почти блокираше светлината, струяща отвън.

Наведох се настрани, за да успея да го огледам по-добре. Това, което видях, бе набит мъж, висок малко над метър и седемдесет, който подаваше ръка към Кенън.

— Трой Гърман се явява на служба, сър.

Изборът му на думи и фазата сър издаваха военно обучение. Сигурна бях в това. Толкова сигурна, че бих се обзаложила, като за залог ще дам своя гола снимка на пресата. Свих се в мига, в който мисълта премина през мозъка ми, и вдигнах глава към вратата, за да се запозная с бавачката си.

— Кенън Гроув, а това е Гриър Карас.

— Обектът. Разбрано.

„Супер, сега пък съм обект. Защо да захаросваме ситуацията, Трой.“

Усмихнах му се мило, кимнах и насочих вниманието си към прекрасния си хляб. Докато си хрусках настрани, слушах разговора им с половин ухо, докато Кенън въртеше Трой на шиш за неща, които със сигурност бе запааметил предварително. Но познавайки Кенън, ако мъжът кажеше и една грешна думичка, щеше да изхвърчи. Кенън може и да беше задник с мания за контрол, но винаги се бе грижил за мен.

Когато остана доволен, той покани Трой вътре, но Трой отказа.

— Не, сър. Ще се позиционирам отвън и периодично ще обхождам периметъра, за да съм сигурен, че имотът е обезопасен.

Предположих, че Кенън не е намерил нищо притеснително в това, тъй като той кимна, а бившият военен се завъртя и слезе от

верандата.

— Е, това беше интересно.

Кенън сви рамене.

— Той има високи препоръки и се чувствам достатъчно уверен в него, че да го оставя да отговаря за теб. Шегата настрана, той не ти е бавачка. Той е тук да те защитава. Дискретно.

— От какво да ме защитава?

Кенън ми се намръщи, сякаш ядосан от самия факт, че съм задала подобен неправилен въпрос. Правилният въпрос бе „От кой да ме защитава?“.

— Кав — прошепнах аз. — Той е тук да ме защитава от Кав?

Кимането му бе потвърждението, от което имах нужда.

— Той е тук, в случай че г-н Касо реши да направи нещо глупаво.

— Името му е Уестман.

— Само когато му отърва.

— Знаеш много повече за него, отколкото знам аз, очевидно. Затова защо не ми споделиш?

Изминаха няколко секунди, преди Кенън да отговори.

— Не е моя работа. Моята работа е да се подсигурия, че има кой да те пази. Сега има ли още нещо, от което се нуждаеш, преди да тръгна към града?

Отворих уста да изрека някой пиперлив коментар, но после реших, че няма смисъл. Кенън мислеше, че съм първокласна идиотка, затова имаше ли какво да кажа, което да промени онова, което вече бях направила?

— Не. Нищо. — И тъй като все още притежавах маниерите, с които бях отгледана, казах: — Благодаря ти.

— По всяко време, Гриър. Знаеш, че брат ти и аз бихме направили всичко за теб. В това се включва и да те спасим от самата теб.

Можеше да пропусне последната част, много благодаря. Усмихнах му се леко и изчистих чиниите от закуската. Кенън излезе от вратата и се насочи към колата си, когато разбрах, че тук няма съдомиялна. Чак когато приключих с миенето осъзнах, че бях напълно откъсната от света.

Кенън беше прав... старият телефон с шайба не работеше. Нямах мобилен. Кабелната беше изключена. Нямах интернет.

Всяко едно от тези неща липсваше на Белиз и все пак не се бях чувствала сама и нещастна, защото имах Кав.

А сега имах само... себе си.

* * *

Не можех да прочета нито страница повече от тази книга. Втората ми книга на Даниел Стийл не можеше да задържи вниманието ми. Вече бях прочела всеки детайл на всяка страница на годишника от гимназията на Холи. Тя беше очарователна, впрочем... а аз вече полудявах. Сигурно това имат предвид, като казват „изолационна истерия“. Трябваше да изляза оттук.

Преди три часа отворих входната врата, само за да може пред мен да се изпречи Трой Гърман, който да ми нареди да се прибера вътре. Когато се опитах да започна разговор, той ме изгледа с каменно изражение и затвори вратата пред мен. Направих си обяд с храната, която ми бе оставил Кенън, но сега имах нужда да правя нещо, преди да започна да си скубя косата.

По време на обяда и преди да подхвана Даниел Стийл, гледах как Трой патрулира на двора. Денят премина в нощ, но той не спираше да патрулира. Стоеше позициониран отпред точно двадесет минути, след което правеше петминутна „проверка на периметъра“. Къщата на бабата на Холи не беше разположена на целия парцел земя. Нямах представа колко точно е голяма, но предполагах, че е колкото апартамента ми в Ню Йорк. Все пак това не беше градски блок.

По тази причина започнах да правя планове. Холи ми бе разказвала историята за нощта, в която Крейтън я измъкнал от „Бира и Топки“, боулинг залата, където е работила, и където е направила дебюта си на караоке машина. Мисля, че Холи бе казала, че е на няколко километра оттук.

Може и да бях градско момиче, но знаех със сигурност, че бих могла да извървя разстоянието. И ако да вървя няколко километра би ме отвело до някакво подобие на цивилизация, то бях готова да вървя.

Прерових дрехите, които имах, и погледнах през прозореца на втория етаж, за да видя как Трой прави поредната си обиколка на периметъра. Намъкнах се в дънки с ниска талия и блуза, пъхнах в джоба си малко пари и личната си карта и тръгнах надолу по стълбите. Надничах през предните прозорци и забелязах, че той се качи отново в своя СУВ и затвори вратата.

Време е за шоу.

Щях да избягам.

Очевидно Трой не очакваше да направя нещо подобно, защото когато се изнизах през задната врата, тичайки през тревата и черния път зад къщата, не го чух да крещи подире ми. Скрих се зад стеблото на дърво, което бе два пъти по-широко от тялото ми и зачаках с горящи дробове да чуя дали някой идва след мен.

Нямаше никой.

Изчаках още двадесет секунди, броейки бавно наум, преди да надникна иззад дървото. Все още нищо. Хукнах отново, спринтирах с всички сили, обута с ниски обувки с тънка подметка, докато не се скрих зад оградата на съседния двор.

Сега единственото, на което можех да се надявам, бе да вървя в правилната посока.

ГЛАВА ОСМА

ГРИЪР

Двадесет минути по-късно бях сигурна, че съм се изгубила. Вече беше тъмно, а този селски път не беше осветен. Тъкмо мислех да се връщам, когато в далечината чух музика и видях блясъка на неонова светлина.

Благодаря ти, вселено!

Завих зад ъгъла и видях сграда, на чиято предна част пишеше „Бири и Кегли“, с големи извити букви върху жълто-черната панелна стена на сградата. Мислех, че Холи го нарече „Бири и Топки“? Но кой знае колко боулинг зали може да има в Голд Хейвън, Кентъки?

Отвътре долитаха звуци от сблъсъка на топките в кеглите, висок смях и весела музика, което бе достатъчно за мен. Никой не ме погледна за втори път, когато влязох и си намерих маса... или поне аз така си мислех.

Забързаната сервитьорка, облечена в жълто-синя униформа, взе поръчката ми... чийзбургер, пържени картофки и сода с лайм. Днес нямаше да близвам алкохол... а може би и завинаги, ако бях достатъчно умна.

Мислех, че си пасвам идеално в средата, когато висок, широкоплещест мъж в червено-черна риза на райета се приближи до мен и седна на срещуположния стол, без да изчака покана. Той остави бирата си на синята пластмасова маса между нас.

— Тя каза, че вероятно ще те видя тук. — Гласът му бе дълбок с лека следа от акцент.

— Моля?

— Холи.

Погледнах го немигащо, напълно шокирана, докато обмислях какво да отговоря. Той знаеше коя съм. Да излъжа ли? Да се престоря, че е луд?

Не, ако той познаваше Холи, имаше шанс да потърси в Гугъл моя снимка и да ме изобличи в лъжа. В живота ми имаше прекалено много лъжи, за да тръгна по този път.

Прегърнах истината такава, каквато беше, докато брилянтните му сини очи ме оглеждаха внимателно.

— Каза ли ти да ѝ се обадиш, когато разбереш, че съм избягала от затвора?

Той се засмя и дълбокият богат звук изпъкна над останалите шумове в бара.

— Не точно. Каза ми да те държа под око и да те откарам у дома, ако те намеря да се скиташ по улиците. Не очакваше, че ще останеш с бавачката си за дълго време.

Сервитьорката ми донесе содата с лайм. След като я взех, вдигнах чашата в тост към мъжа срещу мен.

— Наздраве за това, че нямам бавачка. Аз съм на двадесет и шест години и съм напълно способна да се грижа за себе си.

Той се засмя, а погледът ми се насочи към сините му очи, които блестяха весело.

— Така чух и аз. Справила си се много добре.

— Не ме покровителствай — озъбих му се аз.

— А ти не ми говори толкова префърцунено. Аз съм просто селско момче.

— Да бе, точно такъв си — промърморих.

— И очевидно освен това съм и с лоши маниери. — Той протегна ръка през масата. — Логан Брантли на вашите услуги, госпожице Карас.

Поех ръката му и пръстите ми на мига бяха обгърнати от огромната му длан.

— Моля те, наричай ме Гриър.

— Разбира се. Е, Гриър, бавачката ти има ли някаква идея, че се наслаждаваш на най-хубавото място за забавления в Голд Хейвън?

Инстинктивно обърнах глава към входа на заведението. Дали Трой вече е открил липсата ми? Не виждах през вратите да минава мъж с тяло като на бик, затова щях да приема, че това значи, че бягството ми е било успешно.

Поклатих глава.

— Мне.

— Е, по дяволите, тогава най-добре да се насладиш на преживяването, докато можеш.

— Това е планът. И да намеря телефон, от който да се обадя на най-добрата си приятелка, преди да откачи от притеснение за това къде се намирам и да си изгуби ума. Тя си мисли, че снощи съм се прибрала в Ню Йорк. И така и щеше да бъде, ако Крейтън не бе решил да ме доведе тук.

Логан измъкна стар модел айфон от джоба си.

— Може да не е последен модел и да не е най-страхотният, но мисля, че ще ти свърши работа. — Той го плъзна по масата към мен.

Гледайки го изненадано, аз го грабнах и веднага отворих приложението за съобщения. Номерът на Бенър бе един от малкото, които знаех наизуст, и вероятно бе така, тъй като го бяхме избрали специално за нея, когато бяхме на петнадесет. 212-669-6969. Вписах номера и написах бързо съобщение.

Аз съм, Гри!! Жива съм!! И се намирам в Голд Хейвън, Кентъки. Поставиха ми охрана, която да патрулира пред къщата на бабата на Холи, а пичът си мисли, че е Джей Ай Джо. В общи линии ме държат като заложник в стаята, затова се измъкнах, за да мога да общувам с истински човешки индивиди. Този телефон не е мой, но ако ми напишеш съобщение в следващия час, би трябвало още да съм с този мъж.

Изпратих съобщението и се загледах в екрана, нетърпелива да видя сивите балончета, които ще сигнализират, когато тя веднага отвърне на съобщението ми. Нищо. „Хайде, Бенър. Къде си?“

Имах нужда от съвета на най-добрата си приятелка. Бях изкушена да се извиня, че отивам до тоалетната и да ѝ се обадя, но Бенър обикновено бе известна, че отговаря почти на мига на текстовите съобщения, освен ако не е заета с последното си завоевание. Но дори да е така, очаквах скоро да чуя вест от нея.

Нетърпеливо сложих телефона на масата между мен и Логан и погледнах изражението на лицето му.

— Остави го там или ѝ се обади. Решението е твое. Аз съм последният човек на земята, който ще ти се прави на детегледачка. — Погледът му бе уловил с лекота нетърпението ми.

Сервитьорката се върна, носейки два чийзбургера, пържени картопки и още една бира за Логан. След като тя разтовари подноса и се оттегли, Логан се ухили.

— Надявам се, че нямаш нищо против да ти правя компания. Тази вечер може би ще е най-добре така. Ще държи лешоядите да не се нахвърлят на прясното месце.

Лешояди?

Небрежно огледах стаята и забелязах дузина погледи вперени в нас. Поне петдесет процента от тях бяха насочени към Логан, всичките очи бяха женски, но беше прав, имаше и доста мъже, които не откъсваха поглед от мен, сякаш бях вкусна като бургера, който се бе появил пред мен.

Насочвайки поглед към храната си, свих рамене.

— А аз си мислих, че летя ниско под радара.

Логан отпи глътка от бирата си, преди да се засмее дълбоко.

— Не мисля, че разбираш истинското значение на летенето под радара, сладурче.

Вдигайки бургера си с две ръце, аз го доближих до устните си.

— Може и да си прав за това. — Отхапах голяма хапка и едва сдържах стона си, толкова беше вкусно, след това сдъвках и преглътнах, преди да добавя: — Но мисля, че и ти не го знаеш. — Подсилих думите си, като знаещо огледах жените в стаята, преди да закова поглед върху привлекателния мъж пред себе си.

Логан отхапа от своя бургер и преглътна хапката с глътка бира.

— Повечето жени в този град имат едно нещо, по което си приличат.

— И какво е то?

— Не мислеха, че съм достатъчно добър за тях, преди да напусна, за да замина за армията, и не мислеха, че съм достатъчно добър, когато се върнах от армията.

— И какво се промени? — Отпих от содата си и отхапах голяма хапка, докато чаках отговора му.

— Пари — каза, а тонът му бе пропит с подигравка.

Честно казано, отговорът му не ме изненада.

— Случва се. Хората се измъкват от скривалищата, когато изведнъж вече не си това, което си бил.

— Що се отнася до мен, всички могат да вървят по дяволите. Взимам парите им, за да работя по колите им, но няма да позволя да ме върже някоя мацка, която просто ще опита да надуе корема от мен, за да може да получава чекове в следващите осемнадесет години. Или по-лошо, ако някоя от тях се опита да се омъжи за мен.

Никога преди не бях се замисляла за интригите в малките градчета. Никога не бях живяла в такова и нямах причина да мисля за взаимоотношенията на хората тук. Но в това, което казваше Логан Брантли, имаше много смисъл. Жените в този бар го гледаха все едно е златен билет за един друг живот. Сега, когато спомена коли, си спомних, че Холи бе говорила за гаража, който той бе купил и ремонтирал, и за страхотната работа, която бе свършил. Тя беше по-голяма фенка на колите от мен, затова ме бе срам да призная, че повече от нещата, които ми бе разказала, влязоха през едното и излязоха през другото ми ухо.

Но мисля, че той пропускаше по-голямата картина. Оставих бургера си на хартиената салфетка в малката пластмасова кошничка и взех един пържен картоф.

— Мисля, че до известна степен си прав, но за да бъдем откровени, мисля, че тук има и жени, които вероятно просто искат да те отведат у дома, където да ги чукаш до припадък.

Логан се задави с бирата си и пред него по масата покапа пяна. Той се наведе и се закашля в ръката си, докато аз слагах кетчуп върху картофките си и продължавах да хапвам.

— Да не би да си взимала уроци по откровеност от Холи? Мамка му, жено!

Усмихнах се.

— Всъщност не. Това идва от времето, когато не можех да казвам това, което мислех. Щом успях, прегърнах с две ръце свободата на словото. Ако мислиш, че аз съм зле, трябва да чуеш приятелката ми Бенър.

— Тя е онази, на която прати съобщение, нали?

Кимнах и погледът ми се насочи към телефона между нас, онзи, който не бе получил отговорен отговор.

— Ще ти звънне.

Усмихнах се немощно.

— Надявам се. Но ако не го направи, поне ще знае къде съм и няма да откача повече от необходимото.

— Ами пресата? Би трябвало да се скатаваш.

— Не бива да обиждаш приятелката ми, като предполагаш, че би казала каквото и да е на пресата. Не би го направила. Тя е от добрите.

Той вдигна ръка в жест на примирие.

— Нямах намерение да обиждам никой. Все още се възстановявам от заслепящата ти откровеност.

Свих рамене и си взех още едно картофче.

— Това е истината. Има точно три вида жени... първите искат това, което можеш да им предложиш в леглото... Бенър е отличен пример за такива жени. Вторите искат банковата ти сметка, а третите просто искат теб.

Логан присви очи.

— А ти към кой лагер си?

— Не говорим за мен.

Когато Кав се появи в живота ми, щях да кажа, че съм от първия лагер. Щях да го пробвам и да продължа нататък след края. Но в Белиз започнах да се чувствам така, както преди три години.

Какво имаше в него? Защо усещах, че когато съм с него, животът ми се обрисуваше с по-различни багри, караше ме да се чувствам по-щастлива отколкото с който и да е било друг?

— Нямам нужда от отговора ти, за да знам, че ти си жена от най-рядката категория. А някак аз съм винаги с ден по-късно или с долар по-беден, когато се опитам да намеря някоя от тези жени. Наистина си хлътнала по онзи холивудски пич, нали?

Изправих рязко глава и картофчето от ръката ми полетя през масата, пропускайки ръката му за една бройка, преди да тупне на пода.

— Не е нужно да ме замеряш с храна само защото съм прав.

Прехапах устни, за да не се разсмея.

— Не мога да повярвам, че те замерих. — Изправих се, за да почистя, но Логан ме спря.

— Не се тревожи. Не е първият картоф, паднал на пода, и няма да е последният.

Той ме изчака да си седна на мястото, преди да зададе отново въпроса си.

— Е, сериозно ли е това между теб и онзи мъж? Холи мисли, че е сериозно.

— Крей знае ли, че ти и Холи си говорите такива неща? — Трудно ми беше да повярвам, че брат ми, който имаше завишено чувство на притежание, би бил съгласен мъж като Логан да си приказва с жена му.

— Кой мислиш й каза да уреди втора линия на защита, след като успееш да се изплъзнеш от онзи пенсиониран Рамбо?

Разбира се, че е бил Крей.

— Виж, не искам да говоря за Кав. Не знам какво се случва помежду ни, защото... нали знаеш, една връзка не може да се гради върху лъжи.

Логан спря с ръка, обвита около шишето с бира.

— Обикновено бих се съгласил, но нещо те е привлякло към този мъж. Затова защо да се отказваш толкова лесно? Просто се предаде, без да му поискаш обяснение?

Свих рамене, поглеждайки към пластмасовата кошничка, а бургерът и картофките вече не ми изглеждаха толкова апетитни.

— Не се намирам в позиция, в която да искам каквото и да е обяснение, след като съм заточена в Кентъки.

Логан вдигна бирата към устните си, и преди да отпие, каза:

— Сигурен съм, че ще получиш своя шанс, Гриър. От теб зависи какво ще направиш с него.

ГЛАВА ДЕВЕТА

КАВ

Бенър бе по-трудна за откриване, отколкото очаквах. Нямах номера ѝ, а в работата ѝ отказваха да ми дадат адреса ѝ... очевидно в Ню Йорк не бяха впечатлени от холивудската ми слава, затова се обърнах към социалните медии. За щастие, тя бе постнала селфи и се бе тагнала преди половин час.

Бях на зор и нямаше да си тръгна, докато не научех къде бе Гриър. Крейтън Карас имаше ресурса да я отпрати, където пожелае, доказателство за което беше пътуването ни до Белиз. Но бе повече от очевидно, че Гриър ще му позволи да я отпрати някъде. По мое мнение следваше прекалено добре заповедите на брат си, особено ако тези заповеди влизаха в разрез с моите.

Този път нямаше да ѝ дам избор. Щеше да ме изслуша. Бях мъж с мисия и бях готов да прекрача всяка линия, за да получа това, което исках от нея. Гриър нямаше никаква идея какво се задава, но скоро щеше да разбере.

Влязох в кръчмата „Джеймисън“, благодарен, че Бенър не прекарва времето си в някой мартини бар, където ще ме разпознаят на мига. „Джеймисън“ бе квартална кръчма и тази вечер бе препълнена. Тя стоеше в скута на някакъв кльоцав пич, който очевидно нямаше никаква идея какво да прави с жена от нейния калибър. Горкият мазник. Тя щеше да получи от него това, което искаше, и на сутринта нямаше да си остави дори телефонния номер. Или поне така преценявах аз лично ситуацията.

Спрях в долния край на масата и прочистих гърло, за да привлека вниманието ѝ. Бенър откъсна устни от шията на мъжа, а той изглеждаше леко шокиран.

— Уоу, Холивуд! Имаш адски големи топки, щом си застанал пред мен. Надявам се, че си готов да ги загубиш. — Тя скочи от скута

на мъжа и посегна към ножа за хранене. — Прееба грешното момиче и смятам да те накълцам, задето си я наранил.

Остра вина премина през мен при спомена за изражението на Гриър, изкривено от болка. Това бе последното, което исках, и все пак винаги съм знаел, че е неизбежно. Но тя трябваше да ми позволи да събера парченцата и да поправа това... не да позволява на брат й да я замъкне бог знае къде.

— Ъм... може би трябва да пуснеш ножа. — Това дойде от кльошавия пич, който оправяше очилата си и се опитваше да приглади косата си, която стърчеше на всички страни заради шарещите ръце на Бенър.

— Не, той трябва да си плати.

Тя не очакваше да се пресегна и да измъкна ножа от ръцете й. Щом го взех, го пъгнах в джоба си.

— Какво, по дяволите, пич?

— Къде е тя?

Бенър скръсти ръце и ме изгледа упорито.

— Защо трябва да ти казвам каквото и да е било?

— Защото ще оправя нещата.

Отпускайки ръце, Бенър ги сложи на кръста си и вирна глава.

— Как, по дяволите, би могъл да поправиш това? От това, което чух, ти си я лъгал от първия ден. Тя ти се е доверила, дала ти е задникът си, а ти си нарушил свещеното доверие. Няма връщане от това.

Мъжът до нея се захили, но аз го пронизах с поглед.

— Повтори дори дума от този разговор и ще се озовеш на дъното на Ийст Ривър.

Очите му се разшириха, а аз стрелнах Бенър с поглед. Съсредоточих се върху нея и казах:

— Не съм направил нищо друго, освен да я защитавам. Дори от самия себе си. Позволи ми да поправа нещата. Кажи ми къде е.

Телефонът на Бенър извибрира на мястото си върху масата.

— Тя ли е? — Нямаше как да игнорира заповедта в думите ми.

Бенър вдигна телефона.

— Нямам никаква идея кой е.

— Провери.

Тя повдигна вежда към мен.

— Няма да спечелиш нищо, като стоиш тук и ми раздаваш заповеди. — И все пак отключи телефона и прочете съобщението. Опитваше се да скрие изражението си, но аз разбрах.

— Тя е. — Думите ми не бяха въпрос.

Бенър кимна.

— Дай ми една добра причина да ти кажа къде е.

Не се поколебах.

— Обичам я.

Тя се вгледа внимателно в лицето ми, преди да протегне напред телефона. Посегнах, но тя бързо го дръпна към себе си.

— Ако я преобещаш отново, ще отрежа топките ти с ръждив нож. Ясна ли съм?

— Кристално ясна.

Бенър пусна телефона в ръката ми и аз прочетох съобщението, преди да го препратя на моя телефон. След това без угризения изтрих съобщението и номера от телефона ѝ. Нямах нужда Бенър да предупреждава Гриър за случилото се.

Заклучих телефона и ѝ го върнах.

— Благодаря ти.

Точно излизах през вратата, когато до мен достигна гневния вик на Бенър.

ГЛАВА ДЕСЕТА

ГРИБЪР

Бях в камиона на Логан и бяхме спрели на светофара на няколкостотин метра от дома на бабата на Холи.

— Чудя се дали е забелязал, че ме няма.

— Ако не е забелязал, значи е много кофти охранител. — Гласът на Логан бе осъдителен. Погледнах през кабинката към него.

— Бил си охранител?

Той сви рамене.

— За някои хора, които са ядосвали Чичо Сам. Много рядко. — Беше споменал, че е служил в армията, затова отговорът му не ме изненада.

— Липсва ли ти?

Задах въпроса, за да мога да отвлека вниманието си от това, което щях да направя. Стомахът ми се преобърна нервно и се радвах, че тази вечер се придържах към содата с лайм. Не само, че нямах нужда от още един запой, но трябваше да съм спокойна, когато се конфронтирам с Трой Гърман.

Логан мина през кръстовището и се насочи към малката къща с паркиран пред нея СУВ.

— Липсва ми братството. Да се чувствам така, сякаш съм част от нещо много по-голямо от мен. Но да се потя и да влача топките си в пустинята? Не. Това никак не ми липсва.

Като доближихме до къщата, попитах:

— Как ще го направим?

— Няма какво да му кажеш, освен истината.

Ръмжене се надигна в гърлото ми.

— Супер. Страхотен план.

Чакълът изхрущя под гумите, когато Логан спря пикапа си на няколко метра от СУВ-а. Трой отвори рязко вратата си, преди колата

дори да е успяла да спре напълно. Прозорците на Логан бяха тъмни и с тъмнината навън се надявах все още да съм невидима.

Трой заобиколи пикапа и почука на стъклото откъм шофьора, а Логан смъкна прозореца.

— Трябва да...

Каквото и да се канеше да каже, не успя да го стори, тъй като Логан светна лампите в купето и Трой ме видя на седалката до шофьора.

— Мамка му!

— Отегчила се е. Никой няма да каже на шефа ти, ако не решиш ти да го сториш, затова най-добре ме остави да изпратя дамата до вратата, за да може да си почине — провлече Логан.

Аз лично реших, че това е страхотна идея, но кой знае какво щеше да измисли Трой. Затаих дъх, чакайки отговора му.

— Смяната ми идва след двадесет минути. Най-добре тя да е вътре. Ще му кажа, че тъкмо съм я проверил, и че не бива да я безпокои.

Да говорят за мен, все едно не бях там, беше донякъде добре, тъй като, ако проговорех, той можеше да си спомни за мен, или по-лошо... да звънне на Крейтън или Кенън, и да ги остави те да се справят с мен. Понякога, с всичко това, мъжете в живота ми забравяха, че съм възрастна жена, и мисля, че утре щеше да бъде идеалният момент да им го напомня. Нямах да прекарам още един ден затворена в тази къща без достъп до външния свят. Не ме беше грижа какво биха казали Крейтън или Кенън, приключвах с тези простотии. Бях готова да се върна в Ню Йорк и да събера парченцата от живота си.

— Звучи ми като план, човече — каза Логан и посегна към дръжката на врата. — Ще я изпратя до къщата и сякаш нищо не се е случило.

— Кой, по дяволите, си ти? — попита подозрително Трой.

— Приятел на семейството. Г-н Карас ми каза да я наглеждам.

Трой го гледаше внимателно, все едно е човешки детектор на лъжата. Най-после доволен, охранителят отстъпи назад, за да може Логан да отвори вратата. Той заобиколи и отвори и моята врата. Грабна връзка ключове и тръгнахме към входната врата.

— Предполагам, че не си си взела ключове.

Погледът ми се насочи към входната врата и осъзнах колко нескопосан беше планът ми.

— Ъм. Да, не съм. Благодаря ти.

Логан кимна и обясни.

— Холи ме помоли веднъж в седмицата да идвам и да проверявам къщата.

— Ти си добър човек, Логан Брантли. — Спрях на лилавата веранда и го погледнах. — Благодаря ти за всичко.

Усмивката му бе широка и дружелюбна.

— Не съм толкова добър. Грижи се за себе си, Гриър. Извикай, ако имаш нужда от нещо. Номерът ми е в бележника до телефона вътре. — След като отключи вратата, той ме прегърна бързо и ме бутна навътре.

Останах насаме с мислите си и започнах да се приготвям за лягане. Нямах да си призная, че Кав ми липсваше ужасно много тази вечер.

Той ме излъга.

Решена да накарам сърцето си да стане твърдо за него, осъзнах, че то е по-скоро разбито като счупен на хиляди парченца прозорец. Но точно сега нямаше какво да направя по въпроса. Най-добре беше да отделя времето си и да обмисля защо, по дяволите, Бенър не ми се обади. Надявам се, че не е заради още някой циркаджия...

Скрих се в малката си стая, опаковайки повечето си неща. Въпреки че Крейтън искаше да се крия, беше ми писнало да стоя настрана, сякаш имаше от какво да се срамувам. Утре си отивах у дома, без значение какво ще стане.

Когато се мушнах в леглото, усетих, че топлината на Кав ми липсва. Тъпо сърце. Тъпо тяло. Ъгх. Тъпо момиче.

Заспах, казвайки си, че ще преживея утрешния ден.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

КАВ

Шест часа след срещата ми с Бенър в бара стоях в сенките на малката ферма в Бъмфък, Кентъки, със сак на рамо, а взетият под наем СУВ стоеше тихо на черния път зад къщата.

Наблюдавах мястото от близо час и този охранител заслужаваше да бъде уволнен. Той въобще не разнообразяваше обиколките си. В мига, в който се върна в седана си, включих умствения си таймер.

Извадих шперц от задния си джоб, и припомняйки си старите си умения, се качих на задната веранда. Няколко манипулации на ключалката и тя подаде с лекота.

Посрещна ме тишина, когато влязох в къщата. Спрях за миг в тъмната кухня, заслушвайки се. Очите ми привикнаха лесно към тъмнината, затова преминах през всички стаи на долния етаж. Бяха празни.

Нагласих сака на раменете си, намерих стълбището, което водеше към горния етаж, и тръгнах, взимах по две стъпала наведнъж и внимавах да съм безшумен. Почти успях. Спрях на върха на стълбището, но все още не се чуваше нищо. В коридора имаше само две врати и аз избрах тази вдясно, отваряйки я предпазливо.

Формата в леглото ми каза всичко, което имах нужда да знам. Гриър спеше свита на кълбо, точно както правеше, когато се увивах около нея.

Все още безшумно, аз заставах до леглото и сложих раницата си на пода... вътре бе всичко, от което имах нужда, за да я накарам да мълчи и да я измъкна незабелязано от къщата.

Щеше да ми прости. Евентуално.

Завързах глезените и ръцете ѝ, преди тя да успее да се събуди напълно. Не успя да извика, защото запуших устата ѝ.

Това не бе обикновено влизане с взлом. Не, това бе отвличане.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

ГРИБЪР

Събудих се от усещането, че нещо бе пъхнато в устата ми и завързано на тила ми. Посегнах към лицето си, но ръцете ми бяха завързани. Глезените също.

Какво, по дяволите?

В мен се надигна тревога, когато отворих очи и видях маскиран мъж пред себе си, целият облечен в черно, точно преди да сложи превръзка на очите ми. Той завърза копринения плат зад главата ми, а аз изкрещях, но това, което бе пъхнато в устата ми, заглуши звука.

О. Боже. Мой.

Започнах да се боря, ритайки със завързаните си крака. Без полза.

Заглушените ми викове станаха по-изплашени, когато той ме вдигна от леглото и ме сложи в нещо като възглавница, обездвижвайки ръцете и краката ми. Около мен усещах плат, когато чух затварянето на цип.

О, Боже мой. Бях затворена в чувал.

Цялото ми тяло се напрегна, когато ме вдигнаха от пода. Чу се само леко сумтене, когато мъжът ме понесе извън стаята.

Едва тогава осъзнах какво се случва.

Мамка му, отвличаха ме.

Да имам брат милиардер и повече пари, отколкото би могъл да си представи човек, беше мое право и точно сега бях станала мишена на похитител. Най-добрата ми защита, поне по мое мнение, винаги е била анонимността ми, докато живея в града. Можех да направя почти всичко и да не бъда разпозната.

Но в Голд Хейвън нямах този лукс.

Умът ми се въртеше на хиляди посоки.

Дали не е някой пияница от бара? Няколко от тях ме гледаха сякаш искаха да ме направят своята селска булка. Дали някой би искал

откуп? Дали не е враг на Крейтън? Но кой?

И къде, по дяволите, е охраната ми?

Подскачах срещу твърдото мъжко тяло, докато той слизаше надолу по стълбите.

Мамка му, ако успее да ме изнесе навън, съм прецакана.

Всички ужасяващи възможност преминаваха през ума ми.

Бяло робство. Изнасилване. Мъчение. Откуп.

Задната врата се отвори и аз заритах с вързаните си крака срещу плата, въртейки се и правейки каквото успея. Силна ръка удари по плата, улучвайки бедрото ми.

Този задник току-що ме удари. Щеше да умре заради това.

Усещайки промяната в температурата и начина, по който се клатех на рамото му, разбрах, че сме навън. Шансовете ми да се измъкна от тази ситуация намаляваха с всеки изминал миг.

Пиперливият мирис на изгорели газове опари ноздрите ми миг преди да се чуе звук от отваряне на врата. Бях вдигната високо, преди да бъде сложена на друга равна повърхност. Борех се, но не можех да открия нищо, което да сграбча със завързаните си ръце.

Вратите се затвориха и знаех, че съм преобана.

Името ми е Гриър Карас и току-що бях отвлечена.

* * *

Пътувахме кратко, но паниката изпълваше всяка клетка от тялото ми, карайки да тръпна след всеки изминат километър. Поех си дълбоко дъх и опитах да прогоня истерията, която се надигаше в мен. Трябваше да потърся хладната си логика. Това, че се боях, нямаше да ми е от никаква полза.

Но майната им на рационалните мисли... бях в някакъв чувал в багажника на ван или СУВ. Прокарах ръце по вътрешната страна на ципа, вкопчих се с нокти в него и опитах да го отворя със зъби. Без успех. Колата намаляваше и усилваше скоростта. Завой наляво, завой надясно. Напълно изгубена бях.

Мамка му! Дори да успеех да се измъкна от чувала и от багажника, как щях да намеря обратния път?

Смених позата на тялото си, използвах краката си, за да опъна ципа, надявайки се да се отвори. Трябваше да се измъкна. Нищо не се получи. Раздразненият ми вик беше заглушен и не се чу почти нищо. От шофьора не идваше нито звук.

Или може би той бе пътник? Какъвто и да беше, той щеше да умре бавно и болезнено, щом брат ми успееше да го докопа.

Превозното средство най-после спря. Отвън се носеха други шумове и се надявах да има някой, който би могъл да ми помогне. Все пак, за бога, бях в Голд Хейвън, Кентъки, а не в Рио или Тихуана.

Това би могло да се случи там!

Страхът сграбчи мускулите ми с парализиращите си нокти, когато някъде се отвори врата и в превозното средство лъхна студен въздух. Никой не изрече нищо, когато бях издърпана до вратата и отново вдигната на ръце.

Мамка му. Мамка му. Мамка му.

Започнах да крещя срещу превръзката на устата ми, ритах в чувала. Звук от самолет изправи тръпка на ужас през тялото ми.

Мамка. Му.

Никой повече нямаше да чуе нищо за мен. Щях да бъда продадена на някой шейх като във филма „Твърде лично“. Брат ми беше страхотен, но не беше Лиъм Нийсън. Може би той познаваше Лиъм? Истерията заседна в гърлото ми, а страхът ми граничеше с ужас.

Щях да умра. Никога нямаше да видя отново семейството си. Никога нямаше да видя Бенър. Никога нямаше да се запозная с племенницата си. Никога нямаше да видя отново Кав и да му поискам обяснение.

И тогава чух гласа. Неговият глас. И замръзнах.

— Готови ли сме за тръгване?

— Още няколко минути. Имате ли нужда от помощ с багажа, г-н Уестман?

— Не, ще се справя.

Кав.

Изпълни ме облекчение, последвано от вълна гняв.

Щях да го убия.

Да. Го. Убия.

Целият адреналин, който туптеше във вените ми през последните кой знае колко минути, се стопи под силата на гнева ми.

Ще. Го. Убия.

С голите си ръце.

Тирадата ми бе заглушена от превръзката на устата ми, а борбата ми стана по-упорита.

Ръцете му се притиснаха към долната част на чувала, точно върху дупето ми.

— Спри!

Застинах, но само защото пазех енергията си, за да избухна в мига, в който ме пусне от това нещо.

Как бе могъл да ми го причини? Никога не бях изпитвала подобен гняв в живота си. Защо при всяка среща с Кав Уестман, или с Касо, или който и да бе той, умееше да откъсне от мен толкова много емоции, каквито никой друг не би могъл? Това беше лудост.

Той беше луд.

И аз бях луда, задето бях толкова хлътнала по него.

Думата хлътнала ме сграбчи за гърлото. Не бях хлътнала. Преодолях го.

Или щях да го преодоля, след като го убия.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

КАВ

Свалих сака на пода на самолета и посегнах към ципа. Беше като да вдигнеш капака на кошница, в която има пепелянка.

Гриър щеше да изпълзи от там жадна за кръвта ми. Това беше нотката на Карас в нея. И не можех да кажа, че не чаках с трепет битката, която ми предстоеше.

Тя не ме плашеше. Беше силна и красива, адски дразнеща, и не бих променил нито частица в нея. Но това не значеше, че не бих използвал всичко, което е на моя страна, за да си върна отново доверието ѝ. Но нямаше да ѝ го кажа, преди да стане наложително.

Много биха сметнали, че е нелогично да отвлечеш някой, за да си върнеш доверието му, но отчаяните времена изискваха отчаяни мерки. А щом ставаше дума за Гриър, бях готов да сторя каквото се налага. Тя беше най-голямата ми награда и бях готов да се бия мръсно, за да получа това, което искам.

Коленичих и посегнах към ципа. Кого заблуждавах? Вече се биех по-мръсно, отколкото моето момиче някога е виждало. За момента единственият шум в кабината на самолета бе шумът от отварянето на ципа. Отворих сака и първото, което видях, бяха тъмните очи на Гриър да примигват срещу ярката светлина. Очевидно имах нужда малко практика за завързането на очите с копринен плат.

Щом спря да премига пред мен, лицето ѝ доби решително изражение, когато се наведох към нея.

Грешен избор. Тя се хвърли напред, опитвайки да ме удари с глава. Избегнах нападението ѝ и сложих длан на тила ѝ, стисвайки дългата ѝ коса в юмрука си.

— Уоу, скъпа. Имаш някои сериозни проблеми с гнева, върху които трябва да поработим.

Всички сме чували приказката за това „ако погледът можеше да убива“... сигурен бях за едно нещо, що се отнася до Гриър... точно

сега тя искаше да ме нарани, и то много. Искра на вина проблесна в мен, задето я бях изплашил така силно, но побързах да я прогоня. Ако не си бе тръгнала от къщата в Белиз с брат си, нищо от това нямаше да бъде нужно.

Посегнах към възела на превръзката в устата ѝ.

— Ще бъдеш ли добро момиче, за да мога да махна това?

Тялото ѝ леко се успокои, а убийственият поглед изчезна.

— Приемам това за „да“. — След като развързах превръзката, измъкнах я от устата ѝ и убийственият поглед се върна.

— Ти, копеле...

Запуших ѝ устата по най-добрия начин, който знаех. След превръзката...

Нахвърляйки се върху устните ѝ, взех това, което исках от нея. Почувствах се, така сякаш бях отново у дома. Мамка му, липсваше ми това. Тя ми липсваше. Толкова адски много. Напрежението, което ме измъчваше досега, изчезна, щом беше пак до мен.

Острите ѝ зъби се впиха в устните ми силно и аз се отдръпнах назад.

— Отвлече ме! Ти си побъркан.

— Само защото брат ти те държи скрита от мен и трябваше да те измъкна незабелязано. Не се опитвах да те изплаша. Какво друго можех да направя? Да поискам позволението на брат ти ли? Не действам така.

Вдигнах я от пода, докато ръцете и краката ѝ все още бяха завързани, и я отнесох към седалките в лявата страна на кабината. Сядайки в луксозното кожено кресло, аз я настаних странично в скута си. Имахме няколко минути, преди да излетим, затова трябваше да я настаня, преди капитана да забележи, че ръцете и краката ѝ са завързани. Обаче на него му се плащаше, за да не задава въпроси.

Стиснах я силно и я притиснах към тялото си.

— Мамка му, липсваше ми, моето момиче. Как, по дяволите, да оправя нещата между нас, ако дори не мога да се доближа до теб? Ти си тръгна и нямах друг избор.

Последното, което очаквах, бе да видя сълзи в очите ѝ, но те се появиха, замъглявайки тъмните ѝ ириси.

— Но ти ме изплаши ужасно! Мислех, че съм отвлечена и ще бъда продадена на някой шейх!

Отметнах косата от лицето ѝ.

— Мамка му, скъпа. Адски много съжалявам. Бих променил нещата, ако можех. Ако някой опита да те отнеме от мен, ще лъжа, ще мамя и ще убивам, за да си те върна.

Гриър сгуши лице в шията ми и зачаках някоя емоционална сцена. Вместо това усетих зъбите ѝ до рамото си миг преди да ме ухапе.

Преплитайки отново ръка в косата ѝ, аз дръпнах леко главата ѝ назад.

— Чуй ме! Кълна се в живота си, никога няма да позволя нещо да ти се случи. Преди три години знаеше, че не съм като никой от мъжете, които си познавала някога. Все още не съм. Но това, което знам, е, че ми принадлежиш, Гриър, и, мамка му, няма начин да позволя на брат ти да те скрие някъде, където да не мога да съм близо до теб. Има само един човек, на който имам доверие, че ще те защитава и... това съм аз. Винаги ще те защитавам.

Тя издаде звук, нещо средно между крясък и разранен вик, докато се бореше срещу мен.

Майната му. Щях да направя това, което ми идваше отвътре.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

ГРИБЪР

В единия момент се дърпах, застанала срещу Кав и решена да го накарам да изпита поне частица от това, което бях изживяла, докато бях в проклетия сак, а в следващия се оказах по корем на коленете му, докато той смъкваше късите ми шорти за спане.

Нямах време да реагирам, преди ръката му да влезе в контакт с дупето ми с шумно плясване. Поех си дъх да изкрещя, но звукът не стигна до устните ми.

Той нанасяше плесница след плесница по задника ми и аз забравих абсолютно всичко друго, с изключение на плесниците на ръката му. Концентрирах се върху болката, върху паренето, имах нужда от още.

Как бе възможно това да ме успокоява и да ме фокусира, вместо да ме накара отново да изпадна в заслепяващ гняв?

Размърдах се в скута на Кав, но този път причина бе нарастващата топлина между бедрата ми.

В мен имаше нещо сбъркано. Не би трябвало да реагирам така.

Но не ме интересуваше. Обичах начина, по който той взимаше нещата в свои ръце и не искаше позволенията ми. Кав ми даваше нещо, което не знаех, че ми е нужно до този момент.

С последните няколко плесници аз се извих към ръката му. Търсеца. Нуждаеща се. Как бе възможно да забравя за всичките му предателства в мига, в който той постави ръце върху мен?

Без значение дали щях да го призная на него, или не, щях да го призная пред себе си... той ми липсваше. Всичко в него. Защо копнеех за порочността му? Затова ли никога преди не съм била задоволена в сексуалните си връзки? Защото имах от тази... порочна малка добавка? Или е защото просто съм имала нужда от Кав?

Извих се назад, очаквайки още една плесница, но вместо това, дланта му докосна леко дупето ми, мачкайки кожата ми. С всяко

стисване на ръката му горях все по-силно. Когато пръстите му се плъзнаха между бедрата ми, знаех какво точно ще намери там, и ги разтворих по-широко.

Безсрамна, исках да види колко влажна съм за него в този момент. Исках моя мъж да знае колко отчаяно се нуждая от него, колко отчаяно искам да ме изпълни с пръстите си, а след това и с члена си, да ми помогне да прогоня объркването и раздразнението от последните няколко дни.

Исках да забравя всички бомби от истини, които Крейтън бе пуснал над нас, и да се върна към онова, което бяхме един за друг преди сутринта в Белиз. Исках всички неща, които му бях казала, че желая... тези, които в действителност имах в онези дни.

Можеше ли някога да се превърнат в реалност? Или е обречено да не са повече от фантазия?

Когато Кав плъзна пръст по влагата ми, знаех, че това не е фантазия. Това бе реално и имах нужда от него. Веднага.

Отворих уста, за да го моля, но Кав дръпна шортите ми нагоре, завъртя ме и ме настави на седалката до него.

Вратата на пилотската кабина се отвори.

— Готови сме да излитаме, г-н Уестман. Моля, закопчайте предпазните колани.

Пилотът не направи зрителен контакт с никой от нас и бях благодарна за това. Лицето ми пламна, като се замислих на какво щеше да стане свидетел пилота, ако Кав не бе достатъчно бърз, че да ме сложи на съседната седалка.

Когато Кав закопча колана ми, самолетът започна да се издига. Ръцете ми все още бяха завързани зад гърба ми.

— Ще те пусна, веднага щом излетим, ако се държиш прилично.

Повдигнатите му вежди вече не ме караха да искам да го ударя. Точно сега имах друго наум.

— Не ме е грижа дали ще остана завързана, докато правиш така, че изживяването да си заслужава.

Лека изненада премина през лицето му, но не продължи дълго, и след миг в очите му блесна потисната страст.

— Искаш да се погрижа за малкото ти котенце? Да те накарам да свършиш? Върху пръстите ми, върху лицето ми, върху пениса ми?

Размърдах се на седалката, притискайки силно бедрата си едно към друго, за да успокоя болката.

— О, скъпа. Полетът ще е доста дълъг, затова бъди сигурна, че ще те взема по всеки начин, по който пожелаея.

— Къде...

Кав притисна пръсти към устата ми, за да ме накара да замълча.

— Без въпроси. — Той прокара палец по долната ми устна. — Сега смучи.

Той беше смел мъж, имайки предвид, че само преди миг се опитвах да го ухапя. Но бе предвидил правилно, че точно сега не искам да хапя пръста му. Щях да го използвам, за да разпаля страстта му, както той бе разпалил моята. Щеше да изгуби ума си от нужда към мен. Освен това исках пръста му непокътнат, за да може, докато ме чука, да ми помогне да свърша.

Алчност? Кой го бе грижа. Аз бях тази, която бе отвлечена и прекара няколко ужасяващи минути от живота си, изпитвайки неимоверен страх. Заслужавах няколко оргазма, с които да ми се реваншира. Разговорът ни можеше да почака. Точно сега исках само Кав. По-късно може би още ще искам да го убия, но не и в този момент.

Засмуках пръста му в устата си, гъделичкайки го с езика си, стискайки го с устните си и леко гризвайки го със зъби. Докато се гледахме в очите, без думи му дадох обещание. Свали възетата или недей... все още ще те желая.

Кав посегна с другата си ръка и обгърна гърдата, покрита единствено от меката материя на фланелката ми. Ледена тръпка премина през кожата ми, когато стисна зърното ми и го завъртя.

Стон се откъсна от устните ми и се притиснах към докосването му. Не казахме нито дума, докато капитанът съобщи, че можем да махнем коланите си.

Кав отключи своя и моя колан, преди да ме дръпне в скута си.

— Исусе, жено! Усети както ми причиняваш.

Той притисна бедрата си към мен и аз потърках дупе в стоманената дължина на огромния му пенис.

— Искам го.

— Добре, защото смятам да те сложа на колене, да разкопча ципа си и да ти помогна да го поемеш чак до гърлото си. След това ще

те вдигна в скута си и ще те нанижа на члена си, докато не те изпълня изцяло.

Порочните му приказки винаги ме възбуждаха ужасно много.

— Какво чакаш? — попитах, а тонът ми бе дълбок и прелъстителен.

— Първо отново трябва да те вкуся.

Устните му смазаха моите и езикът му се гмурна в устата ми, без да чака покана. Кав се целуваше така, както правеше всичко останало... давайки всичко от себе си. Ръката му бе заровена в косата ми, накланяше ме така, както му харесаше. Простенах в устните му, обожавах нетърпението, което се излъчваше от него.

Най-после дръпна главата ми назад, а зелените му очи блеснаха, преди да каже:

— На колене, скъпа.

Кимнах, когато той ми помогна да се отпусна на пода, а плюшеният килим посрещна меко позата ми. Кав разкопча ципа на дънките си, сграбчи с ръка и извади пениса си. Когато се наведох надолу, косата ми падна около лицето ми, но със завързаните си ръце нямаше как да я отместя.

Кав хвана с една ръка гъстата ми коса и я нагласи зад раменете ми. Бях изложена на неговата милост и все пак никога не бях изпитвала такава мощ. Нуждата в очите му ме изгаряше и исках да му дам толкова, колкото исках да получа от него.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

КАВ

Тя бе адски красива. Богиня, и все пак коленичи в краката ми. Не заслужавах тази жена, но нямаше да се поколебая да взема всяко преимущество, което ще подсигури това да я задържа в живота си.

Устните на Гриър се склучиха около пениса ми, а ръцете ми, вплетени в косата ѝ, насочваха движенията ѝ. Мамка му! Нощите, през които бях далеч от нея, отказвайки да повярвам, че никога няма да си я върна, сънувах всички неща, които правихме в къщата в Белиз.

Тя смучеше члена ми с ентузиазъм, сякаш ако успее да ме накара да свърша, преди да съм готов, ще ѝ спечели голямата награда. Не можех да се оплача. Щях да ѝ позволя да опита и преди да съм готов да експлодирам, щях да се откъсна от перфектната ѝ уста и да изпълня останалата част от обещанието си.

Само мисълта да потъна в тялото ѝ караше топките ми да туптят около основата на члена ми. Това щеше да бъде една много по-кратка езда от това, което бях планирал.

Дадох ѝ още минута, преди да издърпам тесните ѝ малки шорти надолу по бедрата ѝ. Краката ѝ все още бяха завързани, което влизаше в разрез с намеренията ми.

Освен ако... завъртях я с гръб към мен и дръпнах дупето ѝ в скута ѝ, центрирайки я точно над пениса ми.

— Искаш ли го? — завъртях се леко, пъхнах главичката на члена си между краката ѝ и притиснах леко към входа към тялото ѝ.

— Да — прошепна тя, тласна се надолу и го пое целия.

— Мамка му...

— О, боже мой!

Думите ни се изгубиха, когато сграбчих бедрата ѝ, за да я вдигна и след това спусна надолу по члена си, помагайки ѝ да ме язди и да ме поеме все по-дълбоко с всеки следващ тласък.

Гриър отметна глава назад, косата ѝ се разпиля по раменете ѝ.

Пресегнах покрай бедрото ѝ и притиснах с два пръста клитора ѝ, исках оргазма ѝ да дойде бързо и силно, преди да изгубя контрол. Тя се притискаше към пръстите ми с всеки тласък, а стоновете ѝ ставаха все по-шумни и по-шумни. Тя бе на ръба, а котенцето ѝ обливаше във влага члена ми.

— Свършваш заедно с мен — наредих аз.

— Да! — простена тя — Сега!

Тласнах бедрата си силно нагоре, като я дръпнах надолу в същия момент, отприщвайки оргазмите и на двама ни.

Главата на Гриър падна надолу, а сърцата ни биха лудешки няколко минути.

— Добре ли си, скъпа?

Тя кимна и отпусна глава назад на рамото ми.

— Трябва да се почистим.

Тя кимна отново и ми се прииска да се бях сетил да взема предварително нещо, с което да ни почистя. Забелязах пакет кърпички на масата до креслото, вдигнах и двама ни на крака и ги грабнах, преди да ги подам на Гриър. Помогнах ѝ да се изправи и почисти, преди да отвържа въжетата на китките и глезените ѝ и да разтрия схванатите ѝ мускули.

— Банята е в задната част. Другата ти чанта е под седалката. Грабнах я на излизане от стаята ти, за да имаш дрехи да се преоблечеш.

Очевидно това беше нещо, което не биваше да казвам. Гриър завъртя рязко глава и погледът ѝ кацна върху мен, заливайки ме с гняв и болка.

— Все още не мога да повярвам, че ме отвлече.

— Направих това, което трябваше. Трябваше да те измъкна оттам и нямах намерение да искам позволение от детегледачките, които ти е назначил брат ти.

Тя поклати глава.

— Можеше да почукаш на вратата като нормален човек, и след като си поплачех малко, вероятно щях да те пусна вътре. Но не, ти трябваше да се държиш като якия син на мафията и трябваше да влезеш в къщата, да ме завържеш, да ми запушиш устата и да ме напъхаш в сак. Кой прави така? — В гласа ѝ се долавяха истерични нотки, затова се постарях гласа ми да прозвучи властно.

— Отиди се почисти. Ще говорим, когато приключиш.

Изражението на Гриър стана по-хладно като гранитна маска.

— Не знам защо си мислиш, че ще приемам заповеди от теб. Не ме притежаваш. Може и да каза, че ме обичаш, но през живота си не съм изпитвала толкова силен гняв, колкото в момента, в който осъзнах, че няма да бъда продадена в робство, и че съм била тероризирана от човек, на който мислех, че мога винаги да се доверя. Излъга ме и по лицето ти мога да видя... не съжаляваш за стореното.

— Права си. Излъгах. И не съжалявам. Не бих променил нищо, ако това значи, че ще имам времето, което прекарахме заедно. Може да очакваш колкото си искаш да играя по правилата ти, Гриър, но никога няма да стане.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци и тя насочи поглед към килима. Когато ме погледна отново, гръбнакът ѝ бе силно изпънат в поза, достойна за кралица.

— А телефонът и интернетът? Кенън каза, че си бъркал и тях, за да ме откъснеш от света. Като някакъв умопобъркан.

Може би очакваше да я излъжа отново, но нямаше да го направя.

— Трябваше да държа външния свят настрана. Трябваше ни време да разберем какво може да се получи между нас.

Гриър се загледа за кратко в лицето ми, преди да каже:

— И би го направил отново, нали?

— Бих направил каквото е нужно. Когато ти си наградата, няма граници, които не бих прекрочил.

Тя присви очи.

— Не съм награда. Начукай си го, Кав.

Не очаквах плесницата, затова, когато се стовари на бузата ми, главата ми се отметна рязко назад.

Изпълнала гръб с достойнство, тя се насочи към банята в задната част на самолета, а аз се зачудих дали ще успея да се изровя от тази каша, в която се бях заровил.

Думите ѝ ехтяха в главата ми. „Никога не съм изпитвала толкова силен гняв“...

Секунди по-късно звукът на тихи ридания се понесе от банята и стомахът ми се сви на топка. По дяволите!

След като ми се наложи да поработя набързо върху ключалката, отворих вратата и заварих Гриър приведена над мивката, а раменете ѝ

трепереха, разтърсвани от ридания, докато изливаше емоциите от последните няколко дни. Притеглих я в обятията си, но тя се бореше с мен, удряйки с ръце гърдите ми.

— Мразя те. Мразя начина, по който ме караше да се чувствам. Защо ми го причиняваш? Не ти ли беше достатъчно да ми разбиеш сърцето преди три години? Трябваше ли да се върнеш и да го направиш отново? Какво болно копеле си ти?

Юмруците ѝ удряха гърдите ми отново и отново, а сълзите ѝ мокреха тениската ми. Но аз не казах нищо, само я притисках силно към себе си.

Никога нямаше да я пусна.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

ГРИБЪР

Не бях от типа момичета, които се пречупват и плачат сами в банята. Не бях привикнала на подобни прояви на емоции, да плача истерично или да удрям по гърдите на някой мъж, казвайки му, че го мразя. Но някак, с Кав, аз се превърнах именно в такова момиче.

Дали бе така, защото никога преди не бях изпитвала толкова силни чувства, каквито изпитвах към него? Това би трябвало да значи нещо. Нали? Нима бях преминавала през живота върху тази отегчителна вълна, в която емоциите ми винаги са били на едно ниво, почти без да се потапят или издигат на повърхността? Исках ли да се върна на тази същата вълна? Безцветният свят, в който всичко е наред, всичко е приемливо, вместо невероятно, и само понякога се намира нещо, което да свие стомаха ти?

Не можех да имам сладкото без горчивото, и колкото и да ми се искаше да кажа на Кав да спре да се ебава със сърцето и ума ми, вече знаех какъв ще е животът без него.

Сив. Черен. Приемлив.

Исках повече от това. И, проклятие, исках него, дори и да бе достатъчно откачен да мисли, че да ме отвлече, бе добър план.

Осъзнавайки това, спрях да блъскам по гърдите му, забих нокти в ризата му и го дръпнах по-близо до себе си. Ръцете му се стегнаха около мен, като едната обхвана задната част на главата ми и я притисна към рамото му.

Можех ли да приема това? Него? Въпреки лъжите, които ми бе наговорил?

Познавах се прекалено добре, за да осъзнавам, че не можех да продължа напред с него, докато не се отърва от гнева и болката от предателството.

Сълзите продължаваха да се стичат по лицето ми, но не бяха гневни сълзи, а прочистващи. Когато най-последно спрях да плача, Кав

пусна косата ми и аз вдигнах лице, за да срещна погледа му.

— Какво правим? — прошепнах с треперещ глас.

— Работим, за да съградим нещо красиво.

— Мислиш ли, че въобще е възможно да го направим заедно?

— Трябва да се пребориш с тъмнината, за да оцениш красотата на светлината. Точно това правим и ние. Борим се с тъмните гадости помежду ни, за да не приемаме за даденост това, което има след тях. Ако беше лесно, нямаше да е толкова специално, нали?

Колкото и странно да беше, думите му имаха смисъл, и макар да не ми звучеше като типичния Кав, сериозното му изражение ми показваше, че е напълно искрен.

— Как стигнахме дотук?

Прокарвайки отново ръка през косата ми, той леко наведе главата ми назад.

— Ще започнем наново. Ново начало, където ще оставим миналото зад гърба си.

Предложението му бе колкото прелъстително, толкова и просто.

— Миналото е забило нокти дълбоко в нас.

Кав ме пусна, преди да ме отдалечи на стъпка от себе си.

— Ти си нещо повече от малката сестричка на Крейтън Карас, нали?

Примигнах от неочакваната смяна на темата и тона.

— Може би не за всички, но да, абсолютно.

— Има адски много причини да напусна Ню Йорк, но най-голямата от тях е, че аз не съм просто копелето на Дом Касо. Това е миналото ми. То няма нищо общо с човека, който съм сега. Не приемам заповеди от него. Бъдещето ми е много по-голямо от живота, който имах в Ню Йорк. В Холивуд аз съм Кав Уестман. Сам съм си господар, скъсах си задника от работа, за да се превърна в мъжа, когото би могла да уважаваш. Проправих си път, излязох от мизерията, без да използвам името, без да използвам връзките си и без чужда помощ.

Разбирах какво казва и го уважавах за това, защото, докато съм в Ню Йорк, аз винаги щях да бъда малката сестричка на Крейтън Карас. Щяха да ми угаждат заради името и връзките ми. Всяка моя работа ще бъде получена чрез мрежата от връзки, които имаше семейството ми. Идеята да изляза от този балон в широкия свят, където сама ще мога да

се доказвам, точно както бе направил Кав, едновременно ме ужасяваше и интригуваше.

Можех ли да го направя? Щеше ли да ми се наложи да се променя? Кав ме наблюдаваше и чакаше отговора ми.

Отговорих му напълно честно.

— Винаги си бил мъж, когото съм уважавала, Кав. Не е трябвало да променяш нищо в името на това.

За миг погледът му се сведе към пода, преди отново да срещне моя.

— Знаеш какво имам предвид.

— Мисля, че винаги си бил по-критичен към себе си, отколкото би бил някой друг.

Той сви рамене и насочи разговора обратно към темата.

— Е, какво ще кажеш, Гриър? Да започнем на чисто? Ново начало? Ти и аз, да изградим заедно нещо истинско? Този път без преструвки.

Той протегна ръка към мен. Всичко, което трябваше да направя, бе да я поема и той щеше да ме проведе през тъмнината към светлината.

Време беше.

Когато протегнах ръка и сплетох пръсти с неговите, целият гняв, който таях след сутринта, в която напуснах Белиз, се изпари.

Този път никакви преструвки.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

ГРИЪР

Все още не бе съмнало напълно, когато слязохме по стълбичките от самолета на пистата. На двадесет метра от нас чакаше черен СУВ, а до отворената врата търпеливо чакаше шофьор, облечен в костюм.

И двамата с Кав бяхме доста мълчаливи след срива ми в самолета. Толкова много мисли се блъскаха в ума ми, докато се преобличах в дрехи като за пред хората. Да, бях се съгласила за ново начало и се бях отървала от гнева си, но суровата сила на емоциите ми все още не бе изчезнала напълно. Доверието бе крехко нещо и да събереш парчетата на това, което досега е било разбивано цели два пъти, не бе лека задача.

Исках да се доверя на Кав, наистина го исках, но щеше да отнеме известно време. Нямаше място за преструвки, затова трябваше да се постарая всичко да бъде истинско. Той може и да казваше правилните неща, но имах нужда да видя и делата, за да може инстинктивните ми тревоги да се стопят.

Кав ми помогна да се настаня в СУВ-а и подаде сака ми на шофьора, за да го сложи в багажника, преди да се плъзне на покритата с черна кожа седалка до мен. Шофьорът се настани на място си и затвори предната врата. Той изрече някакъв адрес и Кав потвърди, че това е дестинацията ни.

И преди бях идвала в Ел Ей, но никога не бях ходила в Холивуд, затова изживяването щеше да бъде напълно ново за мен. Ново начало. Нов живот.

Наистина ли можеше да е толкова просто?

Докато шофьорът подкара колата през частното летище, Кав се пресегна и грабна едната ми ръка, която бях отпуснала в скута си. Преплитайки пръсти с моите, той постави ръцете ни между нас и стисна леко.

— Това не е първият път, в който си представям какво би било да те отведа у дома.

У дома. Домът на Кав. Адски любопитна бях да видя какво ще ми каже дома му за него. Той е бил у дома... по дяволите, гледал ме е отдалеч, следял ме е и е изучавал навиците ми, преди още да разбера за съществуването му. Толкова изоставах, що се отнасяше до Кав. Може би това бе шансът ми да науча всичко, което бе крил от мен... както и онова, което не бях научила от медиите.

СУВ-ът се въртеше по криволичещ път нагоре по хълма, докато най-после не спря на алея, блокирана от порта. Всяка къща на тази улица имаше порта, затова, очевидно не бе нещо по-различно от обикновено. Шофьорът би трябвало да е добре запознат с подобни порти, тъй като спря така, че Кав да отвори прозореца си и да въведе кода на дисплея. Портата се плъзна настрани и се отвори, а шофьорът подкара напред и паркира, преди да изскочи от колата и да отвори вратата ми.

Той ми предложи ръка.

— Госпожице?

Приех ръката му и слязох, запомняйки всеки детайл от екстериора на къщата, докато чаках Кав.

Като много други къщи, покрай които минахме, архитектурата и на тази бе в испански стил, с кремава замазка на стените и покрив с керемиди. Пред входа ѝ във форма на арка бяха наредени теракотени плочки. Нямаше врати на гараж на фасадата към улицата, затова предположих, че той е някъде отзад. Малки храсти и декоративни дървета изпълваха двора. Не беше нещо претенциозно, но предположих, че е издръжливо на сушата тук. Тревата бе зелена, но не гъста и висока като в дома на леля и чичо.

След като благодари на шофьора и метна сака ми на рамо, Кав хвана ръката ми и ме поведе към вратата. Той ме пусна, за да бръкне в джоба си и да извади ключовете си, преди да отключи вратата и да я отвори, а аз за пръв път видях дома му.

Беше тихо. От вътре не идваха никакви звуци, което ме увери, че бяхме сами. Имаше мебели, но не бяха много. Не изглеждаше особено обитаем. Надеждата ми, че ще науча нещо повече за Кав от дома му, бързо се изпари.

— Прекарваш ли много време тук? — попитах тихо, когато преминах прага и не видях нищо, което да крещи „Кав живее тук“.

— Най-вече между различните проекти, или когато снимаме в студио. Купих я напълно обзаведена, затова, така да се каже, се нанесох наготово.

Мебелите в испански стил също не ми крещяха „това е Кав“, затова предположих, че ще науча повече за него от самия него, отколкото от къщата, която бе купил напълно обзаведена и която очевидно не бе променил дори малко.

Този мъж все още бе загадка. А аз исках цялата история, при това не само заради мен. За да му се доверя отново, имах нужда да го разбирам.

Обиколката ми беше къса, преди той да ме поведе по дългия коридор към това, което предположих, че е главната спалня. Огромното легло с четири колони ми напомни за Белиз. Колко други жени са били завързвани върху него досега? Кав не беше евнух, затова бих била идиотка да мисля, че съм първата. Но можех да съм последната.

Мисълта се материализира в ума ми, сякаш отникъде. Натам ли се бяхме запътили? Към *Завинаги*? Преглътнах шока си, тъй като, честно казано, когато се замисля за бъдещето, винаги си представях, че Кав е част от него.

Той пусна сака ми на пейката в долната част на леглото.

— Изморена ли си?

Бързо направих проверка на тялото и ума си, докато обмислях въпроса му. Бях изтощена... физически, умствено и емоционално... след нощта, която бях преживяла. Като се започне от залата за боулинг, през отвличането, до дългия полет.

— Малко.

— Защо не опиташ да поспиш няколко часа? Трябва да се обадя на продуцента си и да взема програмата на сцените, чийто звук трябва да презапишем, а след това ще ти покажа останалата част от къщата и ще си поръчаме нещо за ядене.

Погледнах към него.

— Да презапишете звука?

— Да. По мнение на продуцента, близкият микрофон е дал дефект, трябва да презапишем гласа ми в последните сцени на филма.

Затова трябваше да се върна тук. Записваме утре.

Всичките тези неща свързани с Холивуд ме очароваха. Никога не бях имала идея как се правят филмите.

— Значи ще ходиш да се мотаеш с известните хора? Другите известни хора — бързо се поправих, защото макар за мен Кав винаги да е бил обикновен мъж, за останалата част от света, той беше наистина голяма работа. Особено за женската част от света.

— Все още не. Просто трябва да науча по кое време ще снимаме, за да не закъснея. Искане да го направим преди няколко дни, но им казах да го отложат.

— Защото вече си планирал отвличане? — Тонът ми бе по-скоро сух, отколкото обвинителен.

Кав се опита да пребори усмивката си, но не успя.

— Нещо такова. Казах им, че имам планове, които не мога да отложам.

Не бях сигурна дали бих могла да извъртя очите си по-силно.

— Обзалагам се — прозях се и погледнах към леглото.

— Лягай, скъпа. Ще съм тук, когато се събудиш. С храна. Как ти звучи?

Сън и след това хапване? Да, моля.

— Перфектно.

Той се наведе и ме целуна по челото.

— Почини си.

След като затвори вратата след себе си, аз се съблякох и се плъзнах между копринено меките чаршафи, които бяха на докосване като хладно одеяло.

Аз съм в леглото на Кав. В къщата на Кав. В града на Кав. Беше нереално.

Но това не ме спря да заспя само след минута.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

ГРИБЪР

Когато най-последно се събудих, чух гласове. Тъмните завеси блокираха слънцето и няха никаква идея колко дълго съм спала. Погледнах към нощното шкафче, търсейки часовник, но не намерих такъв.

Сядайки в леглото, аз се прозях, разтегнах се и спуснах крака на пода. Изборът ми за дрехи бе ограничен, затова грабнах един клин и дънкова риза.

Щом се облякох, отворих вратата на спалнята и излязох боса в коридора. Чух гласове, които звучаха така, сякаш идваха от срещуположната страна на спалнята. Колкото повече се приближавах, толкова повече се убеждавах, че звукът, който чувах, идва от телевизор, а не от разговор на истински хора.

Надникнах вътре, за да видя какво става, и се оказа, че греша.

Кав седеше, вдигнал крака на бюрото, облегал удобно стола си, а в ъгъла стоеше великолепна блондинка, поставила една ръка на бедрото си, докато с другата правеше жестове, изнасяйки тирадата си.

Уау. Какво, по дяволите, бе това?

Кав ме забеляза пръв и краката му напуснаха бюрото, за да се ударят в пода. Той се изправи, а главата на блондинката се завъртя рязко към вратата.

Уиндзор Рийд. Виждала я бях и преди. Когато потърсих името на Кав в *Гугъл*, на почти всички елегантни негови снимки на червения килим тя висеше на ръката му. Мразех я с бяс, какъвто може да предизвика само ирационалната омраза.

— Предполагам това значи, че между нас наистина всичко приключи, любовнико — провлече тя, очевидно говорейки на Кав, но погледът ѝ бе насочен директно към мен.

— Спри, Уин. Ще я накараш да си направи грешна представа, а нямам нужда от подобни простотии точно от теб.

Тя отметна русата си коса назад и се засмя. Бе като да гледаш на живо реклама на „Пантен“... защото тя правеше реклами за „Пантен“. Удивителните сини очи вървяха в комплект с гъста руса коса и бомбастично тяло. Ако имаше някой роден да бъде известен, то това бе тази жена. Всъщност, почти бях сигурна, че майка ѝ и баща ѝ също са известни.

— Вече те е вързала на повод, а? — Тя продължи да ме оглежда, докато говореше на Кав.

— Не е твоя работа, мамка му. — Той избута стола назад и пресече стаята, за да ме притисне към себе си.

— Вероятно защото не е от твоята класа.

Засмях се, чувайки нелепите ѝ думи.

— Моля?

Тя игнорира изграчването ми и пристъпи към мен, протягайки ръка.

— Уиндзор Рийд. Удоволствие е да се запознаем...

Тя остави думите да увиснат, чакайки да си кажа името. Възпитаната част от мен веднага изплува на повърхността, затова поех ръката ѝ.

— Гриър Карас.

Ръкостискането ни замря, когато тя замръзна напред движението.

— Ти си сестрата на милиардера?

Простенах, чувайки думите ѝ. Както бе казал Кав, аз бях много повече от това. Бях човешко същество със собствени права.

— Славата на брат ми е по-скоро скандална.

— Не, майната му на брата. Ти си онази, от която се измъкна, и горкото копеле се самосъжаляваше... — Тя погледна Кав. — Колко време се самосъжаляваше? След това стана доста решителен обаче.

Погледът на Кав бе твърд и пронизващ.

— Достатъчно!

— Какво? Не искаш тя да знае, че беше безполезен и жалък сума ти месеци, след като я напусна в Ню Йорк? — Тя вдигна два пръста и ги притисна между очите си. — Това е част от нещата, които трябва да споделиш с жената, която се опитваш да спечелиш, Уести. Трябва да действаш по-разумно.

Тя поклати глава, отпусна ръка и ми се усмихна с женско съчувствие.

— Мъжете невинаги са най-умните същества, а видят ли чифтцици пред себе си, губят и малкото акъл, който имат. Ако това ще ти е от полза, той говори само за теб, когато се напие. Но само с мен, поне доколкото знам, и никога не споменава имена.

Значи Кав не си е тръгнал от мен без съжаление. Макар да бе нередно, съжалението и тъгата, която тя току-що описа, ме накараха да се почувствам малко по-добре. Сякаш бях от значение.

— Достатъчно, Уин. Ще се върнеш ли към репликите си?

Погледът ми премина от Кав отново към блондинката, следвайки промяната на темата като тенис топка, скачаща по полето на Уимбълдън.

— Трябваше да измислят нещо по-добро, а не тези простотии. Забравих репликите в мига, в който заснехме сцената. Само така можех да направя място за нов материал.

— Това е „Казабланка“. Не е нищо сложно.

— „Казабланка“? — попитах аз, намесвайки се в разговора.

Кав кимна.

— Току-що приключихме заснемането на римейка. Това трябва да направим в студиото, като презаписваме звука на няколко сцени.

Уиндзор грабна малка оранжева чантичка от масата между двете кресла, сложени пред бюрото.

— Докато успееш да се сдържаш да не разбиваш лицето на Пейтън, всичко ще е наред.

Изражението на Кав потъмня на мига.

— Шибан тъпак. Ако каже още една проклета дума за Гриър, не отговарям за действията си.

— За мен? — попитах объркана. Как се озовах аз в това?

Уиндзор се ухили триумфално.

— Кав вече защити честта ти с юмруци, докато бяхме на снимачната площадка. Мич ще го убие, ако го направи отново.

Погледнах от единия към другия.

— Ъмм... детайли?

Смехът ѝ прозвуча точно така, както бе по телевизията. Дрезгав, секси и перфектен.

— Не се тревожи за това. Просто се радвай, че си получила истински мъж, а не някакъв страхлив женчо.

Да чуя тези думи от нейната уста ме стъписа и тя разчете това по изражението ми.

— Мога да кажа как е. Бившият ми съпруг приличаше прекалено много на Пейтън. — Тя отметна златните си къдрици. — Толкова се радвам, че приключих с него. Можеш ли да си представиш каква кървава баня щеше да бъде, ако нямахме предбрачен договор?

Не можех да си представя, нито пък исках да го правя. Този разговор бе толкова далеч от това, в което си представях, че ще се замеся, когато станах от сън, затова не бях сигурна как да реагирам.

Уиндзор пхна чантичката си под мишница и се обърна към Кав.

— Ще се видим утре. Не закъснявай, иначе Мич ще те пречука. Трябваше да го чуеш, след като му бе съобщил, че няма да си дойдеш преди няколко дни. Почти съм сигурна, че кръвното му удари горна граница, така че цялата онази релаксираща ваканция отиде по дяволите.

Кав сви рамене.

— Някои неща са по-важни от работата.

Погледът на Уиндзор заключи моя.

— Да, виждам. Много ми беше приятно да се запознаем, Гриър. Сигурна съм, че ще се виждаме често. — Тя се обърна и, тропайки с високите си токчета, се отправи към вратата.

Обърнах се към Кав.

— Тя е... интересна.

Той се усмихна.

— Уиндзор е като огнено кълбо. Не като бенгалски огън, тъй като той няма достатъчно разрушителна мощ.

На върха на езика ми бе да го попитам дали двамата са били... заедно, но, честно казано, не исках да знам отговора. Дали новооткритата ми ревност можеше да понесе удара, ако научех, че той и перфектната блондинка са имали връзка?

Кого заблуждавам? Определено са имали връзка. Снимките от червения килим, на който бяха снимани заедно, се появяваха месец след месец.

Мислите ми явно са били очевидни, тъй като Кав ме погледна внимателно, преди да каже.

— Тя е добра приятелка. Нищо повече.

— Не съм...

— Не е и нужно. Тя беше идеалната компаньонка за премиерите, тъй като не исках да водя жена, която може да очаква нещо повече, а по същото време тя преживяваше гаден развод. Тя е добър човек и определено е полезен приятел, с който може да се работи с лекота. На практика е холивудска кралска особа. Родена и отгледана в бизнеса, затова успя да ме научи на триковете и да ме посъветва кои проекти да избирам и кои да подминавам.

— И ти действително се вслушваш в съветите ѝ?

Гърдите му се притиснаха към гърба ми, преди да чуя дълбокия му смях до ухото си.

— Понякога. Но не през цялото време.

— А кой е Пейтън? И защо си му разбил физиономията?

Кав спря да се смее и застина.

— Не е важно.

Отскубнах се от прегръдките му и се обърнах, за да го погледна в лицето.

— Не ми разправяй простотии.

Той въздъхна и погледна към тавана, преди най-последно да срещне погледа ми.

— Така научих за съобщението. Малкият шибаняк искаше да ти се яви лично. Той е едно лайно и не разбира, че трябва да си държи устата затворена, след като му казах, че трябва да забрави, че въобще е чел съобщението ти.

— Значи му я затвори вместо него?

Той само кимна.

— Такъв си неандерталец.

Усмивка изкриви устните на Кав.

— Наричай ме както желаеш.

Нямах време да реагирам, когато той ме грабна и ме метна на рамото си.

— Кав!

— Просто ти показвам колко голям пещерняк мога да бъда, скъпа. — Той се насочи към вратата и спря, след като прекрачи прага.

— Сега, къде първо да те отнеса?

Ръката му се стовари с леко плясване на дупето ми, точно когато стомаха ми изкъркори прекалено шумно, за да може някой от нас да го игнорира.

Кав обърна гръб на спалнята.

— Предполагам, че това отговаря на въпроса ми. Време е да нахраня жена си.

И така получих първата си пълна обиколка из дома на Кав. С главата надолу и праметната през рамото му.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

КАВ

Да гледам Гриър как стои на високото столче в кухнята ми, отпивайки шардоне, докато аз прелиствам менюто с храна за поръчка и обсъждаме какво да си вземем, бе нещо, за което мечтаех от години.

Най-после имах чувството, че мога да ѝ предложа стандарта, на който бе свикнала. Бях толкова далеч от мъжа, който живееше в апартамент от тридесет и седем квадратни метра, с повече петна от влага по тавана, отколкото боя по стените. В онези дни можех да прочета в погледа ѝ... „Защо той не иска да ме покани в дома си?“. Защото домът ми не беше нещо, с което можех да се гордея, и не исках Гриър да ме види такъв. Гордостта бе опасно нещо, но когато бе единствено, което имаш, беше всичко.

Решихме да си поръчаме от всичко, което имаше в менюто с тайландска храна, и аз се обадох.

— Тридесет минути — казах, след като затворих слушалката, а стомахът на Гриър изкъркори отново. — Ще издържиш ли?

Тя отпи още една глътка от виното си и кимна.

— Разбира се. Обаче не мога да обещаая, че няма да съм пияна, докато дойде храната. — Тя вдигна почти празната си чаша към мен и аз взех бутилката, за да ѝ сипя още. — Празен стомах плюс алкохол и знаем какво може да се случи...

— Това невинаги е нещо лошо. — Харесваше ми идеята Гриър да е достатъчно пияна, че да загърби задръжките си, но все още достатъчно на себе си, че да знае точно какво прави.

— Помислих си, че ще го кажеш.

Сипах си шотландско уиски и вдигнах чашата.

— Защо така?

— Защото вече обмисляш как ще ме чукаш тази нощ.

Тя хич не си мереше думите.

Отпих от уискито.

— Не грешиш.

— Е, тогава как ще бъде? — Тя повдигна едната си тъмна вежда.

— Как ме желаеш, Кав?

Тази нощ не исках нищо лудо. Просто я исках под себе си в собственото ми легло, както си го бях представял години наред. Изречено на глас щеше да звучи прекалено сантиментално, затова казах:

— Предполагам, че ще се наложи да изчакаш, за да видиш. Първо храната.

* * *

Отново се влюбвах в нея. И не бе вторият път. Или пък третият. Дори не четвъртият. С Гриър това се случваше непрестанно. В Белиз се влюбих в нея, когато пиехме маргарити и след това, когато ме ужили медузата. Тази вечер беше над подноса с тайландска храна и моята супа „Том Юм“.

След като наслагахме остатъците в кутии и ги пъгнахме във фризера, аз я заведох в развлекателната стая. Тя може да очакваше нещо разгулно и порочно, но аз исках една нормална вечер. Такава, каквато никога досега не бяхме имали. Отворих менюто с филмите и ѝ подадох дистанционното.

— Изберирай, скъпа. Какво ти се гледа?

Гриър погледна надолу към дистанционното и после обратно към мен.

— Наистина ли? Ти си от мъжете, които дават дистанционното си? С какво заслужих това?

— Тихо! — Притиснах устни към нейните и започнах да я избутвам назад, докато тя не падна върху луксозния, покрит с кожа сив диван. — Още една остроумна забележка и отнемам правото ти на избор над филмите.

Гриър притисна дистанционното до гърдите си.

— Няма начин, по дяволите. Не можеш да си го вземеш. Не всеки ден имам шанса да гледам твоите филми заедно с теб.

Примигнах при думите ѝ.

— Нали няма наистина да избереш мой филм?

Самодоволната ѝ усмивчица бе прекалено сладка, че да не целуна устните ѝ. Когато се отдръпнах, тя бе повдигнала едната си вежда.

— Ще бъда добра и ще играя честно. Кой от твоите филми си си представял, че гледаме? Кой от тях искаш да видя? И не смей да ме лъжеш, като кажеш, че не си си го мислил.

Взех дистанционното и започнах да прехвърлям списъка с филми, без дори да съм сигурен, че този, който търсех, е в тях. Когато натиснах на заглавието, Гриър опита да грабне дистанционното, но аз го задържах далеч от нея.

— Не е честно. Казах твой филм.

Натиснах „Старт“ и съраунд системата около нас оживя.

— Каза, че искаш онзи, за който съм си мислил най-много, че искам да видиш. И точно това ще получиш.

Гриър ме погледна, а изражението ѝ бе осветено от големия екран.

— Ти дори не участваш в този филм. Това не е ли екшън филма на Брус Пит?

Пъхнах дистанционното отстрани на дивана и обвих ръка около раменете ѝ, притискайки я към себе си.

— Тогава предполагам, че трябва да гледаш наистина отблизо, защото знаеш ли онзи момент в края на последната третина на филма, в който се вижда голия задник на Брус Пит? Не е неговият задник. А каскадите по време на целия филм? Не ги прави той.

Лицето ѝ се обърна към мен, а изражението ѝ бе истински шокирано.

— Жените полудяха от тази сцена със задника му! Бил си ти? — удивление изпълваше думите ѝ.

— Ще пусна на пауза надписите накрая, за да видиш добре името ми.

Очите на Гриър се разшириха още повече.

— Няма. Начин. Това е лудост. Този филм излезе само шест месеца след като ти...

Вълнението ѝ се стопи, но аз знаех, какво щеше да каже... шест месеца след като бях напуснал Ню Йорк. Сега бе удобен момент да ѝ разкажа за началото на кариерата си в кино индустрията.

— Това беше първата ми работа като каскадьор. Появих се в Холивуд почти без пукната пара и без да познавам абсолютно никой. Наех си стая за по-дълъг престой в мотел, който беше известен с това, че е евтино място, където проститутките водят клиентите си, и за смотаняци, които не могат да си стъпят на краката. Мястото не беше никак лицеприятно. Имах само няколко хилядарки и знаех, че ще се изпарят много бързо. Нуждаех се от работа и приех няколко странни длъжности зад сцената. Най-вече общ работник, такива неща.

Началните надписи на филма започнаха и Гриър грабна дистанционното, пускайки филма на пауза.

— Продължавай. Искам да чуя това.

— Ами, заговорих се с един от техниците зад сцената за това дали наоколо има фитнес, където няма да ми струва един крак и една ръка, за да се запиша, и тогава той ме попита защо, по дяволите, работя като общ работник, след като с лекота бих могъл да бъда каскадьор, стига да не се боя да строша една-две кости. Каза ми, че имам правилното телосложение за това.

— И после какво стана?

Ентусиазмът на Гриър да чуе историята от миналото ми ме накара да продължа да говоря.

— Срегнахме се в един фитнес и потренирахме и той ми каза, че не би се изненадал, ако започна кариера като каскадьор, и че вероятно биха поискали от мен да бъда дубльор за нечие тяло по време на снимките. Той ме взе под крилото си и така започна всичко. — Кимнах към филма, който стоеше на пауза на екрана. — И това бе първата ми работа. Не очаквах да бъда и дубльор на тяло, но когато Брус стигна до онази част от филма, той каза, че няма начин, и че бил прекалено стар, за да се занимава с такива простотии. Аз така или иначе правих каскадите му, затова той ме замъкна при режисьора.

Затворих очи за миг, припомняйки си момента, и преправих леко гласа си, докато повтарях думите, които Брус бе казал в онзи ден на режисьора.

— Искате задник? Снимайте този. Жена ми няма да повярва, че е моят, но като изберете правилния ъгъл, останалата част от света ще повярва.

Гриър избухна в смях до мен.

— Няма начин! Сериозно ли?

Аз също се засмях.

— Да, напълно сериозно. Ето как милиони жени се влюбиха в задника ми, а дори не знаеха, че е моя.

Гриър се наведе и потърка лице в шията ми.

— Щяха да се влюбят още по-силно, ако знаеха, че задникът върви в комплект с мъж, който е много по-млад и много по-секси от Брус Пит. — Ръката ѝ се прокрадна и грабна дистанционното. Филмът започна на мига. — Сега не ме карай да чакам повече. Дай да видя този задник.

Грабнах дистанционното обратно, само за да ѝ докажа, че мога.

— Може да гледаш каквото пожелаеш, скъпа. Този задник е целият твой.

Гриър прехапа долната си устна, оставяйки я бавно да се изплъзне от ухапката ѝ.

— Наистина ли е мой?

— Няма да ти дам да го заковеш, но, да, скъпа. Твой е.

— Да го закова?

Поклатих глава.

— Ах, невинното ми момиче. Гледай филма.

— Ще проверя това в *Гугъл* веднага щом си върна телефона.

— Направи го, скъпа. А сега гледай.

Гриър настояваше да описвам всяка сцена от филма, в която участвах, и аз се подчиних. Може би това бе най-забавното нещо, което бях правил... някога. Дори когато ме караше да пускам сцената със задника ми на бавен каданс... няколко пъти.

След седмия път тя се обърна към мен.

— Добре, още един път.

— Гриър! — Името ѝ се изтръгна от устните ми като стон. Можех да понеса да гледам задника си само толкова.

Тя вдигна ръка.

— Чуй ме.

Въздъгнах и зачаках да продължи.

— Изправи се. И, сецаш се... свали си гащите. Искам да ги сравня един до друг.

— Майтапиш се.

Изражението ѝ бе дяволски сериозно.

— Като ме гледаш, изглежда ли ти да се майтапя, Холивуд?

Потърках горната част на носа си и поклатих глава.

— Сериозно?

— Моля тееее.

Изправих се и погледнах надолу към нея.

— Сериозно?

Гриър кимна бързо с глава, приличаше на най-сладкото и най-развълнуваното човече с клатеща глава на планетата.

Какво ли не бях готов да направя за тази жена.

— Добре, но не е като да не си виждала задника ми и преди — обърнах ѝ гръб и посегнах към копчетата на дънките си.

— Знам това, но сериозно, не мога да пропусна възможността. Ще предам женската част от човечеството, ако пропусна подобна възможност.

Погледнах през рамо към нея и едно бе адски сигурно, тя не гледаше лицето ми.

— Невъзможно.

— Хайде, стига се моткай. О, чакай! Приближи се първо до екрана.

Поклатих глава, мислейки си как отплатата щеше да бъде забавна, пристъпих към екрана и пуснах дънките си, които се свлякоха надолу.

— Ризата, Кав.

С една ръка издърпах ризата си нагоре.

— Жено, когато те докопам...

— Шшшт. Тук се наслаждавам на гледката.

Минаха няколко секунди, преди да обърна глава и да видя какво прави тя. Гриър се изправи и тръгна към мен, местейки очи от екрана към задника ми.

— Е, проклета да съм. Това е най-страхотният задник, който съм виждала.

И преди да осъзная какво е намислила, тя хвърли нещо към мен. Примигнах, когато почувствах ръба му да се удря в дясната ми задна буза.

— Какво, по дяволите... — Погледът ми се стрелна към Гриър.

Тя наведе глава, а ръката ѝ бе притисната към устата ѝ, докато се кикотеше.

— Трябваше да видя дали ще успея да залепя монета за него.

— Къде намери...

Тя кимна с глава към дивана.

— Между възглавниците. Приех го като знак.

Вдигнах панталоните си и пуснах ризата си, преди да се обърна и да се хвърля към нея. Гъделичкайки я, аз я бутнах на дивана, покрих я с тялото си и запечатах смеещите ѝ се устни с целувка. Когато най-после се отдръпнах, погледнах в тъмните ѝ, блестящи от смеха очи.

— Мамка му, Гриър, обичам това.

Очите ѝ се разшириха и лека усмивка изви устните ѝ. Тя плесна с две ръце задника ми и го стисна.

— Аз също.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

ГРИЪР

Отлагах това обаждане, но знаех, че повече не мога да го правя. Крейтън сигурно беше полудял. Всъщност дори бях учудена, че снимката ми вече не беше налепен по кутиите с прясно мляко.

Дали още хората правеха така? Кой пиеше мляко от картонена кутия? Родителите в Манхатън вероятно не позволяваха в училище децата им да консумират млечни продукти.

И отново опитвах да отложам разговора с брат си. Той щеше да крещи. Мразех, когато ми крещеше. Особено, когато знаех, че има пълното право да е ядосан и да крещи. Макар че този път не бях толкова виновна, тъй като не се бях отвлякла сама. Но не ми се щеше да използвам това извинение. Той щеше да убие Кав. Но тогава нямаше как да използва Дом, за да зарови тялото.

Спри се!

Събрах кураж и вдигнах домашния телефон на Кав. Помнех наизуст малко телефонни номера, но един от тях беше този на Крейтън.

Бях шокирана, когато той вдигна още след първото позвъняване, особено след като не би трябвало да познава този номер. Обаче изглежда го познаваше... тъй като очевидно Кенън знаеше всичко за всеки.

— Гриър, ти ли си? Защото ако си Уестман, най-добре веднага дай телефона на сестра ми...

— Аз съм — изграчих бързо.

— Благодаря на бога! Изгубих си шибания ум... и се опитвам да го скрия от Холи. Тя няма нужда от подобен стрес точно сега.

Вината този път не започна да се процежда в мен, както се случваше обикновено след коментарите на Крейтън. Не, този път направо ме заля.

— Съжалявам. Аз...

Защо не измислих подходящо обяснение, преди да се обадя? О, да, точно така. Тревожех се за картонени кутии за мляко. Брилянтно, Гриър.

Вместо това направих най-естественото нещо, което прави една по-малка сестра, която си има работа с по-големия си брат. Започнах да се защитавам и да парадирам с несъществуваща храброст.

— Не можеш да ме държиш заключена в някакъв град в Подънк с охранител за детегледачка. Хич не е готино.

— Мога да правя каквото си поискам, ако това значи, че си в безопасност.

— От Кав? Защото той е последният човек, от който трябва да ме защитаваш. — Дори когато криеше истинската си самоличност от мен, главен приоритет на Кав бе моята защита.

— Той е манипулативен лъжец, Гриър. Прекалено сляпа си, за да го видиш. Това не е като случая, когато зареди две хиляди долара в сметката на портиера, защото майка му имала нужда от операция, а той изчезна. Не е дори като онзи път, в който даде кредитната си карта на приятелката си, за да плати сметката в бара, и това ми струваше десет бона.

— Спри. Това е достатъчно. — Гласът ми стана твърд, когато прекъснах тирадата на Крейтън, докато ми припомняше случки, в които бях постъпила глупаво или наивно. — Знам, че невинаги взимам най-добрите решения. Но един ден ще трябва да ме оставиш сама да живея живота си, Крей. Стоя далеч от пресата. В безопасност съм. И най-важното, намирам се точно там, където искам да бъда.

На другия край на линията брат ми замълча за миг и можех да си представя как е присвил очи, как е стиснал здраво зъби. Не се боях да застана срещу него, а този път това значеше за мен повече, отколкото всеки път преди това.

Преглътнах и стиснах по-силно телефона, докато чаках.

— В Калифорния ли оставаш?

Изпуснах дъха, който бях сдържала. Той отстъпваше. Или поне колкото бе възможно Крейтън да отстъпи.

— Поне за известно време.

— Само кажи и самолетът ми ще дойде да те вземе на мига... без значение дали е ден или нощ.

— Няма да имам нужда от него.

През слушалката прозвуча дълга въздишка, която в края си заприлича по-скоро на ръмжене.

— Най-добре е да е така, защото не ме е грижа дали имаме една кръв. Ще го убия, ако те нарани.

Смъртоносната му заплаха извика усмивка на лицето ми. Той беше братът, който искаше най-доброто за мен, дори и да не бе съгласен с това, което исках аз.

— Никой няма да бъде обвиняван в убийство в това семейство, Крей.

— Няма да ме хванат.

— Знам, че няма.

С това двамата се сбогувахме и затворихме. Кимнах и казах на празния офис:

— Това мина по-добре, отколкото очаквах.

Следващото, което направих, бе да набера Бенър. Тя също вдигна на първото позвъняване.

— Най-добре да е най-добрата ми приятелка, която да ми каже какво, по дяволите, се е случило с нея?

— Аз съм.

Бенър звучеше така, сякаш дори не си е поела дъх.

— Откачам, откакто ми изпрати онова съобщение. И човекът, който отговори на повикването ми, не беше ти.

— Мамка му. Извинявай за това. Аз... когато се върнах в дома на бабата на Холи, нещата предприеха малко неочакван обрат.

— Каж ми всичко. Веднага.

— Кав ме отвлече.

— Мамка му, звучи секси. Секси ли беше?

— След като осъзнах, че няма да прекарам останалата част от детеродната си възраст в харем, носеща костюма на принцеса Джазмин? И след като преживях нуждата да убия Кав? — Спрях да се замисля. — Да, може би малко.

— Не думай. Ще го добавя в тефтера си със сексуални желания. — Бенър ме пусна на високоговорител и чух шумолене на хартия, преди да започне да пише нещо.

— Наистина ли имаш тефтер със сексуални желания? И продължаваш да добавяш неща към него? — Не знаех кое от двете ме изненадваше повече.

— Много ясно, че имам. Целите винаги стават сбъднати възможности, когато ги запишеш. Използвам смарт метода. Конкретни, измерими, постижими, ориентирани към резултати и обвързани със срокове — изрецитира Бенър с лекота.

В моменти като този си спомнях, че откачената ми най-добра приятелка има откачено умни учени родители, които я бяха записали в „Менса“ след първите ѝ IQ тестове. Мисля, че тогава бяхме в началното училище. Откачените умове бяха наследствени в семейството ѝ.

И това бе просто още един пример как силната интелигентност се използваше за напълно погрешни причини. Или тя бе по-умна от всички нас.

— Казвала ли съм ти наскоро, че те обичам?

— Не, но ако започнеш да ми пееш тази песен, ще се наложи да се пресегна през телефонната жица и да ти зашия един зад врата.

Изсумтях, а тя ме прекъсна.

— Той вече изучука ли те върху огромния надпис Холивуд? Ако не е, ще го направи ли?

Притиснах ухо към слушалката, за да чуя това, което звучеше като потропване на молив по хартия.

— Не, но ще го обмисля. Мисля, че ще има проблем с движението там.

Тя изсумтя.

— Казва го момичето, което влезе с взлом в училището, за да прави секс в басейна по време на лятната ваканция, когато бяхме на седемнадесет.

— Не е честно! Имаше замесена текила. Не мога да бъда държана отговорна за действията си.

Спомних си за вечерта, когато пузнах съобщението. Текилата беше подмолен дявол.

— Както и да е. Е, кажи ми, какво каза Логан, когато му изпрати съобщение? Той е супер як.

За няколко секунди настана тишина.

— Супер як, като да има нужда от добър професионалист, който да го отърве от това да бъде селянин с бирено коремче, или супер як като куклата Кен от село?

Свикнала бях с въпросите на Бенър, затова този не ме изненада особено.

— Определено не е като куклата Кен. Но не е и точно Джей Ай Джо типаж. Той може да бъде съвсем нов екшън герой. Можеш ясно да видиш, че наскоро е напуснал армията. Късата му подстрижка е израснала в рошава коса, но все още има онази военна поза, която не можеш да пропуснеш. Може би защото е над два метра и раменете му са толкова широки, колкото и на Кав.

— Звучи като грамаден кучи син. Ами очите му? Има ли набола брада? Носи ли камуфлаж?

Уау! Това не бяха въпроси, които Бенър задаваше обикновено.

— Какво точно стана, когато му изпрати съобщение? Да не си заинтригувана?

— Не, разбира се, че не. Просто... няма значение.

Нима гласът ѝ стана леко задъхан?

— Бенър? Има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

— О, мамка му, точно осъзнах, че имам проект, който трябва да довърша до края на работния ден. Най-добре да се залавям за него. Чао, чао. Гледай да не забравиш да ползваш много лубрикант.

Нещо тук не си пасваше, но преди да успея да задам още въпроси, връзката прекъсна.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

ГРИБЪР

Никога не съм разбирала какво е нужно, за да се направи един филм, но сега бях в звукозаписното студио и слушах Кав и другите актьори, които повтаряха репликите си, за да може гласовете им да бъдат монтирани върху картината на филма, където микрофоните са се прецакали.

„Казабланка“.

Как така нямах никаква идея, че се прави римейк на този филм? Това бе класика очевидно. Не бях очаквала да видя Кав в подобен филм. И все пак, от него излизаше перфектен Рик. Уиндзор бе перфектната Лиза, и тук бе Пейтън де Лонг, когото намразих от пръв поглед, макар да мислех, че е сладък, като го гледах в последната му романтична комедия. Но щом Кав бе решил, че физиономията му имаше нужда от ремоделиране, тъй като бе говорил простотии за мен, нямах никаква нужда да се запознавам с него.

Но Пейтън пръв приключи с репликите си на Виктор Ласло и излезе от стаята, в която записвах.

Насочих вниманието си към ноктите си, които изведнъж се превърнаха в най-интересното нещо на планетата. Гледах към тях, когато краката му влязоха в полезрението ми. Или по-скоро мокасините му. От онзи тип обувки, които виждаме в колекциите на „Долче и Габана“, но сме смятали, че никой истински мъж не би ги обул. Очевидно Пейтън де Лонг не се тревожеше, че някой може да реши, че не е истински мъж.

— Писна ли ти да яздиш пишката му? Защото имам едни петнадесет сантиметра, които те очакват.

Задавих се от думите „петнадесет сантиметра“ и вдигнах поглед, втренчвайки се директно под колана на панталона му. След това вдигнах поглед нагоре, за да срещна неговия.

— Съжалявам, май не ви чух правилно.

Нима той наистина си мислеше, че ще стоя тук и ще му позволявам да ми говори така? Знаех, че сама се направих мишена на подобни гнусни коментари, след съобщението си в *Туитър*, но не мислех, че мъж, спечелил наградата за избор на тийнейджърите и статуетка за ролята си на модел за подражание на младото общество, би се държал по такъв начин.

И все пак се оказа, че греша.

— Само от това се интересуваш, нали? Защо вие, богатите момиченца, винаги се насочвате към боклука, преди да намерите някой, който ви е равен на социално ниво? Почва да ни писва от втора ръка мацки, да знаеш.

О. Боже. Мой. Той сериозно ли? Този път Кав щеше да направи много повече от това да му разбие физиономията.

— Бих ви предложила да си продължите по пътя, г-н Де Лонг. Мисля, че ще е най-добре за вас да не се тревожите дали ще бъда ваша втора ръка мацка.

Дори от изричането на думите настръхнах. Отврат. Не бих се приближила до пишката на този дори да ми даваха всички пари на света.

И тогава той ме докосна. Без позволение. Хвана брадичката ми и вдигна лицето ми нагоре.

Отблъснах ръката му, но бе прекалено късно. Вратата на залата се отвори и се блъсна в стената.

— Казах ти да стоиш далеч от нея. Но ти просто не можеш да го направиш, нали?

Кав отскубна ръката на Пейтън от мен и го удари в гърдите. Другият мъж се препъна назад през стаята и падна върху един стол.

— Докосни ме отново и ще направя така, че да влезеш във всичките черни списъци, Уестман. Не можеш да стоиш и да ме буташ.

— Мога и ще го правя. Само гледай, малък шибаняк. Позволи си още веднъж да я докоснеш и ще се разправяш с мен.

Изправих се, застанах зад Кав и притиснах ръка към гърба му.

— Скъпи, всичко е наред. Опита се да ме впечатли, като ми каза, че имал петнадесет сантиметра за мен. Надявам се, че се шегува, защото е просто смехотворно, когато сега имам истински мъж до себе си.

Думите ми бяха произнесени тихо, но така, че Пейтън да ги чуе много добре.

— Ти, малка...

Уиндзор, за която не бях осъзнала, че е последвала Кав извън стаята, избухна в смях.

— Петнадесет сантиметра? Господи, Пейтън, поне добави още няколко, ако ще се опитваш да заинтригуваш някого. — Смехът ѝ секна за миг, преди да изрече: — О, господи, да не би вече да си добавил? Ако е така, е много тъжно. Бившият ми съпруг може да ти препоръча няколко чудесни помпи за пениси. Гарантирано ще получиш малко повече дължина и дебелина, за да удовлетвориш дамите. Искаш ли номера му?

Ако преди бях срещу Уиндзор, сега вече се озовах в нейния лагер. Тя беше истинска фурия.

Лицето на Пейтън стана от леко розово в аленочервено, докато тя обясняваше за помпите за пениси. Беше сигурно, че той няма да звъне на 911, ако някой от нас умираше.

— Майната ви на всички. Приключих. Ако Мич има нужда от още нещо, кажете му да го духа.

— На петнадесетте сантиметра ли? — Не успях да се сдържа, а Пейтън изръмжа, когато Кав и Уиндзор се разсмяха.

Той се обърна и се насочи към вратата.

— Винаги съм си мислила, че страда от синдрома на малките пишки. Това обяснява много. — Уиндзор потупа с пръст блестящите си червени устни. — Ако питате мен, той е твърди дванадесет сантиметра. Или дори десет. Горките му гаджета от „Дисни“. Сигурно ще са истински шокирани, когато след него видят някой истински мъж.

Сълзи от смях се стичаха по лицето ми и аз се опитах да ги изтрия дискретно, но не беше възможно. Кав ме прегърна и използва палците си, за да ги улови.

— Обикновено наоколо не е толкова динамично — каза той, — но, по дяволите, Пейтън е пълен шибаняк. Следващия път ще се озовем затрупани с негови снимки в някой европейски клюкарски парцал, с пишка, обработена на фотошоп, така че да изглежда като на кон, за да ни натрие носовете.

Притиснах ръка към гърдите си, но смехът ми не спираше.

— О, господи! Ако работата ти е такава, значи е най-добрата.

— О, скъпа, още нищо не си видяла — провлече Уиндзор като истинска южняшка красавица. Тя погледна към Кав и заряза акцента си. — Ще я доведеш на партито ми довечера у дома. Малка сбирка с приятели, нищо плашещо. Папараците няма да успеят да се промъкнат през портала, затова няма да има нужда да се тревожите за простотии. Ще си изкараме адски добре. Само весели хора. Без малки шибаняци като Пейтън.

Парти? В холивудския дом на Уиндзор Рийд? Бенър щеше да ме убие, ако откажех.

Погледнах към Кав и той сви рамене.

— Ако си навита, можем да отидем.

Умът ми инстинктивно се насочи към това, което си мислеше всяко момиче в подобен момент... какво да облека?

— Ъм, на това пътуване не съм си взела дрехи като за парти — промърморих на Уиндзор.

Усмивката ѝ бе широка и искрена.

— Не се тревожи за това. Ще се погрижа и ще ти изпратя нещо. Няма да позволя да дойдеш, без да си облечена подобаващо и да се чувстваш не на място. Довери ми се, Гри.

Изведнъж светът ми пое в напълно нова посока. С прякора, с който бях свикнала, този, който използваше най-добрата ми приятелка, започнах да усещам как ставам част от света на Кав.

Дали той имаше предвид точно това, когато ме доведе тук? Да види дали бих могла да пасна, дали бихме могли да живеем извън Ню Йорк и далеч от миналото и на двама ни? Това ли исках?

Преди няколко седмици бих казала, че целият ми живот е в Ню Йорк... работата, приятелите и семейството ми. Но точно сега, с ръката на Кав, обвита около мен, аз се чувствах така, сякаш наистина можех да започна наново тук. Може би нова работа. Още приятели. И мое собствено семейство.

Това бе фундаментална мисъл, разклащаща основите на всичко, което бях, и все пак я обмислях.

Уиндзор чакаше отговора ми и ѝ дадох точно този, който исках.

— Би било чудесно. Много ти благодаря. Нямам търпение.

Тя се усмихна на двамата ни с Кав.

— Мамка му, вие двамата сте толкова сладки. Елате да се позабавлявате довечера. Кълна се, ще си струва.

— Благодаря, Уин. Ще дойдем.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

КАВ

— Какво ти е изпратила, по дяволите? Това цялата рокля ли е? — Бях готов да убия Уиндзор.

Къса. Тясна. Червена.

Рокля, която би спряла трафика.

В реалността роклята не бе по-различна от тези, които могат да се видят всяка вечер в клубовете из Ел Ей, но облечена на Гриър изглеждаше греховна. Искаше ми се да я натикам в монашеско облекло, за да не може никой мъж да види меката ѝ бледа кожа. Тъмната ѝ коса бе опъната назад, оставяйки тила ѝ разголен и уязвим.

— Не ти ли харесва? — Гриър се обърна към огледалото и подръпна надолу късата пола, за да покрие няколко сантиметра повече от сладката извиква на дупето си.

— Мамка му. Обичам тази рокля и все пак ще убия Уиндзор. Много добре знае какво ти е изпратила и го е направила, за да види дали ще ти позволя да излезеш облечена така.

Гриър се обърна и тревогата ѝ за роклята се четеше на лицето ѝ. А аз, с моите размишления, хич не бях от помощ.

— Не е чак толкова зле, нали? Имам предвид, не е като да можеш да видиш всичко.

Беше права, не можеше да се види всичко, но дължината на роклята и цветът ѝ ме караха да искам да я наведе напред и да вдигна полата ѝ нагоре, за да пляскам задника ѝ, докато цветът му стане червен като този на роклята.

— Красива си, Гриър. Но няма да мога да си държа ръцете далеч от теб, докато носиш тази рокля.

Мамка му, тя беше моята жена, затова не трябваше да ми се налага да държа ръце далеч от нея.

Спомних си за игрите, които играехме на Белиз, и колко възбуждащи бяха и за двама ни. За мен там нямаше преструвки.

Обичах да държа нещата под контрол, а Гриър ми отвъръщаше, сякаш бе родена за това. Но дали за нея бе игра това да направим връзката си дълготрайна и солидна?

— Не съм и очаквала да си държиш ръцете далеч от мен.

Флиртуващият ѝ тон ми даде вратичката, от която имах нужда.

— Когато бяхме в Белиз, ми позволи да поема контрола. И ако все още бяхме там, и се преструвахме, че няма никакви правила, щях да ти кажа да си свалиш бикините и да ми ги дадеш. — Направих крачка към нея. — Това, което искам да знам, е как ще реагираш, ако поискам да го направя тук. Сега. Да ми позволиш да поема контрола.

Гриър прехапа устни, докато мозъкът ѝ работеше, за да анализира думите ми. Представих си, че прехвърля през ума си спомените ни, точно както бях направил и аз, решавайки дали да рискува.

Това, което кажеше сега, щеше да ми покаже дали тя ми има доверие, или не. Отворих уста, за да ѝ кажа, че не я притискам, и че може да си помисли за това, но тя ме изпревари, казвайки:

— Да. Искам го.

— Сигурна ли си?

Тя ме погледна с тъмните си очи и можех да видя вълнението в тях.

— Да. Напълно.

— Тогава свали си бикините и ми ги дай.

Зениците ѝ се разшириха, а тя влезе в ролята като опитна актриса.

— Тази рокля е прекалено къса за това. Ще взема да заслепя всички, докато слизам от колата и няма да е като провала на Бритни, а ще е по-лошо, тъй като ще бъда аз.

И преди знаех, че Гриър е перфектна, но това само го потвърди. Потиснах усмивката си и опитах почвата, искайки да видя точно докъде е готова да стигне.

— Тогава предполагам, че ще е най-добре да стоиш с прибрани крака като добро момиче, за да не може никой да види котенцето ти. Защото то е мое и ще напляскам задничето ти до червено, ако го покажеш на друг мъж.

На практика Гриър се гърчеше, както бе застанала върху черните си сандали с висок ток, които Уиндзор бе изпратила заедно с роклята.

— Ако нямам бикини в ръката си в следващите десет секунди, ще прекараш вечерта с анален разширител и вместо да се наслаждаваш на партито, ще бъдеш фокусирана върху това да държиш задничето си стегнато, за да остане вътре.

Тъмните ѝ очи се разшириха.

— Ти... Какво... Аз... — Тя заекваше, а думите ѝ нямаха смисъл.

— Десет — започнах да броя.

Гриър застина с ръце, отпуснати около нея, и лице, изразяващо истински шок.

— Девет — вдигнах ръка и я протегнах я към нея. — Осем.

Тя не помръдна.

— Мамка му, скъпа. Членът ми цяла вечер ще е твърд като скала, ако знам, че задничето ти е изпълнено. Седем.

Гриър се задейства и посегна под роклята си.

— Издърпай роклята нагоре. Искам да видя хубавото ти котенце, след като свалиш бикините.

Тя прехапа устни, но се подчини, вдигна полата на роклята на кръста си и разкри черните си прашки.

— Подмокри ли добре бикините си за мен?

Гриър ги смъкна надолу, измъкна първо единия, а после другия крак.

— Може би — думите бяха тих шепот.

Махнах с ръка.

— Дай ми ги! Искам да видя. — Когато тя не се подчини на мига, продължих да броя. — Шест.

Тръгна към мен с пола, набрана на кръста и сложи топката коприна в дланта ми. Аз я вдигнах към лицето си.

— Порочно момиче. Покажи ми стегнатото си малко котенце. Искам да видя колко си влажна.

Зениците ѝ се разшириха, докато ме гледаше, опитвайки се да приеме командата ми. Тя разтвори малко крака, но аз поклатих глава.

— Обърни се. Наведи се. Разтвори задничето си с две ръце. Искам да видя всичко, порочно момиче.

Стиснах подгизналите ѝ прашки в ръка, чаках и се чудех дали ще продължи да изпълнява командите ми.

Зърната ѝ се изпъкнаха под червения плат и си обещах, че тази вечер ще са в устата ми. Дори можех да използвам щипки за зърна. Мисля, че много ще ѝ хареса.

— Пет — започнах отново да броя.

— Но...

— Четири. Искаш ли разширител в задничето си? Всичко, което трябва да направиш, е да помолиш, скъпа.

Гриър се завъртя с треперещи крака и хванах лакътя ѝ, за да ѝ помогна да се задържи права.

— Наведи се. Не ме карай да ти го казвам отново.

Тя ме послуша и се наведе, докато задничето ѝ не лъсна неприлично пред мен. Но не бе достатъчно неприлично. Искрах още от нея.

— Сега се притегни назад и разтвори бузите с две ръце. Искам да видя всичко. Искам да видя добре котенцето между бедрата ти.

Гриър си пое рязко дъх, това бе единственият звук в стаята, когато тя последва заповедите ми и посегна назад. Ръцете ѝ издърпаха бузите, разделиха ги и ми показа всичко, което исках да видя. Тясно малко задниче, което исках да чукам отново. Влажно котенце, което нямах търпение да вкуся.

Посегнах и прокарах два пръста по хлъзгавата ѝ кожа. Исусе, тя бе подгизнала. Отдръпнах пръстите си и леко минах встрани от нея, колкото да поднеса пръстите си до устните ѝ.

— Почисти пръстите ми, които изцапа.

Погледът ѝ се стрелна към моя, почти прикрит от тъмните ѝ мигли.

— Какво?

— Чу ме. Смучи пръстите ми, за да ги почистиш.

Когато устните на Гриър се разтвориха, пъхах пръсти в устата ѝ.

— Смучи.

Порочното ми момиче последва заповедите ми, а езикът ѝ улови всяка капка от сладкия ѝ сок.

— Какъв е вкусът ти, скъпа? — попитах, отдръпвайки ръката си.
— Харесва ли ти?

Когато тя не отговори на мига, хванах брадичката ѝ и вдигнах лицето ѝ към мен.

— Искам думи. Искам да чуя как точно се чувстваш, облизвайки собствената си влага от пръстите ми.

Тя прехапа устните си и не се сдържах да я притисна още малко.

— Ако не ми кажеш, ще ти дам нещо друго, което да държи ума ти зает, и след това ще можеш да ми кажеш какъв е вкусът на семето ми, сравнено с този на влагата ти.

Гриър си пое дълбоко и неравно дъх.

— Тръпчив. Силен. Не е лош. Някак е... хубав.

Усмивката ми бе дивашка.

— Адски вкусна е. Твоята влага е най-сладката, която някога съм опитвал, и мисля, че точно сега умирам да я вкуся отново.

Застанах зад нея и сграбчих двете бузи на задничето ѝ с ръце.

— Дръж краката си широко отворени. Ако помръднеш, ще получиш разширител и ще трябва да обясняваш на Уиндзор защо се гърчиш под тази малка, тясна рокля.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

ГРИБЪР

О. Боже. Мой. Никога не съм била по-възбудена в живота си.

Когато Кав ме попита дали искам да поеме контрола, беше като няколко отделни части на мозъка ми, които паснаха по местата си. Обожавах това преди и сега го желяех отново. Никой преди него не ме бе карал да се чувствам така, както той го правеше. Почти не ме бе докоснал, а вече усещах как влагата протича от вътрешната страна на бедрата ми. Как го правеше? Само той можеше да ме накара да желяя всички тези порочни, развратни неща. И то неведнъж, а отново и отново.

Когато езикът му се плъзна по мен, не успях да сдържа стона си. През целия ден умирах да го почувствам така. Миналата нощ той ме отнесе в леглото си, без играчки, само обикновен ванила секс. Или поне мисля, че така се нарича. Беше невероятно. Свърших два пъти, преди да заспя в обятията му. Но онова не бе точно тъмното удоволствие, за което явно и двамата копнеехме.

Сега напълно разбирах смисъла на израза „да изям котенцето ти“, защото Кав пируваше лакомо, без да остави нито едно местенце недокоснато. Клиторът ми пулсираше от нужда, а оргазмът ми бе на миг разстояние. Когато той плъзна език напред и назад, ближейки ме там, аз подскочих и ръцете ми се приплъзнаха, почти изпускайки задните бузи, които бях сграбчила.

Кав усети това и ме плесна по бедрото.

— Не пускай, скъпа, или ще направя повече от това да пълна езика си в онази малка сладка дупка.

През мен премина силна тръпка. Как бе възможно да говори толкова порочни, толкова развратни неща и защо обичах да ги чувам? Бях подгизнала, буквално се бях разтекла, а той не показваше никаква милост. Когато посегна надолу, за да стисне клитора ми с два пръста,

напълно изгубих контрол. Оргазмът ме заля и виковете ми изпълниха стаята.

Вълните ме обливаха отново и отново, сковавайки ръцете и краката ми. Искях завинаги да усещам това. Обичах го. И бях опасно близо до това да призная, че обичам Кав.

— Ако бях добър, щях да ти позволя да свършиш отново за мен и да те поглъщам, докато крещиш за още.

Кав спря да говори какво иска да направи... и започна да ближе и да хапе леко, както женствеността, така и дупето ми, докато нов оргазъм не започна да се надига в мен. И малко преди да стигна края, той просто спря и се отдръпна.

— Не, не съм добър. Искам те влажна и копнееща за мен през цялата вечер. Искам да си мислиш за това какво смятам да правя с теб, щом останем сами. Колко дълбоко в гърлото си ще поемеш члена ми. Колко силно ще те чукам. Как ще изпълня първо вагината ти, а после и задничето ти.

Само думите му изпратиха тръпка от похот през тялото ми.

— Но аз искам...

Кав избута ръцете ми от задника ми и ме накара да се изправя.

— И ще го получиш. — След като ме завъртя, той издърпа полата ми надолу. — Но само когато аз кажа.

Бах зашеметена и треперех, покачена на взетите назаем токчета, във взетата назаем рокля, с тяло, умиращо от копнеж по мъжа пред мен.

— О, скъпа, колко си красива. Бузите ти са зачервени. — Той прокара обратната страна на пръстите си по лицето ми. — Зърната ти са толкова адски твърди. — Той снижи ръка, за да ги помилва.

Най-накрая прокара ръка по женствеността ми, притискайки леко клитора ми.

— Това котенце ще остане влажно за мен през цялата нощ, докато не съм готов да го чукам. Нали така?

След всичко това наистина щях да съм влажна и да го чакам до края на проклетия си живот.

— Кажи ми!

— Да — прошепнах аз, искайки да го възбудя така, както той възбуждаше мен. — Ще бъда влажна цяла нощ, през цялото време ще мисля колко ще си твърд, когато те поемам в устата си, преди да ме

наведеш и да ме чукаш, и ще мисля за това колко добре ще се чувствам, когато ме изпълниш.

Очите му блеснаха.

— По дяволите, ти си перфектна, Гриър. Малката ти развратна уста ще те вкара в беля и ще бъдеш чукана като порочното момиче, което си.

Прехапах устни, защото единствените думи на езика ми точно сега бяха да не чака и да ме вземе веднага. Но можех да разчета погледа в очите му. Това беше неговата игра. Щеше да ме изкушава през цялата вечер, докато не мога да издържа нито миг повече. Беше игра и аз бях готова да играя.

— Нямам търпение — казах му аз. Вдигнах се на пръсти и го целунах по брадичката.

Очите на Кав пламнаха. Той ме желаеше също толкова силно, колкото и аз него.

Тази вечер щеше да е много забавно.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

ГРИЪР

Светските партита не бяха нещо чуждо за мен, но това не значи, че бях готова за блясък на холивудско ниво. В мига, в който спряхме пред високата масивна ограда, пазеща Уиндзор Рийд от папараците и любопитните погледи, беше повече от очевидно, че това светско момиче вече не е в Ню Йорк. Не парите на партито бяха фактор, а смелия му размах.

Зад портите изглежда нямаше никакви граници. Дрехите едва покриваха онова, което трябва да е покрито, и бях почти сигурна, че видях дамските части на поне две жени още преди да слезем от колата.

За мое щастие мъжът ми не искаше да правя подобно шоу, затова ме вдигна от седалката на СУВ-а.

Той кимна на шофьора.

— Ще ти звънна след няколко часа.

— Да, сър.

Когато колата ни си тръгна, ние влязохме през входната врата на къщата, която бе в подобен на дома на Кав испански стил, но докато неговата бе опростена и с представителен вид, тази къща беше черешката на тортата откъдето и да я погледнеш, като се започне от фонтана в средата на двора, в който две жени бяха нагазили до колене и се пръскаха с вода. Двама мъже, вероятно срещите им за вечерта, стояха настрана и се наслаждаваха на шоуто. Едната носеше плътна бяла рокля, която водата бе направила напълно прозрачна. Издутината под колана на един от зрителите нямаше как да не се забележи.

На какво парти ме бе довел Кав?

Единият от мъжете кимна на Кав и той върна жеста. Погледът на мъжа се премести към мен и се плъзна така смело по цялото ми тяло, че не успях да потисна тръпката си. Ръката на Кав вече бе обвита около мен, но сега той я прокара надолу около бедрото ми, към самия ми център и ме притисна към себе си.

Това бе собственически жест.

Погледът на другия мъж отлетя, насочвайки се отново към шоуто във фонтана. Чак когато стигнахме до масивната входна врата, разпознах, че той бе онзи, който с Кав гледахме във филма миналата вечер.

— Това не беше ли... — понечих да попитам, но не си спомнях името му.

— Да. И има фетиш към брюнетки, които не са негови, затова се пази. Ако се разделим, потърси ме или виж къде е Уиндзор. Някои от мъжете тук са прекалено дружелюбни, но по съвсем грешни причини. Насочи към тях само любопитен поглед и твърде напомпаното им его ще реши, че това е покана, затова може да ти се наложи да сриташ някой в топките, ако се опита да те награби.

На мига застанах нащрек.

— Защо ще се разделяме?

Кав ме огледа, но не както обикновено, този път дори не стигна до взетите назаем високи токчета, а мислите му се четяха лесно на лицето му.

— Не планирам да се разделяме, но просто казвам, ако се случи... искам да си подготвена. Тук няма никой, който да не можеш да сложиш на мястото му с няколко добре премерени реплики.

И с тези думи Кав бутна това дървено-стъклено чудовище, което Уиндзор наричаше входна врата, и пристъпихме на първото ми холивудско парти.

Беше някак странно да виждам хора и да ги разпознавам, без преди това да сме се запознавали лично. И все пак, след като почти всички в стаята бяха личности, които си гледал по телевизията, нямаше как да е различно. Гостите бяха облечени в различни нива на изтънченост. Някои доста се отдалечаваха от представата за лъскаво парти, носейки дънки... или поне части от такива.

Огледах стаята... забелязах бивша тийн звезда, носител на „Оскар“, музикална дива, оглавяваща класациите, личности от телевизионни сериали и други изключително популярни хора... когато осъзнах нещо шокиращо.

Всички те гледаха нас.

След няколко секунди повечето се върнаха към разговорите си и питиетата си.

Погледнах Кав, само за да забележа твърдото и заплашително изражение на лицето му. Неговото изражение „Не се ебавайте с мен, в настроение съм да ви наричам задниците“.

— Всичко наред ли е? — прошепнах аз.

— Добре сме. — Той не обясни защо сметна за нужно да плаши всички, които гледаха към нас.

— Сигурен ли си?

Исках да го попитам дали е сигурен, че е добра идея да останем на партито, когато Уиндзор тръгна към нас, поклащайки се на високите си токчета, които бяха дори по-високи от тези, които бе изпратила на мен. Имайки предвид, че бе метър и седемдесет без тях, сега с токчетата бе над метър и осемдесет. Приличаше на руса амазонска богиня.

— Успяхте! О, боже, тази рокля изглежда много по-добре на теб, отколкото облечена от сестра ми. Надявам се не възразяваш, че не ти дадох една от моите, но бях сигурна, че тази ще е напълно перфектна. — Погледът ѝ се насочи към Кав. — И ти изглеждаш красив, но не чак толкова, колкото дамата ти.

Ръката му, която все още бе обвита около мен, ме стисна инстинктивно.

— Това е най-вярното твърдение, което съм чувал някога.

Спомняйки си за маниерите си, аз казах:

— Много ти благодаря за роклята и обувките.

Уиндзор наклони глава на една страна, напомняйки ми толкова много на най-добрата ми приятелка, че изпитах нужда на момента да се обадя на Бенър. Липсваше ми.

— Обзалагам се, че е подивял, когато те е видял в роклята, и е решил да се държи като варварин през цялата нощ, само за да не се налага да жигосва името си на челото ти.

Не съдържах смеха си, защото бе улучила в десетката.

— Нещо такова.

Уиндзор ми намигна, преди да погледне Кав.

— Обзалагам се, че е било точно така.

— Стига с този разговор. Тук сме, тя не виси на рамото ми, тъй че се чувствай късметлийка.

С леко женствено свиване на раменете Уиндзор се засмя на думите му и ни разведе из стаята.

— Мисля, че всеки, който съм поканила, е решил да каже на приятел, затова нещата излязоха малко от релси, а не както го планирах, но не съм никак изненадана. Знаеш как стават тези неща.

Говореше на Кав, защото очевидно аз нямах идея как стават тези неща.

— Храната е в трапезарията. Има обичайните ордъоври, затова се самообслужвайте. — Тя се обърна към мен. — Ако решиш да хапнеш, сигурно ще си единствената жена на партито, която ще пъхне в уста нещо различно от алкохол или пишка, но пък промяната на шаблона ще е ободрителна.

Погледът ми се стрелна към Кав, а на лицето му се бе появила лека усмивка. Тя сериозно ли? Тези холивудски знаменитости са откачени.

— Ъм, добре. Може би ще променя шаблона. — Все пак с Кав не бяхме спирали да хапнем някъде на път за насам. И ако пиех на празен стомах, щях да се напия наистина, ама наистина бързо.

— Направи го. Изглеждаш зашеметяващо и може някоя от тези торби с кокали да осъзнае, че истинските мъже искат жена, за която не се боят, че ще се прекърши в ръцете им. — Тя спря за секунда и се замисли, преди да продължи. — Ако решите да правите секс в някоя от горните спални, проверете добре дали е заключено. Наистина не ми се иска къщата ми отново да стане поле за секс записи.

Отново? Умът ми се въртеше, опитвайки да не изостава от Уиндзор, погледът ми отново започна да се мести от нея към Кав. Чаках отговора му, но един мъж се приближи към Уиндзор и ми отне миг да осъзная, че бе от един филм, който гледах миналото лято.

— Скъпа, ще ми дадеш ли още един шанс?

И тогава ме осени. Това беше бившият на Уиндзор, който тя с такава радост бе изхвърлила от живота си. Очевидно е трябвало да поиска ключа му от дома си.

Или пък тук нещата не стояха така. Холивуд бе напълно различна вселена, а никой не ми беше дал наръчник за случващото се тук.

Уиндзор изпъна гръбнак и изправи рамене.

— Шон, това никога няма да се случи.

Кав пусна ръката ми и пристъпи до нея.

— Мисля, че е време да си тръгваш, мъжки, защото е очевидно, че не си поканен.

— Майната ти, Уестман. Няма винаги да си й кучето пазач. — Този мъж, Шон, насочи погледа си от Кав към Уиндзор и накрая към мен. — Освен това, изглежда, че най-после си си намерил своя жена. Може би трябва да ти я отнема, за да видиш какво е чувството.

Той протегна ръка към мен, когато Кав обви своята около кръста ми.

— Това са пълни простотии и ти много добре го знаеш.

— Простотии или не, на мен така ми звучи честно. — Той продължи да протяга ръка към мен, чакайки да я поема. — Аз съм Шон Франс...

— Той е шибанякът, който през целия ни брак не можа да си държи гащите вдигнати около двадесетгодишни момичета — прекъсна го Уиндзор. — А тя е малко по-стара, за да е част от твоите демографски мишени, Шон. Разкарай се, иначе съм сигурна, че ще имаш нужда от нова ринопластика, след като Кав приключи с теб. Тръгвай си, преди да съм повикала охраната да те изхвърли и всичко това да стане прекалено срамно.

Пред лицето на толкова много заплахи само истински мъж би удържал позицията си, но Шон Франс само погледна трима ни и си тръгна.

— Той не е в списъка ти с поканените. Как, по дяволите, е влязъл? — попита Кав.

Уиндзор сви рамене, а погледът ѝ проследи движението на мъжа. Тя изцъка и всички се обърнахме.

— Вероятно с нея.

Шон пристъпи до кльоцаво момиче, което не изглеждаше достатъчно голямо, че да може да пие алкохол, въпреки късата рокля, перфектно стилизираната прическа и опушения грим. Без да каже дума, той сграбчи ръката ѝ и я повлече към вратата.

— Той наистина е шибаняк — казах аз, осъзнавайки, че съм го изрекла на глас, когато Кав и Уиндзор се обърнаха към мен.

— Наистина е такъв — съгласи се Уиндзор и проследи двойката с поглед, докато излязоха през вратата. — Много им здраве и на двамата. Тя е прекалено млада и прекалено тъпа да осъзнава, че само след шест месеца за него ще е прекалено стара, че да му изглежда секси. Той има някакъв странен педофилски фетиш да търси винаги мацките, които изглеждат много млади. Зловещо е.

Изпълних се със симпатия към Уиндзор, задето е била омъжена за подобен мъж. Нямах значение кой си и колко перфектен е животът ти, погледнат от чужди очи, отвътре винаги може да си пречупен и преобан.

— Стига с тази потискаща тема. Ще направя обиколка, за да проверя всички ли се забавляват, ще кажа на охраната да внимава Шон да не се промъкне отново с някоя нова флорца и ще си намеря нещо, което да ме разсея до края на вечерта. Вие, деца, се забавлявайте. Не правете нищо, което не бих направила и аз. — Тя се усмихна и, махвайки ни с ръка, се отдалечи.

— Добре ли е? — попитах Кав.

Той гледеше как Уиндзор се отдалечава, смехът ѝ огласяше стаята... но бе прекалено силен и прекалено весел.

— Тя е боец. Двамата с Шон са разделени от доста време, но той просто не може да стои далеч от нея. И не е като да иска отново да се съберат. Мисля си, че просто му липсва сигурността от това тя да го покрива, и че му е по-лесно някой друг да управлява живота му. Много често холивудските бракове не издържат.

— Затова ли не избяга да се ожениш за първата известна мацка, която си е паднала по теб? — Въпросът ми не бе никак на място.

Очите на Кав, стоманеносиви като ризата, с която бе облечен тази вечер, се врязаха в моите.

— Вече знаеш отговора на това. — Когато не отвърнах на момента, той хвана и двете ми ръце и ме дръпна до себе си, така че телата ни да се прилепят едно до друго. — Бях влюбен в една определена жена, а тя не беше в Холивуд. Някой от жените тук не може да се сравни с теб и начина, по който ме заплени още от първия ден, Гриър. Все още не можеш да го разбереш.

Думите на Кав бяха сериозни, напълно в противоречие със смеха и разговорите, които се водеха около нас.

Не знаех какво да кажа, но ми се искаше да сме където и да е, само не в средата на дома на Уиндзор. Искеше ми се пак да сме в дома му, да гледаме друг филм без тази гълпа около нас. Може би щяхме да пуснем филма на пауза, за да може Кав да ме наведе над дивана и да излекува болката, която продължаваше да тормози тялото ми. Толкова силно, колкото в момента притисках бедрата си едно към друго.

Както обикновено, Кав не пропускаше нищо.

— Ах, моето момиче още е на ръба, а?

Наведох се към него.

— Знаеш, че ме остави да вися. Това беше наистина злобно.

Погледът му потъмня.

— Не си мисли, че ще те оставя да висиш още дълго. Сега нека се опитаме да се социализираме, за да можеш да се насладиш на партито, а после ще се погрижа за теб.

Думите „ще се погрижа за теб“ бяха единствените, от които се интересувах алчното ми тяло. Вероятно би трябвало да съм по-заинтересувана от известните хора наоколо, които пиеха питието си, без да се вълнуват дали някой мисли, че изглеждат нелепо, или не.

Направихме едва няколко крачки, когато осъзнах истината... тук те се чувстваха свободно. Къщата на Уиндзор беше тяхното убежище. Никой нямаше да ги обвини, че се държат както искат, затова точно тук си позволяваха всичко.

Наистина това имаше смисъл. В Ню Йорк имаше някои партита, на които самата аз се чувствах по същия начин. Когато всички гости са част от едно и също социално общество и икономическа стратосфера, нещата ставаха малко по-диви от обикновено.

Домът на Уиндзор бе доста голям, с огромен двор с центъра, на който доминираха кристалносин басейн, джакузи и няколко места за сядане. В басейна имаше млада двойка, жената бе притиснала мъжа в ъгъла. И двамата бяха напълно облечени и подгизнали от глава до пети. В джакузито няколко жени бяха обградили по-възрастен господин, който не мисля, че бях виждала в някой филм. Но имайки предвид харема около него и как те се бореха за вниманието му, вероятно бе някой значим.

— Кой е този? — попитах, а Кав проследи погледа ми.

— Един от продуцентите на най-доброто студио. Всичките тези момичета са второкласни и третокласни актриси и се надяват да станат първокласни, а те знаят, че той е голяма риба с решаващ глас в много от кастингите за всички филми на добрите режисьори.

— Това нормално ли е?

— За точно този продуцент и режисьор, да. Той работи в сферата от над двадесет години и е добре известен на всички. — Кав обърна глава, когато една от жените се настани в скута на мъжа, сякаш бе

готова да го язди. — А той се разведе наскоро, затова те гледат да се възползват от възможността.

По мое мнение по-възрастният мъж се възползваше от младите момичета, но вероятно инстинктите ми тук не бяха много наред. Може би в тази ситуация жените бяха хищниците. Всеки имаше своя мотив. В Ню Йорк нещата не бяха много по-различни.

Влязохме обратно в къщата през друга отворена врата и с всяка следваща стъпка се влюбвах все повече в дома на Уиндзор. Да, беше прекалено голям за един човек, но създаваше онова вибриращо усещане, като че си постоянно във ваканция. Обичах го. Беше толкова по-различен от моя апартамент с шума от улиците, от който не можех да избягам дори и горе в моята кула на последния етаж. Знаех, че съм късметлийка да не живея в картонена кутийка някъде в долните квартали на града, но дори най-скъпият пентхаус в Ню Йорк не можеше дори да се доближи от усещането, което даваше тази къща.

Кав ме заведе в трапезарията с упадъчно наредената по целия бюфет храна. Голяма част бе недокосната, което ме изненада повече, отколкото би трябвало. Дори и кльоцавите жени да виреха нос при вида на храната, казвайки „аз бих искала едно смути от градинска трева“, защо никой от мъжете не ядеше?

Бърз поглед показа, че в района на бара доминират мъжете, от което следваше, че очевидно техен приоритет бяха питиетата, а не храната.

Кав обаче нямаше подобни проблеми. Той взе две чинии и подаде едната на мен.

— Няма да пиеш на празен стомах.

— Ще бъда единствената жена на това място, която яде.

Кав сви рамене.

— Майната им, Гриър. Няма нужда да впечатляваш когото и да било. Ти вече си най-красивата жена тук. Мъжете не могат да откъснат поглед от теб, и ако си тръгнем, без да съм разбил нечия физиономия, значи съм късметлия. — Той посегна към първото плато с ордьоври. — Яж, жено!

— Добре.

Разнообразието бе достатъчно пищно, че да съперничи с това на някое от партитата на Крейтън. Аз се придържах към вегетарианските ордьоври и тези с морски дарове, докато Кав наблягаше на месо и

сирене. Той взе питиета и за двама ни, преди да се настаним на една от високите маси, наредени до стените на стаята. Всичките бяха празни.

Кав изглежда въобще не го бе грижа. Той зарови в чинията си с удоволствие. Честно казано, никога не бях виждала мъж, който да яде толкова много и толкова често, колкото него, но това обясняваше защо мъжете, които познавах, въобще не изглеждаха като Кав. Предполагам, че са нужни доста протеини, за да държат това тяло във форма.

Почти бе смехотворно сега, когато се замислих за Тристан, който можеше да носи тесни дънки, без да има опасност членът му да се очертае. Дори не можех да си представя Кав да опита да облече такава дреха. Вероятно ще съдере крачолите им. И което бе по-важно, в тях нямаше място за оборудването, което той носеше.

И говорейки за оборудване... погледът ми се спусна под колана му, докато той се хранеше.

— Очите нагоре. Няма да получиш „П“, докато не съм готов да ти го дам.

Погледът ми се стрелна към неговия.

— Как въобще знаеш какво си мисля? Може просто да се наслаждавам на... хубавата изработка на колана ти.

— Откраднах го от гардеробната на един от филмите ми. И двамата знаем с какво е пълен погледа ти.

Извъртях очи и грабнах една скарида от чинията си.

— Точно сега не съм пълна с нищо, ако бъдеш така добър да си спомниш.

Кав изчака да сдъвча хапката си, преди да се наведе близо и да прошепне толкова тихо, че само аз да го чуя.

— Ще бъдеш пълна с нещо веднага щом се нахраним.

Думите му имаха моментален физически ефект върху мен и сега всички на това лъскаво холивудско парти щяха да получат феноменален поглед към твърдите ми зърна.

Преди да успея да отговоря, един мъж пристъпи към масата ни. Кръстосах едната си ръка пред гърдите си, надявайки се, че изглеждам спокойна, а не в отбранителна позиция.

— Къде, по дяволите, беше, човече? От седмици се опитвам да те издиря за покер вечерта. Сякаш беше изпаднал от проклетата планета.

Мъжът вероятно бе само сантиметър-два по-висок от Кав и беше толкова светъл, колкото Кав бе тъмен. Погалената от слънцето руса

коса го караше да прилича на сърфист. Не можех да си спомня името му, но Кав очевидно го познаваше добре, защото двамата направиха онова наполовина ръкостискане, наполовина прегръдка, което явно бе заложено в мъжкото ДНК.

— Боханон, радвам се да те видя, човече.

О, да, точно така. Името му бе Сайлъс Боханон и ми заприлича на сърфист, защото играеше точно такъв в последния си голям филм.

— Ще ме представиш ли на тази прелестна жена? — попита той, насочвайки сините си очи към мен.

— Не съм сигурен, че трябва. Малко прекалено дружелюбен си към дамите.

От маниерите на Кав беше очевидно, че той не се тревожи за Сайлъс, но думите му ми подсказаха, че този много привлекателен мъж няма проблем да си намери женска компания.

— Напълно в безопасност е с мен. Хвърлил съм око на една малка избухливка, която все още не съм успял да забия.

Сайлъс погледна настрани и когато проследих погледа му, попаднах на Уиндзор.

Хмм. Интересно. Не можех да си представя, че би била достатъчно упорита да откаже на мъж като този... особено след като хвърлих близък поглед на педофила Шон.

— Бо, това е Гриър. Гриър, Бо.

Здрависах се с него, но бе очевидно, че умът му не е фокусиран върху срещата му с мен, въпреки че бе приветлив и мил. Кав също го забеляза.

— Упорство, Бо. Това е ключът. Тя ще те накара доста да се изпоттиш. Знаеш, че не иска да има нищо с друг мъж от индустрията.

— Тя е напълно побъркана, ако си мисли, че между мен и онази мека пишка Шон може да има нещо общо.

Реших да си дам мнението, без да се замисля и без покана.

— Може би не е редно да се намесвам, но понякога една жена има нужда да разбере какво е да има истински мъж в живота си. Особено, ако тези, които е познавала досега, са от типа с меки пишки. Не искай позволение. Не се извинявай. Просто бъди мъж и отиди да вземеш това, което искаш.

И Кав, и Бо завъртяха рязко глави към мен, и, честно казано, дори аз бях малко шокирана от думите, които излязоха от устата ми.

Преди Кав никога не бих казала нещо подобно. Предполагам, че това бе доказателство за промяната, която донесе той в живота ми.

— Истински мъж, а? — Бо погледна от мен към Кав. — Звучиш така, сякаш говориш от собствен опит.

— Може би — признах аз.

Кав обви ръка около раменете ми.

— Тя много добре знае за какво говори. Съветът ѝ не е лош, но и двамата знаем, че Уин няма да се подаде лесно. Някога замислял ли си се да я отвлечеш?

Забих един лакът в ребрата на Кав и той се задави от удара.

— Не го слушай. Много по-вероятно е да ти откъсне главата, а не да ти пусне, ако я отвлечеш.

Очите на Бо се присвиха отново, гледайки ту мен, ту Кав.

— Искам ли да научавам повече?

Поклатих глава.

— Просто прогони идеята от главата си. Обещавам ти, това е подобрият вариант за дълготрайното ти здравословно състояние.

И тримата замълчахме за миг, преди Бо да проговори.

— Ами ако я метна на рамо и я изнеса от тук, така че най-после да привлече вниманието ѝ?

Присвих устни и се замислих, чудейки се дали перфектно фризираната Уиндзор ще откачи. Тя изглеждаше много готина, но кой знае как една жена би реагирала, сблъсквайки се с неандерталската мъжка природа. Кой да предположи, че на мен толкова много ще ми хареса?

— Може да се пробваш.

Кав също даде мнение.

— Аз казвам да действаш. Гриър е права... Уин не знае какво е да не държи контрола двадесет и четири часа, седем дни в седмицата. Дори може да реагира добре на това.

Устните на Бо се опънаха в лека усмивка.

— И аз имам същото чувство. Ще ви кажа как е минало. — Той ми кимна. — Беше ми приятно да се запознаем, Гриър. Разчитам на теб да държиш момчето ни в правия път.

— Ще се постарая.

И тогава Бо се завъртя и се насочи се към Уиндзор.

— Тя дали е готова за това, което се задава към нея?

Кав поклати глава.

— Не. Уин живее вече много дълго в своя малък свят. Време е да се върне към останалите, в реалността. Но Бо ще има много работа. Тя е толкова против започването на нова връзка, колкото никоя друга жена. Ето защо ни е толкова лесно да бъдем приятели.

Исках да задам очевидния въпрос... Наистина ли не си спал с нея?... Но си премълчах. Нямах да спечеля нищо, ако попитах. Ако беше така, щях да си скапя настроението, а и беше нечестно от моя страна да го съдя, защото по същото време аз спях с Тристан, но Кав не го използваше срещу мен. Освен това харесвах Уин и не исках да изпитвам нужда да ѝ издера очите следващия път, щом се озова близо до нея.

Дам, новооткритата зеленоока ревност в мен все още удряше точно и с голяма сила. Някои въпроси най-добре да останеха без отговор.

Кав и аз си доядохме ордъврите и поговорихме с още няколко човека, които се мотаеха около масите. Засега срещнах повече известни личности за един час, отколкото през целия си живот. Брат ми може и да имаше много добри връзки, но това не значеше, че бях общувала постоянно с такива хора. Освен това инвестиционните банкери и индустриалните титани не бяха точно от същата лига като филмовите звезди.

Най-хубавата част от вечерта? От тези хора научавах много нови неща за Кав. Той беше харесван, държеше се приятелски с всички и бе изключително горд да ме води под ръка. Не говорех много, просто казвах какво мисля, когато сметнех, че е нужно.

С Кав напуснахме масата, след като говорихме с режисьора, с който май в момента работеше... ако можех да се доверя на наблюденията си. Той ме отведе отново навън при басейна и се настани на един шезлонг, преди да ме дръпне върху себе си. Третата чаша вино се плъзна леко в стомаха ми, точно както предишните две, и се надявах да мога да попитам дискретно Уиндзор каква реколта е това вино.

Кав също бе на третото си питие. Можех да доловя аромата на шотландско уиски по устните му, когато обви ръка около бедрата ми и притисна устни към моите.

— Пасваш.

Думите му вдъхваха увереност, от която не знаех, че се нуждая. Цяла вечер си казвах, че тези хора не са по-различни от мен. Изправях се пред почти същите изпитания, макар да нямах същата работа като тях. И вероятно можех да купя и да продам няколко от тях, затова да, пасвах.

— Радвам се, че мислиш така. — Спрях, обмисляйки дали наистина е комплимент, за какъвто приех думите му. — Това е хубаво нещо, нали?

Кав погледна надолу към мен и се намръщи.

— Разбира се. Защо да не е?

Свих рамене.

— Очевидно е, че не харесваш всички хора тук, затова исках да съм сигурна.

Той се замисли, преди да отговори.

— Ти харесваш ли всички, с които общуваш в Ню Йорк?

— Разбира се, че не.

— Но ще има ли значение за теб дали си пасваш с тях?

— И да, и не. Не ме е грижа дали аз си пасвам с тях през цялото време. Те могат да са ужасно претенциозни.

Кав се огледа.

— Чувствам се по същия начин с хората тук. Има много, които бих искал да избягвам, и само няколко, които истински харесвам, а останалите не ме е грижа дали ще останат, или ще си тръгнат. Това, което се опитвам да кажа, е, че се радвам, че не се чувстваш тук не на място. Това не е най-лесната тълпа, но никога не съм се съмнявал, че ще успееш да се справиш.

Отново думите му ме изпълниха с топлина. Кога стана толкова важно да си пасна в света му?

„Когато реши, че не можеш да понесеш мисълта да го пуснеш да си отиде.“ Гласът в главата ми не ми позволяваше да се заблуждавам.

Изпих останалото си вино и оставих чашата на масичката до шезлонга, преди да се изправа.

— Трябва да отида до тоалетната.

Кав се изправи до мен.

— Ще ти покажа къде е.

Бях по-пияна, отколкото мислех, или просто токчетата ми бяха прекалено високи, защото се облегнах на Кав, за да остана в изправено

положение.

— Добре ли си? — попита той.

— Така мисля. — Топла златиста светлина погали кожата ми, вкарвайки ме във весело и щастливо настроение.

Кав ме преведе през къщата и имах чувството, че бяхме изминали половин километър, докато най-после отвори една врата и включи осветлението.

— Аз ще чакам отвън.

Влязох в банята, която беше перфектно подредена като останалата част от дома на Уиндзор. Измих ръцете си, докато се възхищавах на красивата баня, когато вратата се отвори, Кав влезе вътре и заключи след себе си.

Срещнах погледа му в огледалото.

— Прието е да почукаш, преди да влезеш.

— Забравяш, че не искам позволение, скъпа.

Едва тогава забелязах огъня в очите му и ръката, напъхана в джоба му.

Той измъкна копринена торбичка и я вдигна във въздуха.

— Имаш ли някаква представа колкото трудно ми бе да нося това цяла вечер, докато чакам перфектния момент да го използвам?

— Труден въпрос, тъй като нямам идея какво е това.

— Наведи се. Опри ръце на огледалото и не искам да откъсваш очи от моите през цялото време.

Реакцията на тялото ми към командата бе, че зърната ми се втвърдиха, притискайки се към роклята ми. През цялата вечер усещах болката от начина, по който ме остави, копнеейки за нещата, които ми бе обещал. Без да споменавам как силно стисках крака, за да не види случайно някой колко съм гола под роклята.

— Сега? Тук?

Кав остави торбичката на скрина до мивката и прокара ръка по външната страна на бедрото ми.

— Каквото поискам. Където поискам. Смяташ да спориш с мен ли? — Той вдигна много късата пола на роклята ми, разголвайки задните ми части на хладния въздух. — Защото ти си моето порочно момиче. Един член не е достатъчен, за да си напълно задоволена. Сега смятам да те изпълня повече от всякога.

Исках да зная какво има в торбичката, но нямаше да питам, защото знаех, че така само щях да го накарам да забави това, което смяташе да ми даде, а няхах намерение да рискувам.

— Харесваш, когато говоря за малкото ти стегнато задниче, нали? — Ръцете на Кав погалиха задните ми части и се плъзнаха надолу, притискайки се към забраненото местенце, за което ставаше въпрос.

— Да, знаеш, че ми харесва. — Думите ми бяха безсрамни, но не ме бе грижа.

— Толкова развратно момиче. Точно сега ще получиш нещо порочно точно там. Надявам се, че можеш да пазиш тишина, иначе ще привлечем публика.

На езика ми бе да попитам какво смята да прави, но отново не го сторих, знаейки, че ще забавя процеса.

— Искам скоро отново да чукам перфектното ти малко задниче, затова трябва да те подготвя предварително.

Вътрешните ми мускули се свиха при думите му.

Би трябвало да съм ужасена от това, което смяташе да ми направи, тук и сега, докато куп холивудски знаменитости бяха от другата страна на вратата, но по някаква причина това знание само увеличи вълнението, трупащо се в мен.

Ръката на Кав се плъзна между бедрата ми.

— Мамка му, подгизнала си, скъпа. Искаш това толкова силно, колкото аз искам да ти го дам.

Единственият ми отговор бе кимване, защото сръчните му пръсти се въртяха около клитора ми, изкушавайки ме. Бутнах дупето си назад, без да ме е грижа колко покварена изглеждам.

Кав отмести ръката си, но преди да успее да възразя, той извади това, което беше скрито в торбичката. Виждаше бях такова нещо преди, но никога отблизо, и никога не бях осъзнавала, че ще бъде използвано върху мен... блестящ сребърен анален разширител. Изглеждаше така, сякаш е от метал, което беше странно, тъй като мислех, че са от силикон или гума. А освен разширителя, в ръката му имаше и малка тубичка, за която предположих, че е лубрикант.

— Ще чукам сладкото ти котенце, докато задничето ти е изпълнено с този малък разширител.

Исках го. Всичко това.

Кав не поиска одобрението ми, можеше да го види в очите ми.

— Смъкни горната част на роклята си, искам гърдите ти да са отвън, докато те вземам. Ще ме гледаш в огледалото, ще наблюдаваш лицето ми и ще видиш колко много обичам да съм вътре в теб.

Отместих ръка от огледалото, където я бях сложила при по-ранната му команда, и издърпах надолу предната част на роклята си. Гърдите изскочиха навън, опирайки се в студения гранит. Усещането на студено срещу горещо накара тялото ми да трепне от нетърпение, докато Кав покриваше разширителя обилно с лубрикант, преди да намаже и отвора на дупето ми с гъстата, мазна субстанция.

— След това никога повече няма да искаш да те чукам, без задничето ти да е изпълнено. Котенцето ти и така е много тясно, но сега едва ще успея да се побера, а ти ще обожаваш усещането.

— Побързай — бе всичко, което успях да кажа, докато дразнех зърната си с пръсти.

— Аз давам заповедите тук. — Той притисна края на разширителя към стегнатите ми мускули. — Добре ли си?

— Да.

— Да, сър.

Прехапах устни заради вълната от горещина, която ме заля при командата му. Бяхме тръгнали по този БДСМ път още от първия ни ден заедно, и ако имах нужда от потвърждение, Кав току-що ми го даде.

— Да, сър — отговорих аз.

— Сега се притисни назад към разширителя. Искам да гледам как се плъзва в теб.

Направих това, което ми нареди, а студеният метал накара кожата ми да настръхне, докато се плъзгаше в мен. Прехапвайки устните си, за да съдържа стона си, аз приех разтягането и удоволствието, което дойде с него. Когато основата на разширителя докосна задните ми части, освободих дъха, който бях сдържала досега.

— Адски перфектно. — Той плъзна ръка между бедрата ми и простена. — Подгизнала си, скъпа. Толкова адски мокра. Умиращ за мен, нали?

— Моля те! — Не се срамувах да моля. Просто го исках.

Пръстите на Кав изчезнаха, но звукът от разкопчаване на колан и смъкване на цип ме накараха да простена още една молба. Той нагласи главичката на члена си срещу мен и срещна погледа ми в огледалото.

Започна да се плъзга напред, а погледът му бе напрегнат.

— Милиметър по милиметър, скъпа. Ще го поемеш целия.

Затаих дъх, защото беше прав. Никога не се бях чувствала толкова изпълнена, както бях с разширителя отзад и с члена на Кав, тласкащ се в мен.

— Най-красивата жена, която някога съм виждал, и си само моя. Всяко едно парченце от теб е мое. Няма да приема нищо по-малко, Гриър. Цялата. Това искам.

Той вече имаше това, което искаше, но не можех да изрека думите. Всичко, което успях да направя, бе да кимна, докато той нахлуваше напред и притискаше разширителя.

— О, боже мой! — простенах, а думите излизаха на тласъци заедно с дъха ми. — О, боже мой!

Горещина струеше от тялото на Кав, докато тласкаше към мен, засилвайки всички усещания. Едно докосване на клитора ми и оргазмът щеше да бъде неизбежен.

Когато Кав се дръпна назад и се тласна силно напред, можех да прочета удоволствието и по неговото лице. Нямах да издържим още дълго.

И тогава, той реши да ми покаже, че греша.

Отново и отново ме изпълваше, докосвайки G-точката ми с всеки свой тласък. Оргазмът беше на ръка разстояние, но не можех да го достигна, докато Кав не провря ръка около мен и не притисна клитора ми.

— Дръж се.

Подпирайки ръце на скрина, нито за миг не откъснах поглед от неговия, докато той се тласкаше отново и отново, а натискът върху клитора ми отнемаше целия ми контрол. Оргазмът избухна в мен заедно с един вик, който не успях да сдържа. Не ме бе грижа дали някой може да влезе и да ни види, защото удоволствието, обливащо ме със силата на товарен влак, бе двойно и се наслаждавах неимоверно на всеки миг.

— О, боже мой! — простенах аз, а по лицето ми потекоха сълзи от интензивното усещане. Никога през живота си не бях изпитвала нещо такова, беше почти прекалено много, но Кав не спря, нито забави.

— Мамка му, скъпа. Ще свърша.

Още два тласъка и вторият ми вик се смеси с неговия стон. Отпуснах се върху скрина, опрях чело на студения гранит, откъснах поглед от неговия за пръв път, откакто го бях погледнала, щом влезе.

Краката ми трепереха, а коленете всеки миг щяха да се огънат.

Кав застина, а членът му продължаваше да се излива в мен. Лявата му длан се плъзна по гърба ми и обърна лицето ми към него.

— Добре ли си?

Опитах да кимна, но костите ми бяха прекалено омекнали, за да се движа.

— Ще те почистя. Дай ми секунда.

Кав можеше да има всичките секунди, които иска, тъй като щеше да се наложи да ме изнесе оттук. За предпочитане през задния изход, за да не видя някой, който ме е чул как крещя, докато достигах оргазма си.

Реалността от това, което направихме, се товари върху мен с пълна сила.

— Ами ако някой ни е чул?

— Адски много ще ни завижда. Не се тревожи за това.

Кав се измъкна от мен, почисти и двамата ни, но не махна разширителя. Когато посочих това недоглеждане от негова страна, устните му се извиха в усмивка.

— Казах ти, че това остава вътре. Още не сме свършили.

Очите ми се разшириха... можех да ги видя в огледалото... а усмивката на Кав стана по-широка.

— Само почакай, скъпа. Мислиш, че сега си крещяла много? Имам планове за теб.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

ГРИБЪР

Излязохме от банята и беше очевидно, че фризура ми е променена в тип току-що изчукана. Кълна се, всеки човек в тази къща ме гледаше и знаеше, че все още имах разширител в задника.

— Може ли да побързаме? — прошепнах на Кав, чувствайки се все по-зле с всяка изминала крачка.

Той спря на средата на коридора и погледна надолу към мен.

— Какво не е наред?

— Всички ще разберат какво сме правили.

Усмивката на Кав бе бавна и бях изкушена да я изтрия от лицето му.

— Скъпа, ние не сме първите и определено няма да сме последните, които използват тоалетната точно за тази специфична задача. — Той погледна към басейна на двора, където голи мъже и жени играеха волейбол. — Освен това всички точно сега са в щастливо пиянско опиянение, затова не се и замислят какво сме правили. Добре си.

По някаква причина думите му ме накараха да се чувствам по-малко така, сякаш се разхождам с алена буква на гърдите си, но все пак, бях готова да се прибираме... поради повече от една причини. Току-що може и да бях изживяла един от най-фантастичните оргазми в живота си, но все още бях адски възбудена, благодарение на разширителя.

— Добре. Готова съм да...

— Не може вече да си тръгвате — извика Уиндзор, плъзвайки се вътре през една врата откъм басейна. Думите ни явно се чуваха по-далеч, отколкото мислех. — Тъкмо започва да става забавно.

Кав ни извини, но аз едва чувах думите му, тъй като не можех да откъсна поглед от мъжа, чийто очи следяха всяка стъпка на Уиндзор. Сайлс Боханон не изглеждаше като мъж, който ще й позволи да му се

изплъзне така лесно. Ако трябваше да се обзаложим, щях да кажа, че днес той нямаше да прекара нощта сам.

Кав прегърна Уиндзор и ѝ благодари за поканата, а аз направих същото, след като долових края на разговора.

— Благодаря ти отново, че ми зае роклята и обувките. Прекрасни са и ще ти ги върна, веднага щом ги почистя.

Уиндзор махна с ръка.

— Не си прави труда. Роклята изглежда хиляда пъти по-добре облечена от теб, отколкото от сестра ми. Задръж я. Считай нея и обувките за подарък от мен.

Стиснах ръката на Кав в изненадата си.

— Поне мога ли да ти ги платя? Аз...

— Подарък, скъпа. Не искам в замяна нищо от теб, с изключение на това да ми обещаеш да правиш Кав щастлив. Никога не съм го виждала такъв и, честно казано, отразява се много добре и на двама ви.

— Имаме сделка.

Ръката на Кав стисна леко моята и се надявах да успея да удържа на това обещание.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

КАВ

Гриър бе мълчалива, откакто Уиндзор ѝ каза да ме направи щастлив. Познавам Гриър достатъчно добре, за да знам, че в момента мозъкът ѝ работеше извънредно. Все още не бяхме обсъждали какво смятаме да правим в бъдеще. Всеки път, в който бяхме заедно, бе някъде далеч от нормалния ѝ живот, затова не можех да си представя, че за нея всичко изглежда действително. Но да я имам тук, в моя свят, за мен бе повече от реално.

Можех да си представя да остане тук. Да живее в къщата ми. Да идва на партита и събития с мен. Да създадем собствен живот и да изградим бъдещето си заедно. Но имаше толкова неща, които я дърпаха назад към Ню Йорк, и не знаех дали мога да превърна всичко в реалност. Брат ѝ щеше да е най-голямата пречка, но бях готов да приема Крейтън Карас, само за да мога да задържа Гриър.

Ако, разбира се, приемем, че тя иска да бъде тук. За нея това бе коренно различен свят, но се бе вписала в него без усилия. Не гледаше ококорено хората на партито. Държеше се нормално и говореше с тях сякаш са обикновени хора. Каквито те наистина бяха, в голяма степен.

Гриър бе свикнала да общува с хора с пари, власт и социален статус, което я правеше още по-подходяща да живее в Холивуд и да се справя с повечето простотии, които произлизаха от това. Не бих могъл да избира по-перфектна жена от нея за живота, който водех. Просто трябваше да измисля как да я накарам да остане тук.

Точно сега се налагаше да я откъсна от мислите ѝ, защото бръчицата, появила се между очите ѝ, ми казваше, че тя започва да се тревожи за нещата, вместо да се наслаждава на момента.

Ако бяхме в колата ми, щях да разтворя краката ѝ, да издърпам нагоре полата ѝ и да я накарам да играе с котенцето си, докато стигне до ръба. Щях да я накарам да се въздържа, докато стигнем до къщата и

чак тогава щях да ѝ позволя да свърши, докато членът ми е дълбоко в нея.

Погледнах към шофьора, доволен да видя, че погледът му не се откъсва от пътя. Гриър беше на средната седалка, облежната на мен, затова я дръпнах по-близо и плъзнах ръка по бедрото ѝ и под роклята ѝ. Горещината между бедрата ѝ нямаше как да бъде пропусната. Наведох се и прошепнах тихо точно до ухото ѝ:

— Разширителят държи ли те влажна за мен, или мислиш за всичко, което обещах да ти направя, щом се приберем у дома?

Погледът на Гриър се стрелна към мен, преди да погледне разтревожено към шофьора.

— Отговори на въпроса ми.

— И двете — прошепна тя.

— Готова ли си да приемеш члена ми в задничето си? Последния път го пое като много добро момиче.

Тя се понамести до мен и аз се възползвах от движенията ѝ, за да потъркам нежно пръсти във влажните устни на женствеността ѝ.

Простенах, усещайки колко е мокра.

— Не е възможно да си толкова перфектна, нали? Винаги влажна за мен, винаги готова да приемеш члена ми по всеки начин, по който реша да ти го дам. Уин греша, не е нужно да правиш нищо, за да бъда щастлив. Аз съм най-щастливото копеле, което иска да направи всичко, за да може и ти да си доволна. — Измъкнах ръка изпод полата ѝ и откопчях колана ѝ, за да я настаня в скута си.

Никога не бях искал подобни отношения с някоя жена, но с Гриър сякаш не можех да се наситя на близостта ѝ и я исках все по-близо. Сякаш знаех, че няма как да заслужи привилегията да я задържа при себе си, но това не значеше, че не бих направил всичко по силите си да я обвържа за мен.

Виждах я във всяка част от бъдещето си, без значение дали я заслужавах, или не. Ако бяхме във Вегас, щях да я завлека пред някой Елвис и да надяна пръстен на ръката ѝ колкото се може по-бързо. Така ли се е чувствал брат ѝ, когато е замъкнал съпругата си във Вегас за бърза сватба?

Невъзможно. Защото аз имах три години, в които копнеех да вържа тази жена за себе си. Това бе Гриър. Тя беше единствената за мен. Бе единствената, откакто за пръв път седна при мен и ме заговори

в студентското кафене. Тогава знаех, че не мога да я задържа, но сега... сега нещата бяха различни. Между мен и греховете, които извърших, имаше години. Вече не бях същият мъж. Сега, макар да знаех, че никога няма да съм достатъчно добър за нея, поне можех да ѝ осигуря начина на живот, който тя заслужаваше.

— Обичам те, Гриър.

Думите просто излязоха от устата ми, и макар да не ги изричах за пръв път, се почувствах точно така.

Ръката ѝ, която бе обвита около тила ми, за да запази равновесие в скута ми, трепна.

— Твърдях го преди, твърдя го и сега. Искам да бъдеш част от живота ми. Тук. Ще направя всичко нужно, за да бъдеш щастлива. Няма да чакам още три години. По дяволите, не бих чакал и три месеца, но ако го поискаш, ще го направя. Премести се тук, живеи с мен. Бъди с мен.

Нямах намерение да подхващам този разговор точно сега, но след като бях изрекъл думите, не можех и не исках да си ги взема обратно.

Лицето на Гриър се освети от една улична лампа и устните ѝ бяха оформили едно малко „О“.

— Сериозно ли говориш?

— Абсолютно. Знам, че животът ти е в Ню Йорк, но мисля, че ще бъдеш щастлива тук. Създай нов живот, с мен.

Интелигентният ѝ малък ум започна на мига да обмисля предложението ми.

— Да се преместя тук... и да си намеря работа тук?

— Или не си намирай работа, каквото решиш, стига да си щастлива.

Тя извъртя очи на това.

— Да нямам работа няма да ме направи щастлива.

— Тогава си намери работа. Не ме е грижа каква, стига това да те прави щастлива и да заспиваш всяка нощ в обятията ми.

— Ами когато снимаш на някое място далеч оттук?

— Намери работа, с която можеш да се занимаваш откъдето и да е, и пътувай с мен.

Тя остана замислена за миг, преди да попита:

— Сигурен ли си? Наистина ли искаш това?

— Това е всичко, което искам.

Тя притисна устни към брадичката ми.

— Добре. Тогава ще видим какво да направим, за да се подреди всичко. Ще отнеме известно време да се преместя, но... и аз също го искам. Не искам да се върна обратно към предишното си ежедневие и да те виждам само по телевизията и списанията. Не искам да бъдеш мъжа, когото някога съм познавала, и с който съм изпуснала шанса си.

— Добре, защото аз просто искам да си моя, Гриър. Всеки ден.

— Аз вече съм твоя.

През мен премина тръпка на триумф, и макар да не изрече думите, които толкова много исках да чуя, нямаше да я притискам да ми ги каже.

— Толкова много те обичам, Гриър, и ще направя всичко по силите си да ти докажа, че това е най-доброто решение, което си взимала.

Тя обви и двете си ръце около мен и ме прегърна силно.

— Няма нужда да правиш каквото и да е било. Вече го знам.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

ГРИЪР

Кав ме внесе в къщата му на ръце... или по-скоро в това, което щеше да бъде нашата къща... докато шофьорът потегляше от алеята. Бях ли шокирана да го чуя отново да ми казва тези думи? Да.

Толкова шокирана, че не успях да се освестя достатъчно, че и аз да му ги кажа. Но щях да го направя. За пръв път в живота ми едновременно се хвърлях с главата напред и се държах на лека дистанция. В ума ми едно малко гласче се тревожеше, че всичко ще се разпадне и Кав щеше да ме остави опустошена още веднъж.

А сега, след като го имах така, не знам как бих могла да се възстановя, ако го изгубех. Той бе проникнал в живота ми по такъв начин, че просто не можех да си представя бъдещето без него. Но нямаше да позволя на гласчето да спечели. Трябваше да вярвам в Кав. В нас.

Той ме пусна да стъпя на крака в спалнята, без да обелва нито дума, докато разкопчаваше роклята ми и я пусна да падне на пода. Бях гола под нея и той се наведе, за да откопчае каишките на обувките ми. Краката ми крещяха от облекчение, щом стъпих боса на пода и вече бях напълно гола пред него.

Безмълвно, той се съблече. Следях пръстите му, докато откопчаваше всяко копче, когато хвърли ризата настрани, преди да изхлузи обувките си и да откопчае панталона си. Смъквайки го едновременно с боксерките си, той пристъпи настрани от купчината дрехи и застана гол пред мен.

Кав взе ръката ми и ме поведе към банята, където пусна душа. Когато парата изпълни кабината, отвори вратичката и аз пристъпих вътре. Той бе само на миг зад мен, а ръцете му бяха по цялото ми тяло.

Търсеци. Докосващи. Боготворящи.

Не пропусна нито милиметър от кожата ми, докато ме къпеше. Косата, тялото, навсякъде. Една част от твърде развинтеното ми

въображение нашепна, че в момента отмиваме миналото си и започваме отначало, за последен път.

Потуших всяко надигащо се в мен съмнение. Между нас нямаше повече тайни и бях готова да скоча към бъдещето. Обърнах се в ръцете му и срещнах погледа му.

— Обичам те.

Думите ми бяха изречени тихо, но Кав можеше да почувства силата зад тях. Той обви и двете си ръце около мен, притискайки ме силно към себе си. От него се излъчваше такова щастие и знаех, че съм избрала идеалния момент. Ново начало.

— Мамка му, обичам те, скъпа.

Устните му откриха моите и тялото ми пламна. Езикът му ме вкусваше, а ръцете му бяха навсякъде по мен. Не бях забравила и допълнителния аксесоар, който все още носех, нито топлината, която лумна отново между бедрата ми. Желаех го. Там. И не се боях да го поискам.

— Смяташ ли да ме чукаш отзад, както ми обеща? — прошепнах думите, но те все пак проехтяха в душкабината.

Устните на Кав се извиха в усмивка.

— Знаеш, че никога няма да кажа „не“ на това.

— Добре, защото наистина го искам.

— Значи ще получиш точно това, което желаяш. — Той ме пусна и сложи ръка на стъклото. — Веднага се връщам.

Кав отвори вратата и вълна от студен въздух се изля върху кожата ми. Нямаше го само за секунда, а когато се върна, ръцете му бяха пълни. Бутилка с лубрикант и...

— Вибратор? — Погледът ми се насочи към него и към огромната му усмивка.

— Довери ми се, много ще ти хареса.

Вълнението се изливаше от него на талази. В едно нещо можех да съм сигурна... сексът с Кав никога нямаше да бъде скучен и няха никакви оплаквания по този въпрос.

Той натисна един от бутоните на вибратора, а аз вече бях влажна и копнееща. Виковете ми щяха да ехтят между стените на банята така, както никой от нас не би могъл да си представи.

Кав насочи вибратора към женствеността ми и вибрациите веднага докоснаха клитора ми. Свивайки се, стиснах инстинктивно

крака.

— Разтвори си краката, скъпа. — Той вдигна ръката, която бях отпуснала до бедрото си и я обви около вибратора. — Ще си играеш с малкото си сладко коте и ще ми дадеш да вкуся сладкия ти сок, докато аз подготвям задничето ти.

Комбинацията от вибрациите и развратните му думи ме направиха готова за всичко, което пожелае да ми направи. Искях всичко. Притиснах клитора си с играчката, докато Кав ме гледаше, а погледът му бе натезал от похот.

— Мамка му, толкова си красива. — Той посегна зад мен и натисна основата на разширителя. — И сега си напълно разтегната за пениса ми. Ще ти хареса ли, мое порочно момиче?

Кимнах, притиснах силно вибратора към клитора си и през мен преминаха тръпки от удоволствие.

Как беше възможно оргазмът ми вече да се надига? Той едва ме бе докоснал, а аз вече умирах да свърша.

Кав зарови пръсти в мократа ми коса и плени устните ми, навеждайки главата ми, за да задълбочи ласката на устните ни. Вибраторът се притисна по-силно в мен и аз простенах в устните му.

Той се отдръпна само на милиметър от устните ми.

— Никога няма да ти се наситя, Гриър.

— Добре. Защото не искам да го правиш.

— Невъзможно е. — Той пусна косата ми и ръцете му се плъзнаха по мократа ми кожа към гърдите ми. — Толкова адски перфектна си. Тези гърди... — Той ги стисна, преди да хване зърната ми между палеца и показалеца си и да ги извие леко. След това ги пусна, плъзна ръце надолу и избута вибратора настрани, притисна длан между бедрата ми. — Това прелестно котенце... — И тогава, най-после, прокара ръце около бедрата ми, сграбчвайки задника ми с две ръце. — И това спиращо сърцето задниче.

— Радвам се, че ти харесват. — Думите ми се изтръгнаха от мен с лек смях.

— Ти си много повече, но това не значи, че не мога да ги оценя както заслужаваш. — Два пръста погалиха и притиснаха леко разширителя. — Мисля, че е време това да излезе.

С леко дръпване ме освободи, а аз се почувствах празна. Но от погледа на Кав знаех, че няма да се чувствам така много дълго.

Членът му бе твърд и се притискаше към корема ми.

— Как ме искаш?

— По всеки начин, по който мога да те имам.

Разширителят изтропа на плочките, след като падна на пода. Ръката на Кав се обви около моята и вибратора.

— Първо ще си поиграем малко.

Той завъртя вибратора около клитора ми и краката ми се разтвориха инстинктивно.

— Сложи едната си ръка на стената и дръж това на клитора си.

Той ме пусна и изпълних нарежданията му, обръщайки се, за да сложа ръка на стената.

— Обичам да те чукам пред огледало и да гледам лицето ти, когато свършваш. — Главичката на члена му се притисна леко към входа на женствеността ми. — Но тъй като сега не мога да видя лицето ти, ще трябва да ми позволиш да чуя как се чувстваш.

Той не спря нито за миг и се тласна напред, заравяйки члена си в мен. Простенах, извивайки гръбнак назад.

— Дръж играчката върху клитора си, скъпа. Искам да чуя как крещиш, когато свършваш.

Преди да започне да тласка, чух отварянето на лубрикант и студената, мазна субстанция се изля между задните ми бузи, преди пръста му да се плъзне и да проникне в мен.

Пенис, вибратор и пръст. Нямах да издържа дълго.

Той ме чукаше, докато около нас се издигаше пара, краката ми затрепериха, а от гърлото ми започнаха да се откъсват викове на удоволствие, когато оргазмът ме връхлетя. Спряхме само за миг, преди Кав да се отдръпне и да притисне члена си към задния ми вход.

— Ще свършиш още веднъж за мен, скъпа. Вкарай вибратора в котенцето си.

Плъзнах го вътре, а вибрациите изпращаха шокови вълни през мен, бързо надигайки втори оргазъм. В същото време Кав се тласна в мен, вълните на тъмното удоволствие се сляха, когато усетих изгарянето и разтягането на члена му вътре в мен.

Не мисля, че някога напълно щях свикна с това да усещам проникването на члена му в задника си. Винаги щях да се чувствам прекалено изпълнена, а с вибратора вътре в мен, бе още по-тясно за Кав да проникне напълно.

— Вкарвай и изкарвай вибратора от себе си с противоположни на моите движения. Ще успееш ли да го направиш, скъпа?

Кимнах и когато той се отдръпна назад, аз тласнах вибратора напред, намерих ритъма, който да съвпада идеално противоположно на неговия. Стенех, докато тялото ми трепереше от спазмите. Всеки милиметър от кожата ми сякаш трепереше от интензивността на това, което правехме. Навътре и навън, вибратор и пенис. Никога през живота си не бях изпитвала нещо толкова силно.

Не успях да сдържа вика си, когато оргазмът избухна в мен. Пуснах вибратора, а тялото ми се притисна към Кав.

— Мамка му. Свършвам! — Той ме притисна по-близо, обвивайки и двете си ръце около мен и притискайки устни към рамото ми, за да заглуши вика си.

Пулсация след пулсация, можех да усетя оргазма му. Облегнахме се на стената на душа, притиснали ръце напред за опора, за един дълъг миг. Като Кав най-после се отдръпна, аз залитнах, едва успявайки да остана на крака. Той отново изкъпа и двама ни, и ме вдигна, изваждайки ме от душ-кабината, преди да ме обвие с кърпа.

— Толкова адски перфектна — прошепна той, като ме вдигна и ме понесе към леглото. — Обичам те, Гриър.

— И аз те обичам — прошепнах, преди да заспя.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

КАВ

Всичко, което исках, бе да остана в леглото, обвит около Гриър, и да изключа целия свят, но непрестанното вибриране на телефона ми го правеше невъзможно.

Грабнах го от таблата и се намръщих на дисплея. Беше Бенър. Запазих номера ѝ в нощта, в която си препратих съобщението от телефона ѝ в бара, преди операция „Отвлечи Гриър“. Сигурно бе успяла да възстанови съобщението, след като бе намерила номера ми. Хич не бях изненадан от находчивостта ѝ.

— Ало?

— Исусе, мислех, че никога няма да вдигнеш проклетия си телефон, Гриър все още е без нейния, а точно сега се развихря невъобразима лайняна буря.

Мамка му! Какво пък сега?

— Какво става?

Гриър обърна лице към мен, обвила ръце около възглавницата, а клепачите ѝ бяха натежали от съня.

— Тази сутрин са открили тялото на чичото на Гриър. Отведоха Крейтън за разпит и Гриър трябва да си домъкне задника у дома на момента.

Мамка му!

— Какво става? — попита Гриър, прозявайки се.

— Ще сме там след пет часа или по-малко.

— Най-добре е да е така, защото ако Крейтън мислеше, че щуротиите на Гриър прецакват бизнеса му, това лайняно шоу ще е напълно на ново ниво.

Можех да си представя. Исусе!

— Ще бъдем там. Благодаря за обаждането.

Затворих на Бенър и се обърнах към Гриър.

— Имаме проблем.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

ГРИЪР

Чувах думите, които казваше Кав, но не можеше да е истина. Знаех, че Крейтън нямаше нищо общо с изчезването на чичо ни. Но как да кажа на Кав, че вероятно това бе дело на баща им?

— Ще се обадиш ли на Дом? — попитах.

Кав поклати глава.

— Нямам такива планове. Защо?

— Защото той ще знае много повече за това, отколкото някой от нас.

Той ме погледна, очевидно осъзнал, че знам повече от това, което казвам.

— Просто го кажи, Гриър.

Прехапах вътрешната страна на бузата си, мъчейки се да измисля как да му обясня. Сега не бе време за прекалено смекчени думи.

— Това беше подаръкът на Дом за Крейтън, когато всичко се обърка, след като чичо ми и Крейтън си размениха доста остри думи по време на срещата на акционерите. Дом щеше да се погрижи за него. Никога не е трябвало това да експлодира и да рефлектира върху Крей.

Стисвайки очи, Кав покри с ръка лицето си.

— Мамка му. Трябваше да се досетя.

Сякаш постигнаха някакво безмълвно съгласие, двамата с Кав скочихме от леглото и започнахме да събираме багажа си. Облякох се и бях готова по-бързо, отколкото някога преди това. А той вече се обаждаше, за да подготвят полета и да извика шофьора, който бе на няколко минути оттук.

— Холи сигурно откача, което не може да е добре за нея и за бебето.

Той стисна ръката ми, докато носеше нещата ни пред вратата.

— Тя ще бъде добре. Крей има най-добрите адвокати, които може да купи човек, и знаеш, че обвиненията няма да издържат.

— Ами Дом?

Кав не отговори за един дълъг миг.

— Дом винаги се грижи за Дом.

Колата спря пред нас и Кав отнесе багажа ни.

Час по-късно бяхме във въздуха на път за Ню Йорк. Бях притеснена и имах нужда от разсейване, но всичко, което можех да правя, бе да се тревожа за Холи, за леля ми, за Крейтън и да се чудя какво наистина се бе случило с чичо ми.

Когато Кав ми съобщи новината, почувствах остро пробуждане от печал, но не от онзи вид скръб, която изпитваш, щом загубиш някой, който си обичал. Чичо ми ме толерираше. Леля ми бе биполярна каша от или сляпо привързване, или пълна незаинтересованост. Когато чичо „отиде в рехабилитационен център“, леля ми се затвори в себе си. Обаждах ѝ се всяка седмица, но всичко, което ми казваше, бе, че е добре и не иска никакви посетители.

Единственият път, когато отидох в къщата въпреки желанията ѝ, икономката Елизабета ме бе посрещнала с прегръдка, а леля ми пиеше кафе в гостната. Нищо не беше по-различно от обикновено. Всичко бе сковано и формално... незаинтересованата ѝ страна бе налице. След като си тръгнах, продължих да се обаждам всяка седмица, но няха намерение да я посещавам отново. Никоя от нас не споменаваше чичо ми, а тя изглежда никак не се интересуваше от това дали той е добре.

Искаше ми се Бенър да бе казала нещо повече на Кав. Къде е било намерено тялото на чичо ми? Как е умрял? Имах нужда от детайли и от отговори.

— Скъпа, успокой се. Няма какво да направиш точно сега. Брат ти не е беззащитен и ще се оправи.

Кав беше прав за това. Крей бе всичко друго, но не и беззащитен, но точно сега вероятно бе изключително раздразнен. Смъртта на чичо ми бе последният проблем, който причиняваше на брат ми и компаниите му. Той сигурно щеше да се радва да научи за това, студенокръвното копеле.

— Знам, но Холи. Бебето. Защо въобще са били в Ню Йорк? Мислех, че ще останат в Нашвил, докато детето се роди. Не виждам смисъл.

— Ще научим всичко, щом стигнем там. Междувременно просто се опитай да се успокоиш. Да се тревожиш няма да ти е от полза.

Принципно, знаех, че е прав, но точно сега просто си губеше времето. Да бъдем откъснати от света, докато бяхме в Белиз, беше страхотно, но точно сега мразех това, че нямах телефон.

— Откъде Бенър има номера ти?

— Сигурно е намерила начин да възстанови съобщението, което си препратих и изтрих. Да ти кажа истината, учуден съм, че досега не се е обадила.

Телефонът му иззвъня като по команда. Кав погледна дисплея и се поизправи.

— Мамка му. Това не е на добре.

— Кой е? — попитах аз, но той вече бе вдигнал телефона.

— Кажи ми какво става, по дяволите.

Не можех да чуя какво казва човека от другата страна на линията, но изражението на Кав потъмняваше с всяка дума. Новините никак не бяха добри.

— Мамка му. Каква катастрофа. Наистина ли са го отвели за разпит? Сякаш това ще издържи?

Дом? Буквално се тресях върху стола от нуждата да поискам да науча цялата история, но някак успях да намеря грам търпение и да изчакам.

— Добре, ще съм там след няколко часа. Но не идвам за него, идвам заради Гриър и семейство Карас. Дом може сам да се измъкне от кашите си. Никога преди не е имал нужда от мен и съм сигурен, че и сега няма нужда.

Сърцето ми се сви в гърдите при думите на Кав. Винаги съм искала да познавам баща си и Крейтън винаги ми е разказвал какъв страхотен човек е бил той. Кав очевидно не е имал подобни изживявания с неговия и това ме правеше изключително тъжна за него.

Той затвори и хвърли телефона на седалката.

— Какво е станало?

— Някой им е подсказал, че чичо ти е имал връзка с Дом, и са го отвели за разпит. На практика използват всяка възможност, но не се тревожа за него. Както казах, връзките му са страховити и няма как да го заковат за това.

— Значи и ти мислиш, че той го е направил?

Кав се намръщи и поклати глава.

— Не, по дяволите. Дом никога не си цапа ръцете и не го е правил вероятно от повече от тридесет години. Той дава заповеди и войниците се оправят с проблема. Така стават нещата.

Това беше ново за мен, тъй като вътрешната работа на мафията не бе нещо ежедневно в моя кръг от познания. Коего ме наведе на следващия въпрос.

— Ти беше ли войник?

Лицето на Кав стана безизразно.

— Има ли значение? Това е миналото ми.

Свих рамене, но начинът, по който избягваше въпроса, засили любопитството ми.

— Значи си бил — приех мълчанието му за съгласие.

Погледът му, златистозелен днес, срещна моя.

— Не съм получавал задачи, освен тези да изпълнявам поръчки на Дом.

Не беше истински отговор, но се колебаех дали да продължа да го притискам. Ако не беше важно, щеше да ми каже. Нямаше да го съдя. Стигнахме прекалено далеч за подобни простотии. Имам му доверие.

— И какво друго ти казаха?

— Не много. Намерили са тялото на чичо ти в хотел в Мидтаун. Причината за смъртта е все още неизвестна. Подозират, че е сърдечен удар, или нещо, което имитира сърдечен удар, ако е било убийство. Разпитите са стандартна процедура. Не е разследване за убийство... все още.

И това все още ме накара да обвия ръце около себе си. Моля те, Господи, не позволявай да се стигне до там.

Всеки от нас прекара остатъка от полета вгълбен в мислите си.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

ГРИЪР

Веднага щом кацнахме, се насочихме към апартамента ми.

— Кенън последен е пипал телефона ми, идиотът мръсен. Но знам, че няма да го задържи при него.

Прегледах най-вероятните места, на които можеше да го остави... бюрото, нощното шкафче, отгоре върху скрина... но не намерих нищо. Когато се върнах в кухнята, Кав стоеше до бара и държеше издут плик. Надписът... „Гриър Карас, лично доставен. Да не се смесва с алкохол“... веднага ми даде да разбере какво има вътре.

— Мисля, че търсиш това.

Не се стърпях и се намръщих, преди да грабна плика и да го отворя.

— Поне е бил така добър да го изключи, че да не му падне батерията.

Когато телефонът се включи, съобщенията заваляха. Игнорирах всичките, за да се обадя на Холи.

— В пентхауса ли си? Добре ли си? Чу ли нещо? Какво се случва?

Кав издърпа телефона от ръката ми и го включи на високоговорител. Предполагам, че имаше смисъл, така нямаше да се налага да му преразказвам разговора. Провлаченият северняшки говор на Холи се чу от слушалката високо и ясно.

— Това лайняно копеле се ебава за последно с Крей. Съжалявам, Гриър, знам, че ти беше чичо, но беше шибаняк.

— Не ми казваш нищо, което вече да не знам.

— Ченгетата се довлачиха тук тази сутрин и поискаха Крей да ги придружи в участъка, за да говорят с него. Не са го арестували. Не са казали нищо за повдигане на обвинение. Дори не знаят как е умряло копелето. Моето предположение е проститутка и свирка. Както и да е, той свърши с разпита и замина за Уестчестър, за да намери леля ти, но

тя е безследно изчезнала. Затова брат ти я търси вече два часа. Кенън също се опитва да я намери.

Това беше Крейтън, винаги се стараеше да се погрижи за всичко и всички.

— Кога ще разберат каква е причината за смъртта?

— Би трябвало да правят в момента аутопсията, или утре, ако не са се разбързали. Очевидно много хора се чудят как е умрял.

— Ти как си? Добре ли си?

— Глезените ми са подути, изглеждам така сякаш съм глътнала плажна топка и това дете продължава да рита пикочния ми мехур. Още един ден в рая на това да бъдеш напомпана със следващата генерация от династията Карас.

Нямаше как да не се засмея на саркастичния ѝ отговор.

— Имаш ли нужда от нещо друго?

— Имам нужда Крей да се прибере за вечеря, защото тук шкафовете са буквално празни, а аз умирам от глад. Обещал ми е пица за вечеря след ужасното пиле с ориз, което ни доставиха на обяд.

Това ми представяше перфектната възможност да задам следващия си въпрос.

— Какво въобще търсите в Ню Йорк? Мислех, че ще останете в Нашвил, докато бебето се роди.

— Да, ами, вината е моя. Реших, че искам бебето да се роди нюйоркчанче.

Нямаше да питам защо, но имайки предвид страхотните родилни клиники в града, решението им не бе лошо.

— Искаш ли да мина да ти донеса нещо за ядене? Мога да съм при теб след тридесет минути с каквото пожелаеш.

— Много мило, но първо ще проверя Крей. Би трябвало да се върне скоро. Ако не, ще ти се обадя.

— Добре. Грижи се за себе си, Холи. Предложението ми е валидно.

— Чао, миличка.

Затворих и погледнах Кав.

— Какви са шансовете да е умрял от проститутка и свирка? — Въпросът бе в противоречие с оптимистичния ми тон, и въпреки всичко, Кав се усмихна.

— Можем поне да се надяваме.

— Имаш ли нужда да отидеш и да научиш нещо повече от твоите... хора? — попитах колебливо дори за собствените ми уши.

— Налага се. Ще се върна бързо. Звънни ми, ако научиш още нещо, и аз ще направя същото.

— Имаме сделка.

Кав ме дръпна за бърза целувка, преди да се насочи към вратата.

* * *

Два часа по-късно бях минала през съобщенията и имейлите си и се насочих към гласовата поща. Още първото остави зееща яма в стомаха ми с размерите на канара, докато слушах отново ключовата част от съобщението на Джейд.

Получи писмо от съда и един от партньорите го отвори. Изпуснала си крайния срок за делото за правата на затворника и те обърнаха всичко, търсейки папката по делото. Онзи шибаняк Кевин Съндърбърг им каза, че според него си взела папката със себе си.

— Мамка му. Майтапиш ли се с мен? — изкрещях към телефона.

Това беше делото, което взех, за да има с какво да се занимавам, за да не мисля поне за малко колко съм прецакала всичко, а успях да прецакам и това. Имаше още две съобщения от фирмата — едно от юрисконсулт, питащ за папката, и едно от партньор, който искаше да му се обадя незабавно.

По дяволите. Доколкото знаех, последният срок беше следващата седмица. Но за да съм искрена, ще кажа, че въобще не бях мислила за случая. Как може да съм толкова безотговорна?

Спомних си Кенън да казва, че е пхнал папката в сака ми, за да има какво да правя по време на престоя си в Кентъки, но очевидно нещата там не се развиха така, както бяха планирани. Заставайки на колене до сака, аз измъкнах всичко и намерих папката на дъното. Със

сърце, заседнало в гърлото ми, отворих папката и се зачетох. Крайният срок е бил миналата седмица. Мамка му!

Исусе! Какво да правя сега? Беше ясно, че не можеха да ме уволнят отново, но можех да внеса петиция в съда, за да поискам по-късна дата за разглеждане на иска, нали? Аз съм корпоративен адвокат, затова няма откъде да зная как стават тези неща. Моят последен случай трябваше да бъде лесен, но очевидно не беше.

Обадих се на рецепцията на „Стърлинг и Мичълс“ и улучих Джейд.

— Хей, Гриър е. Току-що получих съобщението ти.

— Момиче, толкова си преобана. Какво си си мислела, че да вземеш папката по случай, върху който няма да работиш?

Отворих уста да се обясня в каква пълна лудост се бе превърнал живота ми, но бързо я затворих. Никой не би повярвал на това, което се случи през последните няколко седмици.

— Не беше умишлено. Имам предвид, взех папката умишлено, но не съм планирала да изпусна крайния срок. Бях извън обхват няколко седмици.

— И аз така чух. Със сигурност знаеш как да държиш всички нащрек. Появяваше се в проклетата преса по-често и от Майли Сайръс.

— Знам. Довери ми се, беше голяма лудост.

— Лудост? Да се срещаш с филмова звезда с грамаден пенис? Скъпа, бих казала, че животът ти е адски страхотен.

— Не всичко беше оргазми и дъги, Джейд. Това е сигурно. Сега, кажи ми какво трябва да направя с този случай.

— Е, аз не съм адвокат — започна тя, но аз знаех, че Джейд почти си е взела дипломата за юрисконсулт, затова вероятно знаеше много повече от мен за съдебните спорове, на този етап. — Но няма ли да е най-добре да накараш клиента си да те уволни, за да можеш да предприемеш стъпки за отлагане? Имам предвид, изпусна крайния срок на делото, затова той едва ли ще иска да те задържи за свой адвокат, така или иначе.

— Мамка му, ако пратя писмо, може така и да не го получи, или поне няма да ми отговори няколко седмици. Изглежда, че пак ще ходя в „Райкърс“.

— Внимавай момиче, този мъж е зловец. Проверих го в Гугъл след всичко, което излезе, и той не е от добрите. Той е от лошите.

— Е, той е в затвора за убийство, тъй че не съм никак изненадана.

— Просто се пази. Ако се съгласи да те уволни, обади се на партньора и му кажи. Той ще каже на юрисконсулта да поиска отлагане заради оттеглянето ти и си готова. Донеси папката и никога повече няма да се занимаваш с него.

— Благодаря ти, Джейд. Ти трябва да си адвокат, не аз.

— И аз това говоря от сума време. Ще се чуем. Търсят ме на другата линия.

Тя затвори и аз оставих телефона на килима до папката.

Все още седях на пода, мислейки си каква огромна издънка съм, когато Кав се върна.

Обърнах се към него.

— Намери ли нещо?

— Няма да направят аутопсията преди утре. Дом вече си е обратно у дома. Полицията няма за какво да се хване, докато не се разбере причината за смъртта. Точно сега ченгетата са в задънена улица. — Той се намръщи надолу към мен. — Какво правиш на пода?

Погледнах към разхвърляните си дрехи и после към папката пред мен.

— Аз... ъм... забравих, че трябва да работя по един случай.

Част от мен искаше да му разкажа всичко за ситуацията, че се издъних, но друга част не искаше Кав да знае колко съм безотговорна. Това бе едно от нещата, с които според мен би могъл да живее, без да ги знае.

Кав пресече стаята и ми подаде ръка.

— Сигурно е много важен за теб, за да си разкъсаш така сака, че да се добереш до него.

Свих рамене и се наведох, за да го взема.

— Забравих за крайния срок. — Ето, това бе част от истината.

Отидох до плота и оставих папката на него, преди да се върна, за да почистя дрехите си от пода. Всички имаха нужда веднага да отидат за пране. Когато се върнах в кухнята, Кав бе отворил папката, а на челюстта му потрепваше един мускул.

— Това ли е мъжът, с който се срещна в „Райкърс“?

Шокирах се, че е запомнил, и все пак Кав очевидно имаше уменията да складира всяка малка информация, която му кажех.

— Да.

Той затвори папката.

— Защо, по дяволите, все още работиш над този случай, след като напусна кантората? Няма никакъв смисъл. Върни го на фирмата и нека те да се оправят с това. Не бива да се замесваш с подобни отрепки. По-добра си от това. — Той погледна към мен, челюстта му бе стисната, а от всички негови черти буквално се излъчваше гняв.

Не бях сигурна как трябва да отвърна, но това, което определено нямаше да му кажа, бе, че ще ходя отново в „Райкърс“. Затова му дадох по-голямата част от истината.

— Няма да работя повече по случая. Ще го върна на фирмата.

— Добре. — Той прокара ръка през косата си и тъмните му къдрици се превърнаха в секси разрошена коса. — Ще си взема душ и след това ще поръчам нещо за ядене. Провери Холи и ако брат ти не се е прибрал, ще занесем вечерята при нея. Бременните жени трябва да ядат.

Бях поласкана от загрижеността му за Холи. Кав бе добър човек.

— Звучи идеално. Имам да проведа още няколко разговора, но ще съм готова, когато излезеш.

Кав се пресегна, прегърна ме и ме целуна по косата.

— Обичам те, Гриър.

Все още ми бе странно да изричам думите ежедневно, но те се откъснаха с лекота от устните ми.

— И аз те обичам.

Той ме пусна и се насочи към банята. Харесваше ми колко удобно се чувства в дома ми.

Изчаках, докато чух водата в банята, преди да се обадя в „Райкърс“, за да поискам среща с клиента си. Беше в края на смяната, и който и да бе от другата страна на линията, очевидно бързаше да се прибере у дома.

— Няма проблем. Няма да ходя сега да питам затворника. Бъдете тук утре в девет заедно с останалите посетители, и ако откаже да ви види, просто ще сте се разкарали напразно. Вие решавате.

— Много добре. Ще бъда точна.

Изпълни ме вина, задето го правя зад гърба на Кав, но тук бе заложена професионалната ми репутация и в момента се опитвах да я спася. След утре всичко така или иначе щеше да е приключило и щяхме да се върнем към това да не пазим тайни един от друг.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

ГРИЪР

Някога имали ли сте предчувствие? Или просто някакво тревожно чувство, че нещо ще се прецака ужасно много? Не можех да се отърся от това чувство, докато пътувах с таксито към „Райкърс“.

Да, с такси. Не можех да се обадя на Ед, защото тогава новината за това пътуване щеше да стигне до Крейтън, а аз определено не исках брат ми да знае, че идвам тук, също както не исках Кав да научава.

Обаче чувството не си отиваше, сякаш щеше да се случи нещо ужасно. С късмета ми напоследък, сигурно щеше да има затворнически бунт и затворът ще бъде заключен, а аз щях да остана вътре. Кав и Крейтън щяха да разбият „Райкърс“ тухла по тухла, за да ме измъкнат. Можех само да си представя лекцията, която щеше да ми изнесе Крейтън.

Може би трябваше да доведе Ед...

* * *

Миналата вечер, след като се обадох в затвора, звъннах на Холи, за да видя дали има нужда от вечеря, или от компания, или и от двете. Крейтън току-що бе влязъл през вратата с най-любимото й пържено пиле в града и тя стенеше щастливо колко невероятно вкусно било. Крейтън взе телефона от нея.

— У дома ли си?

— Да, прибрах се веднага, щом разбрах. Има ли нещо, което мога да направя?

Крейтън въздъхна, преди да отговори, и отново се почувствах като малката сестричка, която винаги се дъни. Не съм вече онова момиче.

— Няма какво да направиш. Всички просто чакаме резултатите от аутопсията и чак тогава ще видим какво да правим.

— А Дом? — зададох въпроса тихо, защото не исках Кав да чуе.

— Той може да се грижи за себе си. Няма нужда който и да е от нас да се тревожи за него.

Това вероятно бе истината.

— А леля Катрин?

— Елизабета каза, че е отишла на спа и оттогава не се е връщала. Не е чула в кой комплекс ще ходи. Пратил съм Кенън да се опита да я намери.

Значи още веднъж брат ми държеше ситуацията под контрол, дори беше говорил с икономката.

— Добре. Ами, кажи ми, ако мога с нещо да помогна.

— Просто стой далеч от неприятностите, Гриър.

Отново това проклето чувство започна да нараства.

— Добре. Радвам се, че си добре, Крейтън.

* * *

Да си спомням разговора, докато се возех на задната седалка на таксито, пътувайки към „Райкърс“, наистина беше малко иронично.

„Просто стой далеч от неприятностите, Гриър.“

Точно към тях съм се насочила, скъпи братко.

Щях да вляза и изляза толкова бързо, че никой нямаше да разбере. Просто клиентът ми трябваше да подпише писмото, с което иска да се оттегля от случая му, и всичко това щеше да е само лош спомен.

Процедурата да влезеш в затвора бе почти толкова трудна, колкото и да излезеш. Тъй като няха уредена среща, трябваше да чакам по-дълго, отколкото се надявах, а съботната тълпа, желаеща да посети любимите си хора, беше извън контрол.

Една жена чакаше, люлееща бебе на коленете си. Беше облечена спретнато с черен панталон и розова блуза на бели райета, която пасваше на дрешките на детето.

Дали посещава бащата? Дори не можех да си представя какво е да гледаш мъжа, когото обичаш, през петсантиметрово бронирано

стъкло или през маса, зад която той е облечен в затворнически гащеризон.

Погледнах надолу към часовника на телефона си за седемдесет и седми път. Казах на Кав, че тази сутрин ще се срещна с някой от работата ми, тъй като след бързото ми напускане има случаи, които трябва да предам на друг. Не знаех дали той осъзнаваше, че днес е събота, но не ми зададе никакви други въпроси.

Не беше лъжа, казвах, когато вината започнеше да ме човърка. Обаче определено не бе цялата истина.

Замислеността на Кав може би се дължеше на факта, че отиваше да се срещне с Дом, което за мен също бе доста зловещо.

Най-после, час по-късно, бях извикана, за да се срещна със Стивън Кардели. Вълна от облекчение премина през мен, тъй като през последните тридесет минути наистина мислех, че той ще откаже да се види с мен, което щеше да ме прецака по много параграфи. Но той не отказа.

Въведоха ме в стаята за разпити, а аз си припомних наум извинителните и убедителни доводи, които щях да дам на г-н Кардели. Седнах на пластмасовия стол, завинтен с болтове за пода до масата, също захваната за пода, когато охраната го доведе.

Сивата му коса бе мазна и падаше на клечки над челото му, а кожата му бе силно зачервена или от усилията, или от нещо друго. Бледите му сини очи се насочиха напрегнато към мен.

Никога досега, не бях разбирала пълното значение на думите „тръпки да те побият“. Но под погледа на Кардели вече го научих. Предупрежденията на Джейд и Кав отново отекнаха в ума ми, изписани с ярки цветове и подчертани няколко пъти.

— Имате петнадесет минути — каза охраната и заключи веригите на Кардели първо към пода, а после и към масата.

Това бе ново... и много обезпокоително. Дали нещо не се е случило след последното ми посещение, за да има такива засилени мерки за сигурност?

Мъжът пред мен се усмихна жестоко и отблъскващо, и просто знаех, че няма да мога да повдигна въпроса си пред него.

Още не си бе отворил устата, а знаех, че съм направила ужасяваща грешка. Не биваше да идвам. Трябваше да оставя фирмата да се погрижи за него.

Стомахът ми се сви от предчувствието, което ме мъчеше по-рано.

— Имаш много време за някои неща и никакво за други — каза Кардели.

Веднага започнах с отрепетираната си реч.

— Много съжалявам, г-н Кардели. Дължа ви извинение. Пропуснах крайния срок на изслушването по делото ви, но не съм сигурна дали съдът ще разреши отлагане. Би трябвало да го направят, тъй като грешката бе моя, а не ваша, но и в двата случая просто се случи и фирмата ще опита да го поправи. Всички са съгласни, че най-добрият начин да поискаме отлагане е като прехвърлим случая на друг адвокат.

Изражението му стана буреносно.

— Преобала си случая ми? Какво, по дяволите? Вие сте най-добрите адвокати в града. Това не е истина.

Докато седях срещу разстроения мъж пред себе си, почувствах вина. Той бе онзи, който гниеше зад решетките, и аз имах професионалния дълг да спазя задълженията си според съдебния ред, но не бях успяла да направя дори това. А сега решението ми пред него бе „Моля ви, освободете ме от случая, за да може някой друг да го поправи“. Това бе неговият живот, а всичко, за което ме бе грижа, бе да се измъкна от тази ситуация. Много добре, Гриър.

— Много съжалявам. Бях невнимателна, но няма да се случва повече, щом предам случая ви на друг адвокат. Вече не работя за фирмата, затова виждате, че не бих могла да продължа да отговарям за случая ви. Всичко, което трябва да направите, е да подпишете това писмо и ще ви бъде назначен друг адвокат. — Извадих писмото от папката и го сложих пред него заедно с молив.

Мамка му. Дали въобще бе позволено да му давам молив? Имаше предпазни мерки, но въпреки това можеше да наръга някой с него.

Вместо да посегне за молива, той се облегна назад и отпусна ръце в скута си, доколкото му позволяваха оковите.

— Не.

Какво? Не можеше да откаже. Имам предвид, очевидно можеше, но не така трябваше да се развият нещата.

— Г-н Кардели, не мисля, че сте обмислили добре това. Друг, по-старши адвокат от фирмата ще се заеме със случая ви — казах аз, скръствайки пръсти под масата, защото в действителност нямах идея

кой ще поеме случая. Но ако познавах фирмата, те щяха да гледат да предотвратят щетите и нямаше да дадат случая на някой младши сътрудник. — Това е нещо добро. Всъщност е много по-добре за вас.

Алените му устни се извиха присмехулно, карайки стомахът ми да се преобърне.

— Ти прецака случая ми и няма да се отървеш от него, без да кажа, че можеш да го направиш. — Думите му бяха присмехулни, почти триумфални.

— Съдът може така или иначе да ме отстрани — кръстосах ръце, изричайки блъфа.

— Не знам за това. Но това, което знам, е, че и тук — той завъртя глава, кимайки към вратата, — и навън, не получавах нищо, без да дадеш нещо в замяна. — Той се наведе отново напред, подпирайки ръцете си на масата. — Затова ще трябва да направиш нещо за мен и ще видим дали можем да се погрижим да не се замесваш.

Не дойдох тук подготвена да се пазаря с този мъж. Всъщност не очаквах да оказва такава съпротива, щом научи, че ще го представлява по-опитен адвокат. И какво въобще би могъл да иска от мен?

— За какво говорите? — Тонът ми бе равен и студен. Нямаше да му позволя да види, че ме бе извадил от релси.

— Пледиране за невинност. Ще изложиш случая ми и ще го изпратиш на някой, който може да ме измъкне оттук.

Мамка му. Това значи искаше той. Гледах към окования мъж с мъртви очи и жестоко лице, знаейки, че в никакъв случай, дори при най-добрите обстоятелства, не бих могла да издействам свободата му.

Освен това при едно пледиране за невинност на случая можеше да отнеме години, преди да влезе в съда. Той включваше заливане от молби и беседи, а за каквото и да бе осъден този мъж, вероятно го бе направил, затова нямаше никаква гаранция, че ще го освободят.

— Дайте ми кратко описание на случая, защо мислите, че сте обвинен несправедливо, и ще го сглобя така, че да бъде логическо и организирано, за да можете да го представите. Точно тук, точно сега и ще подпишете писмото, преди да напусна стаята.

Погледнах към часовника на стената. Все още имахме дванадесет минути. Как беше възможно да са минали само три минути?

— Тогава побързай и започвай да пишеш, момиченце, защото това ще отнеме адски много време. Ако не съм готов, когато времето изтече, няма да подпиша нищо, докато не се върнеш, за да довършиш работата. Тогава ще подпиша писмото, за да може да се отскубнеш от случая и да идеш да си оправяш ноктите, или онова, което правят глезлите като теб. — Той буквално изплю последните думи.

Извадих бележника си и прибрах молива от масата.

— Добре. Имаме сделка. Да започваме.

Той се огледа из стаята, сякаш проверяваше кой може да чуе. Охраната стоеше на пет метра от нас, потупвайки с пръсти колана на униформата си.

Най-после Кардели започна:

— Последния път, когато беше тук, вероятно щеше да ме е шубе дори да си отворя устата за тези неща, камо ли да спомена имена, но сега, ако клюките са верни, и това копеле Кассо ще бъде опандизено за убийство, нещата се промениха.

Всичко в мен застина, щом го чух да казва името Кассо.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

КАВ

Още веднъж се оказах застанал пред бюрото на баща си, но този път не бях тук заради нещо, което аз съм направил. Тук бях, за да видя дали има нужда от моята помощ, за да бъде овладяна шибаната каша.

— Мислиш ли, че имат достатъчно големи топки, че да повдигнат обвинение?

Дом, все още изглеждайки като крал в своя висок стол от черна кожа, повдигна и спусна раменете си лениво.

— Не и ако знаят кое е добро за тях.

— Обвиненията ще издържат ли, ако ги повдигнат? — Такъв въпрос не бих посмял да задам преди години.

— Мамка му, не. И то не само, защото не съм убил копелето, но и защото никакви обвинения няма да издържат, щом те ги повдигнат. Чист съм от години. Нямам нищо общо с тези лайна.

В това вече вярвах, защото, както казах на Гриър, Дом Кассо никога не си цапаше ръцете. Никога не съм мислел, че е убил чичо й, но предполагах, че знае кой го е направил.

— Сигурен ли си, че не могат да проследят дирята до теб? — попитах отново, притискайки граници, които не биваше. Дом не обичаше да бъде разпитван от който и да е било. А да се съмняват в него? Това го приемаше за вербален удар.

— Да не мислиш, че съм идиот, момче?

Думите и тонът му ме върнаха петнадесет години назад за една секунда, но вече не бях онова дете. Аз бях възрастен мъж и бях тук, за да видя има ли нужда от моята помощ.

— Мисля, че си много неща, Дом. И ако нямаш нужда от помощта ми, си тръгвам. — Обърнах се и поех към вратата, където стояха двамата му бодигарда.

— Не съм свършил разговора си с теб.

Спрях и се обърнах.

— Какво? — Тонът ми понесе нетърпението ми през стаята.
Дом не го пропусна и гласът му бе пропит с недоволство.

— Момичето Карас. Не следваш заповедите ми. Какво си мислиш, че правиш? Тя не е за теб.

Слушал бях това и преди и, по дяволите, сам си бях казвал същите думи.

— Без значение дали е за мен, или не, тя е моя и няма да се откажа от нея.

Той скръсти ръце на гърдите си и изви устни.

— И какво си мислиш, че ще се случи, когато научи, истинската причина да изрита задника ти от града и да се окажеш на самолета за Холивуд?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

ГРИЪР

Ръцете ми застинаха парализирани и непотребни, дори забравих как да пиша. Моливът се изплъзна от пръстите ми, докато той говореше. Но Кардели бе прекалено вгълбен в историята си, за да забележи физическия ступор, в който ме бяха хвърлили думите му. Лед скова дробовете ми и отчаяно започнах да се боря за въздух. Докато поемах на малки глътки безценния кислород, той продължаваше да говори, несъзнаващ за паник атаката, която преживявах от другата страна на масата срещу него.

„Стегни се, Гриър. Преди да е забелязал.“

Свивайки пръсти в юмруци, аз забих нокти в дланите си и острата болка ми помогна да се осветя. Но не напълно.

Смърт.

Убийство.

Отпускайки пръсти, аз разперих ръце, гледайки ги как треперят за миг, преди да сграбча белия молив. Той се изплъзна два пъти от хватката ми, преди да успея да започна да пиша в бележника си, докато Стивън Кардели продължаваше да описва историята за това как Каваноу Касо го е натопил за убийството, което самият той е извършил.

Кав е убиец.

Думите се блъскаха в ума ми, докато се борех да си поема дъх.

Вдишване.

Издишване.

Вдишване.

Издишване.

— Дониган ги удари, и когато копелето на Касо, Каваноу, научи, той го отстрани и ме натопи, тъй като бях ядосал баща му, задето напердаших едно от момичетата в клуба му. Гния тук три шибани години, държа устата си затворена, за да не свърша в локва кръв в

банята. Но сега, след като се носи мълвата, че ще закопчелят Кассо, приключих с мълчанието. Искам да изляза и знам, че той плати на ченгетата да ме заловят и да ми подхвърлят оръжието, с което бе убит Дониган. Запиши това в проклетото пледиране за невинност и ме измъкни оттук.

Погледът ми се замъгли, докато свалях бележника пред себе си. Не можех да прочета нито една дума от това, което бях написала. Сълзи, осъзнах аз. Бяха напълнили очите ми, но не се бяха проронили. Няма да плача пред този човек.

Когато пазачът приближи до масата, прекъсвайки монолога на Кардели, се отпуснах с облекчение. Не искам да чувам нищо повече.

— Времето изтече.

— Не съм готов.

— Е, много жалко.

Можех да възразя. Това беше среща между адвокат и клиент, но едва можех да събера мислите си, че да стана, камо ли да успея да изрека смислен аргумент пред пазача. Не и когато исках да се махна от това място час по-скоро, за да изхвърля историята на Кардели от главата си.

Не може да е истина. Може ли?

Следвайки пазача, аз се върнах отново в чакалнята с треперещи крака. Всичко, което мислех, че знам, беше разбито на милиарди миниатюрни парченца.

Не може да е истина, постоянно си повтарях наум. Нали?

Но унищожителните обвинения на Кардели ме следваха по петите, опитвайки се да откраднат бъдещето, което вярвах, че мога да имам.

Кав е убил някого. Хладнокръвно. Стил екзекуция. В една алея.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

КАВ

Въпросът на Дом ме преследваше, докато се прибирах към дома, но Гриър не бе там. Част от мен искаше да е тук, за да ѝ кажа всичко още сега. Да приключа с това. Да изляза чист пред нея. Без повече тайни.

Но по-голяма част от мен бе благодарна, че намерих апартамента празен, тъй като имах нужда да измисля как да ѝ кажа.

Погледнах към пода, където тя бе седяла с папката.

От всички шибани случаи на света как успя точно този да се падне на нея?

Бих могъл да кажа на Дом да се погрижи за проблема, но думите не излязоха от устата ми.

Няма да я изгубя.

Само се надявах да съм прав.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

ГРИЪР

Казах на таксиметровия шофьор адреса на Бенър. Не можех да се прибера у дома. Трябваше да кажа на някой това, което бях научила току-що, за да ми дадат съвет какво следва да направя. Изгубена бях. Напълно и безвъзвратно.

Може ли преценката ми наистина да е толкова лоша?

Дадох на таксиджията огромен бакшиш и магнах вяло на портiera на Бенър.

— Г-це Карас, как сте?

— Добре, благодаря. — Плоските думи се изтръгнаха автоматично от мен и се надявах той да не разбере, че съм всичко друго, но не и добре. Мъжът ми кимна и се насочих към асансьора.

Умът ми се блъскаше в хиляди различни посоки, когато вратата се отвори на етажa ѝ и аз се препънах напред. Килимчето пред вратата на Бенър носеше надписа „Майната ти, върви си“, но не го приех лично. Не се отнасяше за мен. Никога не е било.

Почуках на вратата, макар че блъсках може бъде по-точно казано. Не получих никакъв отговор. Никакви стъпки. Нищо.

Беше събота. Тя трябва да е тук. Имам нужда да е тук.

Извадих телефона си и звъннах.

— Хайде... хайде...

Отвътре се чу непогрешимия звук на „Златните момичета“, мелодията, която Бенър бе сложила, когато аз ѝ звънях.

Слава богу, у дома си е.

— Какво има, Гри? — Гласът на Бенър бе по-дрезгав от обикновено.

— Съжалявам. Събудих ли те?

— Ъмм. Да. Да не ти пука. Какво става?

— Пред вратата ти съм.

— О. Мамка му. Добре. Почакай! — И тогава ми затвори.

Ключалките се завъртяха и Бенър отвори леко вратата. Беше облечена в бяла мъжка тениска и с нищо друго.

— О, мамка му — повторих думите ѝ. — Да не прекъсвам нещо?

Бенър поклати глава, но не отвори повече вратата.

— Не. Разбира се, че не. Никога не ме прекъсваш. Какво има?

Дълбокият глас зад нея значеше, че ако най-добрата ми приятелка носеше гащи, те щяха да бъдат „лъжливи, лъжливи, гащи кирливи“.

Гласът стана по-висок и ми беше някак познат. Лицето на Бенър пламна, но тя се престори, че мъжът не е вътре.

Това не можеше да е Логан Брантли. Не е възможно.

С тази разлика, че беше именно той.

Бенър побутна още малко вратата, за да остави по-малка пролука, но беше твърде късно. Тя се облегна небрежно на вратата, сякаш нямаше огромен мъж без тениска, стоящ на средата на дневната ѝ, точно в обсега на погледа ми.

— Какво се е случило? Облечена си ужасно като за среща, и то в събота сутринта. Кога се върна? Казаха ли причината за смъртта? Какво се е случило? — Въпросите на Бенър валяха, все едно беше обхваната от пламъци, но това не бе необичайно. Необичайното бе ритация ѝ крак.

Не знаех какво се случваше тук, но каквото и да бе, най-добрата ми приятелка явно все още не искаше да науча. И към момента можех да го преживея.

— Ъм, вчера. Все още не е направена аутопсия. Аз... просто исках да те питам искаш ли да отидем на обяд. Но можем да го направим утре или друг път.

Бенър кимна ентузиазирано.

— Утре е добре. Искам всички детайли. Ще ми се обадиш ли?

Тя вече затваряше вратата, когато се съгласих и се насочих обратно към асансьора.

Може би сънувам. Може би целият ден не е реален. Как може нещо от това да е реално?

* * *

Портиерът на Бенър ми повика такси и аз се качих. Адресът на Крейтън се изплъзна от устните ми инстинктивно. Когато имах съмнение, тичах при големия си брат.

Холи отвори вратата и ме прегърна силно над огромния си корем.

— Как си, миличка? Добре ли си?

Поклатих глава, когато Холи отстъпи.

— Не. Аз... аз, не съм. Крей тук ли е?

— Не, в офиса е, за да се погрижи за някой неща. Не го очаквам да се върне до няколко часа.

Часове. Не исках да чакам дори минута преди да кажа на някой, иначе главата ми щеше да експлодира. Запитах се за миг дали мога да кажа всичко на една бременна жена, но Холи винаги е била един от най-силните хора, които познавам.

— Мога ли да ти кажа нещо?

— Разбира се. Всичко. Но ако имаш тяло за криене, ще трябва да се обадим на брат ти. Не ми е позволено да вдигам тежко.

Задавяйки се от лек смях, аз я последвах във всекидневната и тя ме дръпна на дивана до себе си. Веднага щом се настанихме, тя спря.

— Трябва ли да взема уискито? Защото, Гриър, изглеждаш много сериозна.

Не можех да издържа да мълча нито миг повече.

— Кав може да е убил някой.

И двете вежди на Холи се повдигнаха високо.

— Я пак?

— Мисля, че Кав е убил човек. И е натопил друг за убийството.

За нейна чест Холи не откачи.

— Трябва да започнеш от самото начало.

Историята изригна от мен. Случаят с правата на затворниците. „Райкърс“. Дом Касо, който е отведен за разпит. И накрая това, което Стивън Кардели ми каза. С всяка дума се борех с напиралите сълзи.

Холи сигурно го бе усетила, защото се пресегна и сложи между нас кутия носни кърпички.

— Е, това е прекалено много за приемане само с безкофеиново кафе.

— Не знам... не знам на какво да вярвам. — Имах чувството, че се боря за всяка глътка въздух.

Холи сложи ръка на коляното ми.

— Всичко ще бъде наред, Гриър. Ако съм научила нещо през последната година, то е да не си правя прибързани заключения. Ако си мислиш да избягаш, недей. Първо трябва да научиш истината.

Пред погледа ми се появи сцената от „Доблестни мъже“. Онази, в която Джак Никълсън крещи на Том Круз, че няма да е способен да понесе истината.

Мога ли да понеса истината? Стиснах силно очи и прехапах вътрешната страна на бузата си. Не исках дори да си помисля за това, но все пак изрекох думите.

— Ами ако Кардели казва истината?

Холи кимна и сякаш можех да предвидя какво ще ми каже.

— И какво, ако е? Можеш ли да живееш с това?

Стомахът ми се сви, завързвайки се на възел, преобръщайки се и правейки кълбо напред. Хубаво беше да знам, че поне една част от тялото ми е способна на това.

Можех ли да живея с това?

— Не знам. Искам да кажа... ти можеш ли? — Гласът ми звучеше дрезгав и грачещ, сякаш устата ми бе пълна с парчета стъкло.

— Бих била изненадана, ако брат ти не е убил някой. Дори може малко разочарована — заяви Холи.

— О, боже мой! — От мен се изтръгна лек смях. Беше като някакво комично облекчение.

Холи изчака да се успокоя и използва кърпичката, за да попие сълзите ми от смях.

— Сериозно, сама би трябвало да можеш да отговориш на този въпрос. Ако някаква част от това, което е казал мъжът е вярно, трябва да отидеш и да говориш с Кав, да разбереш дали можеш или не да живееш с истината. Ти го обичаш.

Последната част бе заявление, а не въпрос, но отвърнах въпреки това.

— Да.

— Мислиш ли, че е способен на нещо такова?

На този нямах отговор.

— Не знам.

— В сърцето си трябва да имаш някакво чувство.

Сплетох пръсти и ги стиснах силно.

— Той е добър мъж. Не ме е грижа какво казва Крейтън за него. Знам го в душата си.

— Следвай усета си. Мислиш ли, че би могла да се влюбиш в хладнокръвен убиец?

Тежестта на въпроса ме притисна към дивана. Да следвам усета си никога не ми е било от особена полза. Добре, това бе лъжа, резултатите са били повече от плачевни. Но с Кав нямах на какво друго да се доверя... освен на сърцето си.

— Не бих могла. Нали?

Холи не ми отговори. Или поне не веднага.

— Предполагам, че той е единственият, който може да отговори на въпроса ти.

Посегнах и отпуснах ръка на коляното ѝ. Обаче го направих доста силно и двете подскочихме.

— Исусе, Гриър. Какво, по дяволите?

— Съжالياвам, но искам да не казваш на Кейтън нищо за това. Че съм била тук. За Кав. За Кардели. Нищо. Не искам да заставам между вас, но не трябва да му казваш нищо. Закълни ми се, че няма. Защото, ако това са просто глупостите на един затворник, Крейтън не бива да научава, че съм го обмисляла сериозно. Имам нужда от кръвна клетва със своята снаха.

Холи си пое дъх и го изпусна.

— Ако е истина, той ще научи. Той винаги научава.

— Знам. — Срегнах погледа ѝ, по-сериозна отколкото съм била някога. — Но не може да е истина. Затова няма какво да научава, нали? Накарах я да кимне.

— Но не мисля да се порежа, за да запечатаме сделката с кръвта си. Не е безопасно за бебето.

И двете се изправихме и аз обвих ръце около нея.

— Благодаря ти, че ме изслуша.

— За какво иначе са сестрите?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

КАВ

— Хей, чудех се какво се е случило с теб. Гладна ли си? Или си хапнала нещо, докато беше навън?

Държах бутилка с горчица, когато Гриър влезе през вратата, притиснала до себе си огромна черна чанта. Тя погледна нагоре, чувайки думите ми, но сякаш не ме разпозна или не осъзна какво я питам. Този дълъг, празен поглед ми показва, че нещо не е наред.

— Гриър? Добре ли си?

Тя поклати глава, сякаш да се отърси от транса, в който се намираще.

— Съжалявам, какво каза?

Оставих горчицата на плота и заобиколих кухненския остров. Гриър стисна по-близо до себе си голямата чанта. От ъгъла стърчеше част от папка. Папката от вчера.

Преглътнах, знаейки, че е време.

— Оправи ли се с нещата на работа?

Гриър прехапа долната си устна толкова силно, че тя побеля. Изчака прекалено дълго, преди да отговори.

— Не знам.

Чувство на страх се надигна в стомаха ми.

— Защо ми каза, че той е опасен? — Гласът ѝ бе болезнен, сякаш думите се откъсваха от гърлото ѝ. — Откъде знаеше кой е той?

Сега или никога.

— Трябва да ти кажа нещо.

Гриър стисна очи, сякаш не можеше да понесе да ме гледа.

— Днес чух много неща.

Страхът стана все по-силен. Нямах как да знае.

— Къде беше, Гриър? — Думите ми бяха дрезгави.

Очите ѝ се отвориха, тъмнокафявите очи на момичето, в което се влюбвах отново и отново, бяха замрежени от непролети сълзи.

— „Райкърс“. Опитвах се да накарам Стивън Кардели да подпише писмото, в което казва, че не иска повече да съм негов адвокат, за да мога да се оттегля от случая.

— Какво ти каза той? — Никога преди не бях искал толкова много отговор на въпрос.

— Нещо, което не мисля, че може да бъде истина. — Сълзи се плъзнаха по лицето ѝ. — Кажи ми, че не е истина, Кав. — Лицето ѝ се изкриви така, както се боях да не я видя никога. Погледът, който знаех, че може да ме посече. Объркване, отвращение, сърцераздирателна болка. Всичко бе там.

— Не е това, което мислиш, Гриър. Кълна ти се, не е така, както мислиш. — Не, добавих на себе си, защото бе много по-лошо.

— Убил ли си мъж на име Дониган и натопил ли си Кардели за убийството? — Гласът ѝ затрепери, когато зададе откровено въпроса.

— Да.

Гриър пое дъх и сложи ръка на устата си. Очите ѝ се затвориха, а всяка нейна сълза прогаряше дупка в сърцето ми.

Какъв мъж кара момичето си да плаче?

Трябваше да я накарам да разбере.

— Направих го, за да те защита.

Очите ѝ се отвориха рязко, поглеждайки ме объркано.

— Какво? — Думата ѝ бе тих шепот.

— Не ти е казал всичко. Не може да го направи, защото не знае цялата истина. Имаше една част от историята, в която няма никакъв контекст, но, кълна ти се, каквото и да мислиш в момента, то ще се промени, когато научиш всичко.

Гриър пусна чантата си на пода и зарови ръце в косата си.

— Тогава ми кажи всичко, защото, сериозно, сега полудявам, Кав. Не знам дали да повикам полицията, или да те нарека лъжец.

Още един директен удар. Не мога да я изгубя. Първо трябваше да говоря. Тя трябваше да разбере какво се случи.

— Спомняш ли си деня, в който ми се обади, за да дойда в болницата, тъй като Треиси бе убита от шофьор, който избягал?

Само изричайки думите, паметта ми се върна към онзи ден с ярки детайли...

* * *

Знаех, че нещо не е наред в мига, в който разтрепераният глас на Гриър дойде от другия край на линията.

— От болницата току-що ми се обадиха. Аз съм контактът при спешност на Трейси. Нещо се е случило и искат да отида там. — Гласът ѝ се прекърши. — Сигурно е нещо лошо. Не биха се обадили, ако не е лошо. Не ми позволиха да говоря с нея. Моля те, ще дойдеш ли?

Тя беше права... сигурно беше нещо лошо. Вълна от симпатия ме изпълни заради това, което ѝ предстоеше да преживее.

Запознах се с Трейси преди няколко седмици и тя бе много сладко момиче. Двете с Гриър бяха много близки, още преди аз да вляза в картинката. Не можех да кажа колко много пъти съм ги гледал двете заедно, преди да се наредя на опашката и да говоря с Гриър. Ако не знаех, че тя е единственото момиче в семейство Карас, бих ги взел за сестри. И двете имаха дълги тъмни коси, почти еднакво телосложение и пазаруваха от едни и същи магазини.

Грабнах куфарчето с инструментите си и се насочих към шкафчето.

— Разбира се. Къде си? Къде да дойда?

Тя издиша в телефона и ми прозвуча като въздишка на облекчение.

— У дома съм. Точно свърших със срещата при Крейтън. Тръгвам за болница „Харлем“. Не знам защо са я отвели там.

— Аз съм в училището. След петнадесет минути ще съм пред вас. Изчакай ме, скъпа. Идвам с теб.

Когато влязохме в болницата двадесет и пет минути по-късно, Гриър бе сграбчила ръката ми толкова силно, че щеше да я счупи, а страхът ѝ нарастваше с всяка изминала минута.

Стиснах ръката ѝ, искайки да ѝ напомня, че не е сама. Каквото и да се случеше, щяхме да се изправим пред него заедно.

Жената от рецепцията ни насочи към уединена чакалня и вече знаех какво се случва. Трейси беше мъртва. Това щяха да ни съобщят.

Гриър не го бе осъзнала, но начина, по който се притискаше в мен, подсказваше, че тялото ѝ вече знае.

Лекарят влезе, изглеждайки твърд в своята бяла престилка и сини панталони.

— Вие ли сте Гриър Карас? — попита той.

— Да, аз съм. Аз... обадохте ми се заради Трейси? Тя добре ли е? Какво се е случило? — Гриър задаваше въпросите, които всеки в тази стая бе задавал.

Лицето на лекаря изразяваше симпатия.

— Съжалявам, г-це Карас. Г-ца Мълинс е претърпяла инцидент... не успяхме да я спасим.

Макар да знаех какво предстои, думите му сякаш ме удариха в стомаха.

— Не! — Викът на Гриър проехтя в малката стая, когато тя се хвърли в ръцете ми, а сълзите ѝ вече попиваха в блузата ми. Може би и тя е осъзнавала какво се задава.

— Много съжалявам за загубата ви, г-це Карас.

— Какво се е случило? — попитах аз.

Лекарят насочи поглед от Гриър към мен.

— Г-ца Мълинс е тичала, по сведения на очевидци, когато една кола минала на червено и я блъснала, без да спре.

Тялото на Гриър се тресеше от сълзите и обвих по-здраво ръце около нея. Тя звучеше така, сякаш е разкъсвана отвътре навън.

— Кой би направил нещо такова? — чу се тихият глас на Гриър, съсипан и ужасен.

— Не сме сигурни, г-це Карас. Шофьорът е избягал. Полицията е уведомена и ще има разследване.

Гриър се отдръпна от мен, обви ръце около тялото си и се заклати напред-назад. Тя не знаеше как да се справи с подобна скръб. Обвих ръка около раменете ѝ и отново я притиснах към себе си, надявайки се да ѝ дам сили.

— Искате ли да се сбогувате? — попита лекарят.

Сърцето ми се пропука при вида на сълзите ѝ, когато тя вдигна глава.

— Да се сбогувам?

— Да, г-це Карас. Трябва да преместим г-ца Мълинс скоро, затова, ако искате...

Затаих дъх, чакайки отговора на Гриър. Щеше ли да иска да види приятелката си?

— Да. Разбира се. Къде да отида?

— Елате с мен. — Лекарят направи жест към вратата. — Сър, и вие може да дойдете... за подкрепа.

Гриър се изправи нестабилно, а аз задържах ръка около кръста ѝ.

— Да, и той ще дойде.

Последвахме лекаря през белия коридор с двойни метални врати и през половин дузина кабинети за прегледи, някои с отворени завеси, а други със затворени.

Лекарят спря в края.

— Тя почива в мир. Не е страдала. Има само някои охлузвания по лицето, но повечето рани са вътрешни.

Чудех се дали е умряла бързо, но нямах намерение да питам точно сега.

Гриър кимна и се пресегна, за да сграбчи ръката ми.

— Добре.

Влязохме в малка стая и Гриър погледна към формата на леглото.

— О, боже мой. — Гласът ѝ се прекърши и тя избухна в сълзи.

Зарови лице в ризата ми, сякаш не можеше да понесе това, което е пред нея. Не можех да я виня. Трейси изглеждаше така, сякаш спи, но сините по бузата и челото ѝ бяха тъмни и грозни. Синият ѝ суитчър бе отрязан през средата, без съмнение направен от медиците, докато са се опитвали да я спасят, но сега бе придърпан, за да прикрие гърдите ѝ. До кръста бе завита с чаршаф.

Гриър отново отстъпи от мен, а това, което излезе от устните ѝ, бе по-шокиращо от всичко досега.

— Трябваше да съм аз. — Думите бяха тихи, носейки болка и тъга. — Трябваше да спортуваме заедно. Глупавият маратон. Трябваше да пропусна днес, защото Крейтън искаше да подпише куп документи.

Тя се пресегна и докосна тъмната коса на Трейси, преди да отдръпне отново ръка.

— Дори носи моя суитчър. — Гриър падна на колене до леглото, притискайки чело към ръката на Трейси. — Толкова много съжалявам, Трейси. Съжалявам.

Тялото ѝ се тресеше от сълзите и аз коленичих до нея, за да ѝ дам част от силата си.

* * *

Гриър ме погледна от кухнята и знаех, че и двамата отново изживяхме спомена от онзи ден. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Какво общо има това с всичко останало?

— Не беше инцидент. Дониган бе този, който уби Трейси. — Спрях и си поех дъх, преди да кажа на Гриър истината, която щеше да разлюлее света ѝ. — Но той се издъни. Ти си била мишената. Искали са да те убият.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

ГРИБЪР

— Какво? Не. Това е... Не. — Говорих безсмислено, но и в това, което Кав ми казваше, нямаше смисъл. Примигнах, за да прогоня сълзите, при спомена за онзи ужасен ден в болницата, а Кав ми кимна, чакайки да приема истината.

— Да. Тя е била косвена жертва. Била е облечена с твоите дрехи. Сложила е качулката си. Дониган е помислил, че си ти.

— Защо? Защо някой би... не разбирам. — Мишена? Аз? Чувствах се сякаш съм се озовала в алтернативна вселена. — Как?

— Чрез компаниите си брат ти си е създал много врагове. Враждебни поглъщания на фирми. Сигурен съм, че помниш.

О, много добре помнех. Крейтън нито тогава, нито сега не е бил особено популярен с това, че е добричък. Той бе изградил империя, като придобиваше компаниите, които си набележеше, без значение дали те го искат, или не, а след това ги разкъсваше, продавайки ненужните парчета, после подменяше целия управителен съвет с хора, които ще са верни на него. Знаех това, тъй като голяма част от акциите и парите в тях бяха от моя тръст. Денят, в който Трейси умря... в който е била убита... аз подписвах документи за ново поглъщане.

Но нищо от това нямаше смисъл.

— В момента, в който каза „аз трябваше да съм там“, знаех, че нещо не е наред. Дом ме изпрати да те наблюдавам с причина. Поемаше много рискове, а брат ти имаше прекалено много врагове. Крейтън бе затънал в бизнеса си и не осъзнаваше в каква опасност си, затова Дом се намеси. Мисля, че според него дължеше нещо на Крейтън. Отидох при Дом, за да му кажа за Трейси и той започна да се рови. Така разбрахме за Дониган и нападението над теб. Три дни след инцидента.

Умът ми започна да се рови, спомняйки си третия ден след посещението в болницата. Погребението на Трейси. На следващия ден,

Кав ме заряза, оставяйки ме да го чакам.

Обвиненията, които Кардели повдигна днес в „Райкърс“, добавиха още едно парченце към пъзела, който вече се нареждаше в ума ми, докато Кав продължи:

— По думите на Дониган собственикът на компания, която Крейтън е погълнал, имал връзка с ирландските семейства и решил да отнеме нещо от брат ти, точно както Крейтън бил откраднал компанията от него. И решил да му отнеме теб.

Частите на пъзела се запълваха, а аз се чувствах все по-празна. Сякаш стоях извън тялото си и гледах екран на няколко крачки разстояние.

Това не е моя живот. Това не се случва наистина.

— Затова го уби — изрекох думите невероятно спокойно, но не бяха въпрос, а заявление.

Кав обаче отговори.

— Да. Защото знаех, че в мига, в който разбере, че е убил грешното момиче, ще се върне за теб. Нямах да допусна това да се случи.

Облягайки се на плота, погледнах към него. Нямах и следа от разкаяние в изражението на Кав.

— И след това си тръгна, без да кажеш дума.

— Да.

— Защото си убил човек.

— За да те защитя. — Погледът на Кав сграбчи моя. — Готов съм на всичко, за да те защитя.

Коленете ми се разтрепериха, и за да не се срина, дръпнах един стол и се отпуснах на него.

— Убил си го. За да ме защитиш. И след това ме напусна.

— Не отидох при Дом, докато не бе направено. Той ме ругаше, задето съм толкова тъпо копеле, макар че щеше да нареди да бъде направено същото. Но следите трябваше да бъдат покрити. Някой трябваше да поеме вината. И по някаква мистериозна причина той нямах да позволи това да съм аз.

Още един болезнен удар прониза сърцето ми.

— Щеше да отидеш в затвора. Като Кардели. До живот.

— Знаем.

В главата ми моят адвокатски мозък казваше, че Кав трябва да е в затвора, а останалата част от мен крещеше на проклетия мозък да си затваря устата.

— Щял е да ме убие?

Кав кимна.

— Да. Нямахте да му платят, докато не завърши задачата.

Била съм задача. Мамка му, Исусе Христе! Как въобще е възможно това?

— Значи сте натопили Кардели — промърморих, поглеждайки към папката пред себе си.

— Той самият е изнасилвач и убиец. Три нощи преди това бе изнасилвал една от сервитьорките в клуба на Дом. Беше я пребил така жестоко, че я бе вкарал с болница. Дом го искаше вън от улиците и всичко пасна. Затвор или смърт... това беше сделката. Затова той призна, че е извършил убийството.

Всичко, което Кав казваше, беше толкова невероятно, че не знаех как да се справя с него.

Улично правосъдие. Това ли беше? Чест измежду крадците?

Но това не променя факта, че гаджето ми е убиец.

— Не знаех как да ти кажа. Аз не... мамка му, Гриър. Не исках да научаваш.

Погледът ми се вдигна към Кав, докато той прокараваше ръка през косата си.

— Някога щеше ли да ми кажеш? — Не знаех защо отговора на този въпрос бе толкова важен за мен, но бе така. Имах нужда да зная. Щеше ли да крие завинаги това от мен?

Той затвори очи за миг, преди да го отвори и да ме погледне.

— Искаш ли истината?

Сърцето ми удряше силно в гърдите ми.

— Да.

— Никога не съм искал да ти казвам. Това не е нещо, което трябва да разбереш, или да знаеш, че съществува. Ти живееш в балон, Гриър, и щях да направя всичко по силите си да останеш недокосната в него. Никога не съм искал да чувстваш това, което изпитваш сега. Исках да те защитя от всичко, включително и от себе си.

Болка изпълни гърдите ми, сякаш бях разрязана на две, докато той продължаваше да говори.

— Но когато видях вчера папката, това беше знакът, от който имах нужда, за да знам, че правя грешен избор. Не можех да държа миналото заровено завинаги, колкото и да ми се искаше. Знаех, че трябва да ти кажа истината.

Как можех да му повярвам? Във всяка стъпка, която правех, преценката ми бе погрешна. Лошо решение подир лошо решение, точно както казах на Холи. Как можех да се доверя на себе си за това какво изпитвах?

Плъзнах се от стола и се наведох за чантата, която лежеше на пода.

— Трябва да тръгвам.

— Какво? Не, ти няма...

— Трябва да тръгвам — повторих по-ясно втория път. — Трябва да помисля. Точно сега не мога да съм около теб.

Кав стисна челюст.

— Напускаш ме. Сега, когато знаеш всичко, просто ме напускаш.

Стиснах силно очи, защото опустошеното му изражение само засили болката вътре в мен. Блъснах се във вратата и сграбчих дръжката.

— Какво друго има, Кав? Каква друга огромна тайна криеш от мен? Ударите постоянно идват и не знам колко дълго ще мога да издържа. — Гласът ми трепереше, а нуждата да побягна оттук ставаше все по-силна.

„Трябва да се махна оттук.“

— Нищо, Гриър! Няма нищо друго. Знаеш всичко. Освен може би това. — Погледът му бе интензивен и аз се подготвих за поредния удар. Гласът му бе твърд и спокоен. — Бих го направил отново, за да те защитя. Няма нищо, което не бих направил, за да те защитя. Обичах те тогава, и, мамка му, обичам те и сега. Ако не можеш да ме обичаш, знаейки, че бих се отказал от всичко, за да си в безопасност, включително и това, че бих прекарал живота си в затвора, значи с нас е свършено. Значи тук няма нищо, за което да се боря.

И това бе ударът. Този, който ме удари в стомаха и ме накара да изхвърча през вратата, докато от очите ми се стичаха сълзи.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

ГРИЪР

Как да се справиш с факта, че мъжът, когото обичаш, е убил човек, за да те защити? И че би го направил отново без съжаление и без разкаяние?

Кав беше прав. Живеех в балон и в него тази концепция не съществуваше.

Измъкнах се от таксито пред дома на Крейтън и Холи. Не знаех къде другаде да отида. Портиерът се обади в апартамента, а аз се качих в асансьора.

Холи отвори вратата и в мига, в който ме видя, усмивката изчезна от лицето ѝ.

— О, по дяволите. Какво стана? — тя ме дръпна вътре и я последвах при Крейтън, който стоеше до плота в кухнята и говореше по телефона.

— Уреди всичко. Ще ти се обадя по-късно. — Той затвори и погледът му попадна върху мен. — Къде е копелето? Ще го убия.

Думите му отприщиха истеричен смях в мен и се захилих като напълно луда.

Погледнах към Холи и тя поклати глава. Не му е казала. Но аз щях да го направя. Защото на този етап няха идея какво друго да направя.

Изтрих сълзите от очите си, преди да кажа на брат си.

— Какво ще кажеш никой да не умира днес?

— Какво е станало, по дяволите? — Тонът на Крейтън не търпеше нищо друго, освен истината.

— Спомняш ли си Трейси?

Брат ми се намръщи объркано и аз започнах от самото начало, казвайки всичко.

Когато приключих, Холи ме гледеше ококорено, изглеждайки още по-шокирана от днес, а изражението на Крейтън бе неразгадаемо.

— Мисля, че току-що написах нова песен в ума си. Вероятно ще съм най-ужасната сестра на света, ако ти кажа да продължиш да говориш, но трябва да запиша нещо набързо.

Беше невъзможно, но избухнах в смях.

— Не, давай смело. Ако имаш нужда да напишеш номер едно сингъла за новия си албум, озаглавен „Убих наемен убиец, за да спася гаджето си, и след това я зарязах за три години, без да ѝ кажа какво се е случило“, чувствай се свободна да го сториш.

Холи ми хвърли леко тъжна усмивка, но грабна молива от плота и започна да пише в тефтера си. Крейтън все още не откъсваше поглед от мен.

Изведнъж ме осени нещо и замръзнах.

— Мили боже, ти си знаел?

Крейтън поклати бавно глава.

— Не. Но нещо липсва в цялата тази история.

— Какво?

— Как, по дяволите, Дом знае всичко за моите сделки, както и всичко, което правя? Той има вътрешен човек и този човек знае много. Просто никога не съм си мислил, че би ме предал.

Всичко в мен застина.

— Кенън? — прошепнах аз.

— Няма начин! — Това дойде от Холи.

Крейтън грабна телефона и се обади на дясната си ръка.

— Домъкни се в дома ми. Веднага. — Той затвори, без да дочака отговор.

Чакахме, потънали в най-болезнената тишина в живота си. Холи продължаваше да драска, а двамата с Крейтън се гледахме един друг.

— Какво да правя? За Кав?

Челюстта на Крейтън се стегна, а устните му се опънаха в тънка линия. Той не каза нищо няколко минути, докато колелцата в мозъка му се въртяха.

— Не мога да реша дали искам да го убия, или да го приветствам в семейството — каза той най-последно.

— Какво?

— Как да виня мъжа, че е направил каквото е нужно, за да те опази в безопасност? Особено след като аз дори не съм осъзнавал, че има заплаха. — Крейтън погледна към Холи. — Бих убил за нея... без

колебание и без да се замисля. Ако той те обича наполовина толкова, колкото аз обичам нея, тогава много добре разбирам стореното от него.

Замръзнах шокирана.

— Сериозно ли говориш?

Крейтън срещна погледа ми.

— Сериозен колкото убийство. Сега трябва да решиш дали можеш да живееш с това, или не. Животът не е черен или бял, Гриър. Той те е защитил, а един опасен мъж е отишъл в затвора. Какво ще направиш от тук нататък, зависи само от теб.

Това не беше съветът, който очаквах от брат си. Мислех, че той ще оглави комитета „Да изхвърлим Кав от града или най-добре да го пратим в затвора“.

Дълга въздишка се откъсна от устните ми и аз притиснах с пръсти пулсиращите си слепоочия.

— Не мога да повярвам, че оставяш такова решение в моите ръце. Всичко, което правя, е да се дъня отново и отново.

Изражението на брат ми стана още по-сериозно.

— Ако си мислиш, че аз винаги взимам правилните решения, то тогава, боя се, че си ме качила на грешния пиедестал. Ти си умна жена, Гриър. Всички тези проблеми с Кав ми казват само едно нещо... не можеш да взимаш смислени решения, когато си с него, защото си адски влюбена в този мъж. Как мога да те съдя за това? Каквото и решение да вземеш, трябва да е правилното за теб. Ще те подкрепим, без значение какво решиш.

Почукване на вратата прекъсна отговора ми.

Кенън.

Крейтън го пусна да влезе и двете с Холи се спогледахме нервно. Брат ми не чака дълго, след като Кенън стъпи в дневната, за да му зададе въпроса.

— От колко време снасяш информация на Доминик Касо за мен, за семейството ми и за бизнеса ми?

Очите на Кенън се разшириха само за миг, преди той да затвори изражението си. Очаквах да отрече, но когато той си отвори устата, от нея излезе само истината.

— Година, след като ме нае.

О, боже мой.

Крейтън сви юмруци, което бе единственият знак за емоциите, кипящи в него.

— Защо?

— Защото ти си моето семейство и бих направил всичко, за да те защитя, дори това да значи да сключа сделка с дявола.

Стреснах се, тъй като думите му прозвучаха точно като тези на Кав. „Ще направя всичко, за да те защитя.“

— Все още ли му даваш информация? — Тонът на Крейтън би разплакал дете.

— Да.

Лицето на брат ми се стегна, преди да отговори.

— Уволнен си.

Лицето на Кенън пребледня.

— Крей...

— Не мога да имам предател в собствения си дом. Не и ти. Не за него.

Ноздрите на Кенън се разшириха и той скръсти ръце на гърдите си.

— Няма да се извинявам. Взех правилното решение. Той има връзки, които дори не можеш да си представиш. Никога нямаше да стигнеш толкова далеч без...

Думите на обречен. Никой никога не биваше да намеква, че брат ми не е постигнал сам това, което има. Мисля, че брат ми вярваше, че би могъл да разцепи Червено море като Мойсей само със силата на волята си.

— Не искам да слушам. Върви си.

Кенън стисна челюст.

— Щом това искаш. — Думите бяха изречени тихо през стиснати зъби.

Крейтън кимна и Кенън се обърна към вратата. Преди да излезе, той спря.

— Не бъди непроницателен като брат си.

И точно тогава разбрах, че той знае какво е сторил Кав, за да ме защити. Вероятно разчиташе на тази информация. Умът ми започна да обмисля вероятностите.

Какво, по дяволите, ще правя сега?

Всички чухме как вратата се затваря, а Крейтън бе стиснал толкова силно челюст, че имах чувството, че ще си счупи кътниците. Холи, която вече бе пуснала молива си, прекоси стаята и го прегърна.

— Толкова съжалявам.

Стисвайки по-силно чантата си, аз се насочих към вратата.

— Ще отида, за да обмисля всичко това. Толкова съжалявам, Крей. Искане ми се...

Исках да кажа, че ми се иска никога да не бях срещала Кав, но не успях да го изрека. Защото те знаеха, че не е истина. Защото го обичах.

Но можех ли да му простя?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

КАВ

Претърсих целия град за нея. Всяко място, на което мислех, че би могла да бъде. Дори не знам защо си помислих, че може да дойде тук, но си взех билет и се качих на асансьора, преди да затворят.

„Върхът на скалата“.

Мястото, на което ме бе чакала с часове, преди да се предаде, осъзнавайки, че няма да се появя. Това, което тя не знаеше, бе, че онази вечер аз дойдох тук. Дойдох, за да се сбoguвам с нея, но не можех да изрека думите в лицето ѝ. Бях страхливец.

Все още можех да си я спомня...

* * *

Полата на черната рокля на Гриър се развя от вятъра. Беше май, но все още бе хладно. Тя ме помоли да се срещна с нея и знаех, че иска да използва тази нощ, за да забрави поне за малко всичко, което се бе случило през последните дни.

Гледаше надолу към града, град, на който би могла да бъде принцесата, и то с лекота. Още преди това знаех, че нямах място в живота ѝ, нито друга роля, освен тази на мъжа, който я следи и пази от неприятности. Някак през всичките онези дълги часове, през които я наблюдавах, започвах да чувствам, че я опознавам. Но грешах. Не познавах Гриър, докато тя не дойде и не седна на масата ми, изваждайки от равновесие целия ми свят. Не се бях влюбил в нея, докато тя скришом не открадна сърцето ми.

Бих лъгал, мамил и убивал за тази жена. И го направих. Бих направил всичко, за да я защитя.

Дори да я откъсна от живота си.

Срещата ми с Дом този следобед бе подпечатала съдбата ми. Бях прогонен от семейството, задето бях направил удар без разрешение. Дадох ми краен срок... да напусна града до полунощ. Колкото и да исках да помоля Гриър да избяга с мен, не можех да го направя. Бъдещето пред нея бе прекалено светло, за да я замъкна надолу в кашата, която бе животът ми. Но някак щях да стана по-добър мъж, заради нея. Такъв, какъвто ще я заслужава. Щях да намеря начин.

Знаех, че тази вечер ще се сбогуваме. Също така знаех, че ако застана пред нея, няма да мога да изрека думите. Тъй като я бях наблюдавал, знаех, че е резервирала стая в хотел на няколко пресечки от тук. Тя беше жена с мисия... искаше да изтрие тъгата със страст.

Във всеки друг ден бих я оставил да ме използва както пожелае, но днес имах кръв по ръцете си и не можех да я омърся с нея.

Затова тази вечер доказвах, че съм по-добър мъж, отколкото съм мислел. Тази вечер ѝ давах свободата.

— Сбогом, Гриър.

Думите ми се изгубиха във вятъра, а тя не се обърна, докато вече не бях далеч от нея.

* * *

Днес стоях на същото място, гледайки същата жена, но намеренията ми бяха напълно различни. Нямах да си тръгна от тук без нея. Тя бе моя и щях се бия с небето и земята, за да я задържа. Греховете от миналото ми не останаха заровени там, където им бе мястото, но отказвах да им позволя да ме управляват.

Никой мъж нямаше да я обича така, както я обичах аз.

— Гриър — изрекох името ѝ, но гласът ми се загуби във вятъра, точно както когато се сбогувах с нея.

Пресеях покрива, а шумът на града прикриваше стъпките ми, докато се приближавах целенасочено към нея. Тя се обърна, отблъсквайки се от парапета, и застина, щом ме видя. Очите ѝ се разшириха, докато вървах напред, преди да спра на сантиметри от нея.

— Какво...

Обвих ръце около нея и я притиснах към себе си.

— Този път не мога да те пусна да си отидеш.

Тя измъкна ръцете си оттам, където бяха затиснати помежду ни, и за един ужасяващ миг се изплаших, че ще опита да ме отблъсне.

Но не го направи.

Тя обвини ръце около тила ми и се вкопчи в мен.

— И аз не мога да те пусна. Последния път няхах избор, но този път имам. Обичам те. Не ме е грижа какво си сторил, защото си го направил за мен.

Слава богу!

Смазах устата ѝ със своята, вземайки устните ѝ, а пръстите на Гриър се вкопчиха в темето ми, притискайки ме към себе си. За един дълъг миг не съществуваше нищо друго, освен ние двамата.

Докато не чухме пляскането.

Неохотно пуснах Гриър, спускайки я да стъпи на краката си, докато оглеждах тълпата, която се бе заформила около нас. Бяха само около дузина, но телефоните им бяха извадени и знаех, че това ще бъде качено в *Ютуб* до няколко минути.

— Да не би да репетирате за някой филм? Защото определено искам да го гледам — извика една жена.

Гриър притисна лице към гърдите ми, но смехът ѝ се чуваше помежду ни.

— Само ако знаеха — прошепна тя. — Само ако знаеха.

Погледнах надолу към нея, когато тя ме освободи от прегръдката си.

— Готова ли си да се прибираме у дома, скъпа?

— Къде точно е у дома?

Това също бе едно от нещата, които трябваше да обсъдим... но действах така, както ми подсказа интуицията.

— В Холивуд Хилс. Мисля, че си родена да бъдеш калифорнийско момиче.

Гриър плъзна ръката си в моята.

— Тогава ме води у дома, Кав.

ЕПИЛОГ

ГРИЪР

Една година по-късно

Точно излизах от „Старбъкс“ с айскафе в ръка, когато една жена ме спря, за да ме попита.

— Е, смятате ли да кажете „да“?

Това беше Холивуд. Вече свикнах да ме разпознават, но в повечето случаи хората не ме закачаха.

— Извинете? — спрях до масата ѝ.

— Ще кажете ли „да“? — Този път тя повдигна към мен айпада си и видях текста на едно съобщение в популярен клюкарски сайт.

— Може ли? — попитах, преди да измъкна телефона от ръцете ѝ, след като тя кимна. Съобщението бе постнато само преди минути.

Отчаяно търся прекрасна, любяща, перфектна жена с голямо сърце, която да направи от мен почтен мъж и да ми осигури едно холивудско „И заживели щастливо“, каквото никой преди това не е виждал.

О, и имам голям... пръстен. Само казвам.

Гриър Карас, ще се омъжиш ли за мен?

Не го е направил. Направил го е.

Този мъж. Този мъж.

Върнах ѝ обратно айпада. Усмивката от лицето ми нямаше как да бъде изтрита, дори ако от това зависеше живота ми. Някои неща бяха дълготрайни. Както очевидно бе това между мен и Кав.

— Мисля, че първо трябва да отговоря на него, не мислите ли?

Усмивката и свиването на раменете ѝ бяха добронамерени, и освен това държеше писалка и салфетка.

— Може ли един автограф?

Извъртайки чантата си, оставих айскафето си на масата и написах името си, преди да грабна друга салфетка, да нарисувам нещо набързо и да я пъхна в чантата си.

Когато се преместих при Кав преди година, не знаех какво искам да правя с живота си. Никога и след милиони години, не бих си и помисляла, че ще застана на червения килим на премиерата на филм, в който участвам, с Кав, който да ме придружава.

Една вечер ме бе помолил да му помогна с репетирането на репликите, а аз толкова много се вживях, че той започна да ме тормози да говори с агента си да ми уреди няколко прослушвания за роля. Бях се присмяла на идеята. Присмяла. Гриър Карас не бе актриса.

Но се оказа, че греша.

Може и да не участвах в големи продукции като Кав, но се забавлявах на работа повече, отколкото някога си бях представяла.

И сега беше време да се прибера у дома и да говоря с този мой мъж.

КАВ

Вече си мислих, че ми се причува, когато някой почука на вратата. Чаках цял ужасяващ час Гриър да види съобщението и да се прибере у дома.

Никой не чукаше на входната ни врата, тъй като имахме порта...

Грабнах кутийката от плота, скочих от стола си и се подхлъзнах на гладкия дървен под в бързината да стигна до фойето. На няколко метра от вратата забавих крачка.

Това е. Единственият път, в който щях да помоля жена да се омъжи за мен... е, като изключим съобщението от този следобед.

Преминавайки останалата част от дистанцията до вратата, аз отключих и я отворих.

Гриър стоеше там, държейки кърпичка, на която бе нарисувано сърце с черен маркер.

— Не е огромно, но това беше най-доброто, което успях да направя, имайки предвид обстоятелствата.

— Обичам те, Гриър. — Това чувство не бе намаляло през времето, откакто бяхме заедно, дори напротив, постоянно растеше. — Толкова много те обичам. — Отпуснах се на коляно. — Мисля за това

от четири години. Какво ще направя. Какво ще кажа, за да те убедя да се съгласиш.

Не беше изискано или шлифовано, но думите ми бяха самата истина.

— Всичко, което трябваше да направиш, бе точно това, което направи. Аз също те обичам толкова много, че понякога имам чувството, че само любовта към теб ме държи цяла. Това беше твое преди дори да осъзная, че си го откраднал. — Тя ми подаде кърпичката.

Вдигнах кутийката, която държах.

— Мисля, че това е честна замяна.

Отворих капака и зачаках реакцията. Беше голям, но не беше диамант. Беше танзанит, за който прочетох, че е хиляда пъти по-рядък от диаманта. Изглежда беше идеален за най-невероятната жена, която познавах.

Очите на Гриър се разшириха, когато видя брилянтния син камък, обграден от диаманти.

— От колко време го имаш?

Не беше въпросът, който очаквах, но й казах истината. Винаги казвах истината на Гриър.

— От единадесет месеца.

— Сериозно ли?

— Купих го, след като се премести тук. В случай че се чудиш, никога не съм планирал да те пусна да си отидеш.

— Защо чака толкова адски дълго време?

— Заради брат ти. Идиотът нямаше да ми даде благословията си, докато не види, че за година мога да те направя щастлива.

Колкото и да ме вбесяваше, разбирах колебанието му. Бях спечелил уважението му... макар и неохотно.

— И наистина си чакал? За благословията на Крей? — Тонът на Гриър бе недоверчив.

— Той е от семейството. Нямаше да го ядосам, така че да не се видим до края на живота си. Той значи много за теб, Гриър. Което значи много и за мен.

— Обичам те. Нямах нужда от благословията му... нямаше да ме е грижа.

Въпреки думите ѝ, знаех, че е важно за нея. Смъртта на чичото на Гриър бе обявена, че е следствие на инфаркт, докато седмица по-късно тялото на леля ѝ не бе намерено в дома им в Хемптънс заедно с бележка, в която тя признава, че го е отровила, „Както той бил отровил всичко друго в живота си“. В клиничната лаборатория още не можеха да разберат каква отрова е използвала лелята на Гриър и дали е била умствено нестабилна, когато го е сторила, но така или иначе, случаят бе затворен.

В същата седмица, Стивън Кардели бе открит мъртъв под душовете на „Райкърс“ без очевидни причини. Дом се кълнеше, че не знае нищо по въпроса и не го притиснах.

И всичко това водеше до заключението, че единственото семейство, което бе останало на Гриър, бе брат ѝ. Моят брат.

С Крейтън бяхме разменили една-две думи. Над бира. Като истински братя. Никога нямаше да бъдем толкова близки, колкото бяха двамата с Гриър, но вече не искаше да съм в другия край на света, далеч от сестра му.

Миналата нощ, получих имейл от него.

Най-добре гледай да направиш почтена жена от сестра ми и то много скоро. Никой мъж никога няма да е достатъчно добър за нея, но ти си адски близо.

Днес ставаше точно една година, откакто застанах пред вратата на Гриър в отговор на поста ѝ. Изглеждаше перфектното време да направя това, за което мечтаех от години.

— Е, това „да“ ли значи? — попитах, все още коленичил в краката ѝ.

— Това е огромно „ДА“. — Гриър се засмя и протегна напред ръката си.

Въздъгнах облекчено и плъзнах пръстена на ръката ѝ, преди да се изправя. Гриър прехапа устната си, гледайки надолу към пръстена, преди да вдигне поглед към мен.

— Е, ще ме пуснеш ли да вляза вътре?

Отстъпих назад в къщата и Гриър влезе, затваряйки вратата зад нас. Тя обви ръце около раменете ми и ме обърна, за да притисне гърба

ми към вратата.

— Ако се придържаме към сценария... мисля, че и двамата знаем какво следва — прошепна тя.

— Дяволски си права. Наистина знаем.

Издание:

Автор: Мегън Марч

Заглавие: Порочна любов

Преводач: Ralna

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: galileo414; desi7y; ganinka

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10144>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.